

***Péter apostol
leveleinek tanításai
(1)***

Tartalom

1. JÉZUS KRISZTUS APOSTOLA	5
2. A „JÖVEVÉNYEK”	10
3. ISTEN ENGEDELMES GYERMEKEI	15
4. ISTENNEK IGÉJE	20
5. ÉLŐ KÖVEK	26
6. TANÚSÁGTÉTEL A VILÁGNAK	31
7. FELHÍVÁS FÉRJEK ÉS FELESÉGEK SZÁMÁRA	36
8. KERESZTÉNY MAGATARTÁS	41
9. A KERESZTSÉG MINDENKI SZÜKSÉGLETE	47
10. ÚJ ÉLETET ÉLNI	52
11. A BUZGÓ SZERETET	57
12. FELHÍVÁS A GYÜLEKEZET VEZETŐIHEZ	62
13. JÓZANOK LEGYETEK, VIGYÁZZATOK!	67
JAVASOLT OLVASMÁNYOK	72
Rövidítések jegyzéke	144

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Miért? Mert...

MIÉRT oly sok a szenvedés, a fájdalom világunkban, ha Isten kezében tartja a mindenséget?! Bibliai példákon keresztül megtaláljuk a MIÉRT-re a választ, s a remény biztató szavai segítenek hétköznapijainkban, küzdelmeinkben!

Megrendelhető:

6760 Kistelek, Damjanich u. 20.

Tel.: +36 70/77-818-98

E-mail: hnarm.hu@gmail.com

A könyv megtekinthető www.miertmert.hu oldalon

ELŐSZÓ

Ki ne ment volna már keresztül olyan körülményeken, mint amilyeneken Péter, a szókimondó tanítvány? Péter természete olyan volt, aminek valamely részével mindannyian azonosulni tudunk. Megérintő lelkes buzgalma és odaadó hajlandósága, hogy Mestere parancsát teljesítse. Bizonyára együtt tudunk érezni, hogy olykor kellemetlen hibát követett el, és bátorítást ad, ahogyan egy-egy botlás után újra felemelkedett. Péter fejlődési folyamata Isten irányításával az apostolságig jutott, két levéllel, amelyek méltók voltak arra, hogy a Szentírás kánonjába bekerüljenek.

Ezen okok miatt tanulmányozzák a következő három hónapban a szombatiskola tanulók világszerte ezt a témát: „*Péter apostol leveleinek tanításai (1)*”. Az Isten ihletett emberétől származó igazság gazdag gyöngyszemei azért készültek, hogy megerősítsék az Úrral való járásunkat a nehéz időkben.

Péter leveleinek egyik kulcsponjtja, hogy Isten népének olyan életet kell élnie, amely Krisztus testét építi fel, hogy a bűntől elsötétített világ számára ragyogó tanúbizonyság legyen.

„A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és a szív erőinek megélnkülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció mögött pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, valamint szokások és tettek megváltozása áll. A reformáció nem teremheti meg a szentség jó gyümölcsseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és a reformációnak el kell végezniük kijelölt feladatukat, és ebben a tevékenységben egyesülniük kell.” – 1Sz 121.

Egy érdekes bizonyágtételi idézet határozott felhívást ad mindannyiunk számára, hogy lelki fejlődést érhessünk el Péter első levelének tanulmányozásával:

„Testvérem, ha akarod, erős ember lehetsz Istenben. Olyan tehetségekkel rendelkezel, amelyeket Isten rád bízott, hogy az Ő szolgálatára szenteljének. De ha nem adsz át mindent Krisztusnak, képességed veszélyes lesz mind magadra, mind másokra nézve, ami arra készíti őket, hogy elszakadjanak az igazságtól és eltávolodjanak Krisztustól.

A gyülekezet tagjai nagyon rászorulnak arra, hogy sokat fáradjanak értük. Lobogó lelkesedést kell oltani beléjük Krisztus iránt. Alázatosabbá, türelmesebbé, taníthatóbbá kell válniuk, és krisztusibbnak is, minden tekintetben. Jellemükben kell hirdetniük a világnak a kegyelem megszentelő hatalmát. Isten őrizzen attól, hogy tanításoddal vagy példáddal elállj az utat a feltétlenül szükséges munka előtt. Hajlandó vagy-e Krisztussal dolgozni? Hú leszel-e Uradhoz, aki megvett téged? Hát-terbe szorítod-e a jelentéktelen dolgokat? Nagyobb hitbe, nagyobb szeretetbe kell megkeresztelkednetek. Jobban kell tisztelnetek az örökkévaló dolgokat.” – 5B 415.

Az Úr segítsen mindannyiunknak, hogy ezt a szívünkbe rejtjük tanulmányozás közben!

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

A pakisztáni Narang Mandi gyülekezet számára

2024. április 6.
Szombat

A Hetednap Adventista Reformmozgalom üzenete a huszadik század második felében érkezett Pakisztánba. Pakisztán teljes lakossága 241,5 millió fő, az emberek többségének vallása az iszlám (96,47%), ezt követi a hinduizmus (2,14%), a kereszténység (1,27%) és további vallások (0,12%). Országunkat Afganisztán, Kína, India, az Arab-tenger és Irán veszi körül. A mezőgazdaság a bruttó hazai termék mintegy 20,9%-át adja. Pakisztán gazdaságát az alacsony jövedelmű fejlődő országok közé sorolják. A nemzet gyengén szerepel az ENSZ Fejlesztési Programja és a Világbank által meghatározott fejlettségi mutatók többségében.

Narang Mandi városa Punjab állam Muridke kerületében található. Ennek a kerületnek a teljes lakossága meghaladja az 500 000 főt. Az elmúlt évtizedekben összejöveteleket, szemináriumokat és egyéb programokat tartottunk az egyházi tevékenységek fejlődése érdekében a pakisztáni testvéreink körében. Még a nehézségek közepette is meg tudjuk őrizni Krisztusba vetett hitünket. Mára tevékenységünk országszerte elterjedt. Arra törekszünk, hogy fejlesszük az Úr munkájának különféle dolgait, például a misszionáriusi tevékenységet, az egészségügyi oktatást, a vezetők fejlesztését, az oktatási központok létrehozását és a régi pakisztáni imaházaink javítását.

„Az Úr most népéhez szól, mondván: keressetek bejáratot a városokba, és hirdessétek az igazságot egyszerűséggel és hittel. A Szentlélek munkálkodik azon erőfeszítéseiden keresztül, hogy elérd a szíveket. Ne beszélj valamilyen rendkívüli tanokról, hanem szöld Krisztus evangéliumának egyszerű szavait, hogy a kicsik és az idősek is megérthessék. Olyan egyszerűséggel kell tanítani, hogy a hármass angyali üzenetet az iskolázatlanok is megértsék. Ha a helyes módon akarsz az emberekhez közel kerülni, akkor alázd meg szíved Isten előtt, és tanulj Krisztustól.” – MM 299.

Adományainkat tegyük meg vidáman, mint akik örömmel fogadják el Isten kérését és úgy tekintenek ügyére, hogy jogosan tart igényt a kezünkre bízott pénz egy részére. A világnak ezen kihívásokkal teli részén a pakisztáni misszió tagjai hálással megköszönik hittestvéreink bőkezű adományait az Ő művére.

A pakisztáni gyülekezet hittestvérei

JÉZUS KRISZTUS APOSTOLA

„Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.” (Lk 22:31-32)

„Péter, miután rájött, hogy minden önbizalma hiábavaló, megtanulta, hogy egyedül csak Isten hatalmában bízson. Ekkor nyerte megbízását, hogy Krisztus pásztoraként munkálkodjék... Mindaddig, amíg be nem látta gyengeségét, nem tudta felismerni, hogy a hívő teljesen Krisztustól függ.” – AT 325.

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 195-200. \(Elhívás a tengernél\)](#)

Vasárnap

Március 31.

1. KRISZTUS HÍVÁSÁRA VÁLASZOLVA

a. Írd le Simon Péter első találkozását Jézussal! [Jn 1:41-43.](#)

„András vágyakozott, hogy megossa a szívét betöltő örömet. Testvére, Simon keresésére indult, és így kiáltott: 'Megtaláltuk a Messiást' (Jn 1:42). Simont nem kellett kétszer hívni. Ő is hallotta Keresztelő János prédikálását, sietett tehát az Üdvözítőhöz. Krisztus tekintete megnyugodott rajta, olvasott jellemében, élettörténetében. Lobbanékony természetét, szerető, együttérző szívét, becsvágyát, önbizalmát, bukásának történetét, bűnbánatát, munkásságát, mártírhalálát – a Megváltó mindezt látta.” – JÉ 108.

b. Milyen körülmények között hívta Jézus hivatalosan Pétert és testvérét, hogy legyenek a tanítványai? [Mt 4:18-20.](#)

„Az a gyors, habozás nélküli engedelmesség e férfiak részéről, a jutalom bármely kilátása nélkül, meglepőnek tűnik, de Krisztus szava olyan meghívás volt, amely ellenállhatatlan erőt rejtett magában. Krisztus ezekből a szegény halászokból – összekötve őket magával – eszközöket alkotott, akik lelkeket ragadnak ki Sátán rabságából és Isten szolgálatába állítják őket.” – ESz 6.

2. ŐSZINTE ÉS BUZGÓ TANÍTVÁNY

a. Milyenek látta magát Péter a tanítványsága kezdetén? Lk 5:8.

„Krisztus korában a nép egyházi vezetői azt gondolták, hogy dúskálnak a lelki javakban. A farizeus imája – 'Hálát adok néked Isten, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek' (Lk 18:11) – az egész közösség, sőt az egész nép érzéseit fejezte ki. Az Urat körülvevő tömegben azonban mégis akadtak néhányan, akik lelki szegénységük tudatára ébredtek. Amikor a csodálatos halfogás alkalmával Krisztus isteni hatalma megnyilvánult, Péter a Megváltó lábaihoz borulva így kiáltott: 'Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!' (Lk 5:8). Hozzá hasonlóan, a hegyen összegyűlt emberek között is voltak olyanok, akik Jézus szent jelenlétében érezték, hogy 'nyomorultak, nyavalyások, szegények, vakok és mezítelenek' (Jel 3:17).” – GH 11-12.

b. Mit hitt Péter azzal kapcsolatban, hogy ki volt Jézus? Mt 16:13-16.

„Péter elejétől fogva Messiásnak hitte Jézust. Sokan mások, akik Keresztelő János prédikálása alapján meggyőződtek és elfogadták Krisztust, kételkedni kezdtek János küldetésében, amikor a prófétát bebörtönözték és halálra adták. Most Jézus Messiás-voltában is kételkedtek, Ő-e, akit oly régen vártak? Számos tanítványa, akik buzgón várták, hogy Jézus elfoglalja Dávid trónját, elhagyta Őt, amikor felfogták, hogy nincs ilyen szándéka. Péter és társai azonban hűségesek maradtak. A tegnap még dicsőítők, ma megtagadók ingatag magatartása nem rombolta le a Megváltó igaz követőjének hitét. Péter kijelentette: 'Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia' (Mt 16:16). Nem királyi tisztességre vágyott, hogy megkoronázza Urát, hanem elfogadta Őt megaláztatásában...

Jézus így felelt Péternek: 'Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám' (Mt 16:17).

A Péter által megvallott igazság a hívő hitének alapja. Maga Krisztus jelentette ki, hogy ez az örök élet. Ezen ismeret birtoklása azonban nem szolgálhat alapul az önfelmagasztalásra. Péter nem saját jósága vagy bölcsessége miatt kapta ezt a kinyilatkoztatást. Az ember önmagától sohasem juthat el az ismeretre... Egyedül a fiúság lelke jelentheti ki nekünk Isten mélységes dolgait... Maga a tény, hogy Péter felismerte Krisztus dicsőségét, bizonyítja: ő 'Istentől tanított' volt.” – JÉ 347-348.

3. VÁLASZOKRA VÁGYVA

- a. Milyen bibliai példák mutatják be Péter érdeklődő lelkületét, és mutatják meg, hogy miként fejlődhetünk mi is, ha ugyanazt a hozzáállást alakítjuk ki? Mt 15:15; 18:21; 19:27; Mk 13:3-4.
-

„Semmilyen más tanulás sem nemesíti meg annyira a gondolat- és érzésvilágot, mint a Szentírás kutatása... Ebből tanulhatjuk meg, hogyan javítsunk jelenlegi életünkön, és hogyan biztosítsuk eljövendő életünket. Egyetlen más könyv sem tudja betölteni értelmünk kíváncsiságát és szívünk vágyakozását. Ha az ember megismeri Isten szavát, és engedelmeskedik is neki, akkor akár a tudatlanság és a lealacsonyodás legmélyéből is Isten fiává... emelkedhet.

A Biblia nevelő ereje egyedülálló. Semmi sem fejleszti annyira a tanulókat értelmét, mint az, ha megismerik az isteni kijelentés végtelen igazságait. Az ember gondolkodása ahhoz alkalmazkodik, amivel a legtöbbet foglalkozik. Ha kizárólag a közönséges dolgokkal kötjük le értelmünket, ha kirekesztjük a magas és fenséges gondolatokat, ha nem foglalkozunk nehéz kérdések megértésével, és nem elmélkedünk a fontos igazságokról és összefüggésekről, akkor elménk visszafejlődik, elgyengül...

Isten szavában foglaltatnak a legmélyebb gondolatok, a legmagasabb célok.” – 5B 24.

„Akik igazán érdeklődnek az után, hogy mi szolgálja a jelen és örökkévaló dolgok javát, azt Krisztus iskolájában biztosan megtanulhatják.” – AM 32.

- b. Míg a lelki kérdések iránti tudakozódásra bátorítva vagyunk (In 5:39), hol van a határa az egészséges emberi kíváncsiságnak? 5Móz 29:29.
-

„[Sátán] állandóan tiszteletlen kíváncsiságot, nyugtalan, firtató vágyat igyekszik kelteni az isteni bölcsesség és hatalom titkaiba való behatolásra. A tömegek azt kutatva, amit Istennek tetszett visszatartani, figyelmen kívül hagyják azokat az igazságokat, amelyeket kinyilatkoztatott, és amelyek elengedhetetlenek az üdvösséghez.” – PP 29.

„Nem szabad tisztátalan kézzel felemelni a leplet, amely [Isten] fenségét rejti előlünk... Irgalmasságának bizonyítéka, hogy elrejtje hatalmát, hogy a titkok és homály felhőibe rejtőzök; az Isten jelenlétét eltakaró függönyt felemelni halál.” – RH April 7, 1885.

4. KEVÉS HIT – SOK ÖNBIZALOM

a. Mit tanulhatunk meg Péter első feljegyzett tapasztalatából a hitben járásról? Mt 14:28-31.

„Jézusra kellett volna rögzítenie szemét, [Péter] mégis a hullámokra pillantott, így megingott a hite.” – 2B 273.

„A bűnös legfőbb teendője, hogy feltekintsen a felemeltetett Üdvözítőre, és hitben elfogadja érdemeit, amelyekre ígényt tarthat. Ha ezt nem teszi, nem üdvözülhet, annyira nem, mint ahogyan Péter sem járhatott a hullámokon, csak ha tekintetét állandóan Jézusra szegezte. Sátánnak eltökélt szándéka volt, hogy eltakarja előlünk Jézust, és rávegye az embereket, hogy emberekre tekintsenek fel... Éveken keresztül az egyház emberekre tekintett, sok mindent emberektől várt el, de nem tekintett Jézusra, akiben összpontosulnak reményeink az örök életre.” – BP 38-39.

b. Mivel sokáig volt Péter Jézussal, miként becsülte túl önmagát és azt a képességét, hogy ellenáll egy nagyobb megpróbáltatásnak is? Mt 26:33-35, 69-75.

„Semmi sem sérti úgy Istent, és semmi sem veszélyezteti annyira az ember lelki életét, mint a góg és az önelégültség. A bűnök között ez a legreménytelenebb, a leggyógyíthatatlanabb.” – KP 102.

„Egyik tanítvány története sem szemlélteti jobban Krisztus képzési módszerét, mint Péter élettörténete. Mivel vakmerő, durva, magabízó, gyors felfogású, azonnal reagáló, hirtelen haragú, bosszúálló, ám nagylelkűen megbocsátó volt, Péter gyakran hibázott, és ezért gyakran kapott feddést is... A Megváltó türelmesen, megkülönböztetett szeretettel bánt féktelen tanítványával, hogy megfékezze önteltségét és alázatra, engedelmességre, bizalomra tanítsa.

Péter azonban csak részben tanulta meg a leckét. A magabiztosságot nem tépte ki gyökerestől szívéből...

Péter tapasztalata mindnyájunk számára nagy lecke. A magabízó ember számára a próba egyenlő a vereséggel. Az el nem hagyott bűn biztos következményét Krisztus sem tudta megakadályozni, de kezét kinyújtotta, hogy megmentse tanítványát, amikor a hullámok már-már átcsaptak a feje fölé. Így ölelte át később mentő szeretetével is, amikor lelkét fenyegették a mély víz örvényei.” – Nev 79-80.

c. Miért nem biztosít nagyobb hitbeli erőt a sokéves gyülekezeti tagság? Rm 11:20-22; 1Kor 10:12; 8:2.

5. EGY MEGTÉRT APOSTOL

- a. **Miért nem akadályoz meg Isten mindig, hogy saját utunkat kövessük, tudván, hogy az bűnbe és szégyenbe is vezethet?** Ésa 48:17; Lk 22:31-32.

„Krisztus, még mielőtt Péter megtagadta volna, így szólt hozzá: 'Te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.' (Lk 22:32) Ezek a szavak rámutattak arra a nagy és jelentőségteljes munkára, amelyet Péter apostolnak a jövőben a megtérőkért és a megtértekért végeznie kell. Erre a munkára Pétert saját bűne, szenvedése és bűnbánata készítette elő. Mindaddig, amíg be nem látta gyengeségét, nem tudta felismerni, hogy a hívő teljesen Krisztustól függ... Megtérése után... Krisztus ismét kegyelmébe fogadta..., hogy a reá bízott jukokkal és báránnyal ugyanolyan gyöngéden bánjon, mint ahogyan Krisztus bánt vele.” – AT 325-326.

- b. **Későbbi éveiben milyen bátorítást adott a megtért Péter a leveleiben a nehézségben lévő hívőknek?** 1Pt 3:14; 4:12-14.

„Ezek a levelek bizonyítékai annak, hogy írójuk részese volt Krisztus szenvedéseinek, de vigasztalásának is; hogy lényét kegyelme átalakította, reménye az örök életre biztos és megingathatatlan.” – AT 327.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hallva Jézus hangját, ahogyan különféle körülmények között hív engem, hogyan lehetek biztos abban, hogy olyan gyorsan és buzgón válaszolok, mint Péter?**
2. **Mi az, amit soha, de soha nem szabad elfelejtenem a keresztény hitem éveinek száma gyarapodásával?**
3. **Napjaink állandó figyelemelterelései között hová kell irányítanom természetes kíváncsiságomat, ha komolyan veszem üdvösségemet?**
4. **Az élet mely területén kerülhetek veszélybe az önbizalom és az önelégültség miatt?**
5. **Tévedéseim kapcsán hogyan vonhatok le pozitív tanulságokat tapasztalatomból?**

A „JÖVEVÉNYEK”

„Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között.” (1Pt 1:6)

„Átutazók, zarándokok és idegenek vagyunk a földön. Ne költsük javainkat olyan kívánságok kielégítésére, melyek elfojtására Isten utasít. Járjunk inkább jó példával ismerőseink előtt. Képviseljük megfelelően hitünket... A befolyásod tegyen mély benyomást a lelkekre Isten követelményeinek szent-ségéről.” – 6B 452.

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 17-35. \(Jeruzsálem pusztulása\)](#)

Vasárnap

Április 7.

1. EGY LEVÉL KÜLÖNLEGES EMBEREKNEK

a. **Hogyan utalt Péter a Kis-Ázsiában szétszóródott keresztényekre, akiknek elsősorban szólt első levele? [1Pt 1:1](#).**

b. **Miközben Krisztus követői jövevények e világban, hogyan látja őket Isten? [1Pt 1:2](#); [2:9](#); [Ef 2:19](#).**

„Isten népe – az igazi Izrael – ámbár szétszóródott a népek és nemzetek között, itt a földön csak vándorként él, mert állampolgárságuk valójában nem itt a földön, hanem a mennyekben van.

Az Úr családjába való befogadás feltétele a világból való kijövetel, annak minden szennyező befolyásával való szakítás. Isten népe a bálványimádás semmilyen formájához sem kapcsolódhat. Magas mércét kell elérnie. Meg kell látszódnia, hogy mások vagyunk, mint a világ, és akkor Isten így szól: 'Magamhoz fogadlak benneteket, mint királyi családomb tagjait, mint a mennyei Király gyermekeit.' Mint az igazságban hívők, a gyakorlatban el kell különülnünk a bűntől és különböznünk a bűnösöktől. Mennyei az állampolgárságunk.

Jobban rá kell ébrednünk Isten számunkra tett ígéreteinek értékére és nagyobb becsben kell tartanunk azt a tisztességet, amit nekünk adott.” – FE 481.

2. ISTEN VÁLASZTOTTAI

- a. **Amikor Péter Isten „választottainak” nevez minket, vajon azt jelenti, hogy ha egyszer kiválasztottak, akkor nem veszhetünk el? Hasonlítsd össze a Jn 15:16-ot a Lk 3:8-9-cel; a Lk 6:13-16-ot a Jn 6:70-71-gyel; az Ésa 41:8-9-et a Rm 11:20-23-mal!**
-
-

„Mikor Urunk Júdást választotta, akkor nem volt reménytelen Júdás esete. Voltak jó oldalai is. Mikor részt vett Krisztus munkájában, amikor beszédeit hallgatta, kedvező alkalma nyílt felismerni rossz vonásait, jellemhibáit... Urunk olyan helyre is tette, ahol választhatott, hogy fejlődni engedi-e irigy természetét vagy felismeri magában, és ki is küszöböli. Ő hordta magával a csekélyke összeget, melyet a szegényeknek... gyűjtöttek...

Az a kis pénz a meg nem szűnő kísértés volt Júdásnak... Megváltónk megróttá őt irigysége miatt. Sajgó tüske lett ez Júdás szívében, míg csekély pénzösszegért bele nem egyezett, hogy elárulja Urát. A szombattartók között is lesznek, akiknek nem igazabb a szíve, mint Júdásé.” – 4B 41-42.

- b. **Milyen fő elv alapján történik az „Isten előrelátása szerinti” kiválasztás? 2Pt 3:9; 1Tim 2:4; Ef 1:4-5.**
-
-

„Az Atya az emberek között élő választott népére árasztja szeretetét. Ezek azok az emberek, akiket Krisztus a saját vérén vásárolt meg. Mivel engedtek Krisztus vonzásának, Isten fenséges kegyelme által kiválasztottá válnak arra, hogy Isten engedelmes gyermekeként üdvözítse őket... Mindenki, aki kisgyermekként megalázza magát, és a gyermek egyszerűségével elfogadja Isten szavát, és engedelmeskedik annak, Isten választottai közé fog tartozni.” – ST January 2, 1893.

- c. **Mit tegyünk, hogy biztosítsuk kiválasztásunkat, és elkerüljük Júdás szomorú sorsának megismétlődését? 2Pt 1:10; 3:17; 1Jn 3:2-3.**
-
-

„Ha eleget teszünk az Úr feltételeinek, biztosítjuk az üdvösségre való kiválasztásunkat. A parancsolatai iránti tökéletes engedelmesség a bizonyíték, hogy szeretjük Istent és nem keményedtünk meg a bűnökben.” – TII 175.

3. BÁTORÍTÓ SZAVAK

- a. Kinek tulajdonítható minden dicsőség a „kiválasztottság”-ért és az üdvösségre „elrendelés”-ért? Miért? 1Pt 1:3; Zsol 72:18-19.

„Istennek ez az idős szolgálója első levelét dicsérettel és magasztalással kezdi: 'Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja.' – AT 327.

- b. Milyen szavakkal igyekszik megvigasztalni Péter az üldöztetéssel szembesülő hittestvéreket? 1Pt 1:3. u.r.-4., lásd még Zsid 11:26.

„Reménységükben, hogy a megújított föld örökösei, az őskeresztények még a legerősebb kísértések és szenvedések közepette is ujjongtak. Péter írhatta tehát: 'Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között.' – AT 327.

- c. Miért engedi Isten, hogy kísértések, szenvedések és megpróbáltatások érijék választottait? 1Pt 1:6-7; Mt 5:11-12.

„A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei – a sikernek Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemükben az előttük is rejtett fogyatékságaikat. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák, és hogy alkalmassá tegyék magukat szolgálatára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tüzebe, hogy megtisztuljanak.

Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja azt, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar... Az Úr beleengedi választottait a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük, és hogy alkalmassá tehetők-e szolgálatára.” – NOL 340.

4. KIJELENTÉSEK A HITRŐL

- a. **Mi az egyetlen módja annak, hogy Isten „üdvösségre” juttathasson minket? 1Pt 1:5; Lk 8:48.**
-
-

„Krisztus sokakat megmentő hite nem az, aminek sokan lefestik. 'Higgyetek, higgyetek – kiáltják –, csupán higgyetek Krisztusban és üdvözültök. Ez minden, amit tennetek kell.' Bár az igazi hit teljesen megbízik Krisztusban, az üdvösség el fog vezetni az Isten törvénye iránti tökéletes engedelmességre. A hit cselekedetekben nyilvánul meg.” – RH October 5, 1886.

„Ahhoz, hogy Isten ereje hit által megtartsen bennünket, az elménk vágyait szüntelenül csendes fohászban kell Isten elé küldenünk, segítségért, világosságért, erőért és ismeretért. A gondolkodás és ima azonban nem helyettesítheti az idő lelkiismeretes és hűséges kihasználását. A munkára és az imára egyaránt szükség van a keresztyeni jellem tökéletesítéséhez.” – ICsK november 5.

- b. **Miért van szüksége a hitnek a megpróbáltatásokra? 1Pt 1:7; Jób 23:10; Jak 1:3.**
-
-

„Még azoknak a vallásos életében is, akik végül győzedelmet aratnak, nyomasztó bizonytalanság és megpróbáltatás zajlik le. De mert ismerik a Szentírást, eszükbe jutnak Isten bátorító ígéretei. Ezek megnyugtatják szívüket, és megerősítik a Mindenható hatalmába vetett hitüket... A jó hit próbája értékesebb az aragnál. Mindenki értse meg, hogy ez Krisztus iskolájának és fegyelmzésének fontos része, amely elengedhetetlen a világiasság salakjától való megtisztításuk és lecsiszolásuk érdekében.” – ICsK március 14.

- c. **Hogyan írja le Péter apostol a hit lényegét? 1Pt 1:8-9. Hasonlítsd ezt össze azzal, ahogyan Pál írja le a hit meghatározását! Zsid 11:1.**
-
-

„Ne feledjük, hogy mikor a völgyben járunk, ha bizakodva járunk, Krisztus ugyanúgy velünk van, mint mikor a csúcsokon lépdélünk. A hang így szól hozzánk: 'Vessétek terheteket a terhek hordozójára, az Úr Jézus Krisztusra. Éljetek a keresztnapos oldalán.'” – 2ÉJE 535.

5. AZ ÜDVÖSSÉG TITOKZATOSSÁGA

- a. **Miért vált könnyebben megérthetővé a „kegyelemből való üdvösség” hit által, Krisztus megtestesülése és halála után? 1Pt 1:10-12; Lk 10:24; 1Jn 1:1-3.**

„Még a próféták sem fogták fel a rájuk bízott kinyilatkoztatások súlyát, pedig nekik Isten a Lélek különleges világosságát adta...

Buzgón igyekeztek felfogni a világosságot, amelyet Isten kinyilatkoztatott nekik... Micsoda tanulság ez Isten népének a keresztény korszakban! Isten adta követőinek ezeket a próféciaikat szolgálai útján... Állítsuk szembe szent buzgóságukat azzal az unott érdektelenséggel, amellyel a későbbi korok kiváltságosai kezelték a mennyei ajándékot! Milyen dorgálás ez a kényelemszerető, világszerető közömbösöknek, akiket megnyugtat az a megállapítás, hogy a próféciaikat nem lehet megérteni.” – NK 308.

- b. **Miért rejtély a megváltás terve még az angyalok számára is? 1Pt 1:12.u.r.; 1Kor 4:9.**

„Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, és kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt... Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe 'angyalok vágyakoznak betekinteni' (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukkott lények számára Krisztus keresztje lesz az ismeret és a dicséret forrása.” – JÉ 11.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Mi emlékeztethet arra, hogy ebben a világban jövevény és zarándok vagyok – akinek nem kellene itt otthonosan éreznie magát?**
2. **Hogyan biztosíthatom kiválasztottságomat és üdvösségemet?**
3. **Mi fog jobban felkészíteni arra, hogy bátran viseljem a megpróbáltatásokat és a kísértéseket?**
4. **Mi gyengíti – vagy erősíti – a hitemet?**
5. **Hogyan fordíthatok több időt a megváltási terv alaposabb tanulmányozására?**

ISTEN ENGEDELMES GYERMEKEI

„Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek.” (1Pt 1:22)

„A munkának csak a kezdete az, amikor hit által Krisztusba kapaszkodunk. Minden embernek vannak romlott és bűnös szokásai, melyek ellen erőteljes csatát kell vívnia. Minden léleknek meg kell harcolnia a hit harcát.” – 2Sz 20.

Javasolt olvasmány: [Jézushoz Vezető Út, 43-48. \(Odaadás\)](#)

Vasárnap

Április 14.

1. GONDOLATAINK ŐRZÉSE

a. Isten Igéje szerint hol kezdődik az igazi engedelmisség? [1Pt 1:13-14;](#)
[Rm 12:2.](#)

„Minden igazi reformáció a lélek megtisztításával kezdődik. Ez az újjászületéssel való megmosással történik és az elme megújításával a Szentlélek ereje által. Így jön létre az élet megváltozása.

Krisztust szemlélve változunk meg. Ha a gondolat állandóan a mulandó dolgokon jár, akkor ezek a dolgok minden mást felőrölnek, mely hatással van a jellemre, így Isten dicsősége szem elől téved, és elfelejtődik. Figyelmen kívül kerülnek azon dolgok, amelyek által megismerhetők a mennyei dolgok. A lelki élet elhal.” – SD 105.

b. Természetszerűleg milyen az ember gondolkodásának menete és indítéka? [1Móz 6:5;](#) [Jer 17:9.](#)

c. Mit kellene tennünk, ha felismertük, hogy gondolataink és indítékaink nem tiszták? [Apcs 8:22.](#)

2. JÓZAN GONDOLATOK

- a. **Mit jelent a gyakorlati értelemben a „felövezvén elmétek derekait” kifejezés? 1Móz 4:7.**
-

„Aki nem akar Sátán támadásainak áldozatául esni, jól őrizze a lelkéhez vezető utakat. Ne olvasson, ne lásson, ne halljon meg olyasmit, ami tisztátalan gondolatokat ébreszt. Gondolataink ne időzzenek szabadjukra mindenféle tárgynál, amelyet az ősellenség sugall. Ha nem őrizzük híven szívünket, akkor a külső világ gonoszsága felébresztheti bensőnkben a rosszat, lelkünk pedig sötétségbe zuhan. Ezeket írja Péter: ’Felövezvén elmétek derekait, mint józanok’” – AT 328.

- b. **Miért rendkívül fontos, hogy felügyeljük gondolatainkat? Péld 23:7. e.r. (Angolban: „Mert ahogy gondolkodik az ő szívében, olyan ő”); 24:9. e.r.**
-

„A gondolatokat alá kell vetni Isten akaratának, az érzéseket pedig az értelem és a vallás felügyelete alá kell vonni. A képzelő tehetségünket nem azért kaptuk, hogy lázadozzon és saját útját járja bármiféle fékezés és fegyelmezés nélkül. Ha a gondolatok rosszak, akkor az érzések is rosszak lesznek. A gondolatok és az érzések együttesen alkotják az erkölcsi jellemet. Amikor úgy döntünk, hogy keresztényként nem kell visszafognunk gondolatainkat és érzéseinket, akkor a gonosz angyalok befolyása alá kerülünk, és elfogadjuk jelenlétüket és irányításukat. Ha engedünk benyomásainknak és gondolatainkban utat engedünk a gyanakvásnak, a kételynek és a panasznak, akkor boldogtalanok leszünk, és életünk kudarcnak bizonyul.” – RH April 21, 1885.

- c. **Miért kéri tőlünk Péter apostol, hogy legyünk józanok, és „reménykedjünk tökéletesen” (angolban: „reménykedjünk mindvégig”) a kegyelemben? Hasonlítsd össze 1Pt 1:13 és 5:8 verseket!**
-

„Őrizd hűségesen gondolataidat! Legyen megerősítve a szívedhez vezető minden út! Helyezz akadályokat Sátán elé, hogy ne tudjon megközelíteni! Az nem megoldás, hogy egyik dologban nagyon védekezel, de közben más dologban elhanyagolod az őrködést... Veszélyek állnak előttünk, amelyekkel szembe kell néznünk, és egyetlen biztonságunk Istenben van.” – TDG 174.

3. MENEKÜLÉS AZ „ELŐBBI KÍVÁNSÁGOKTÓL” A SZENTSÉGBE

- a. **Életünk mely területein kell rendkívül józan gondolkodásúnak lennünk, hogy szentté válhassunk? 1Pt 1:14-15; 4:2-3.**
-

„Senki se áltassa magát azzal, hogy dédelgetett bűnöket könnyen és hamar el lehet hagyni. Minden melengetett bűnünk gyengíti jellemünket, és megerősíti rossz szokásainkat. Ennek fizikai, szellemi és erkölcsi romlás a következménye. Megbánhatod a rosszat, amit elkövettél, és ráléphetsz a helyes útra, de a bűn megszokása és torzító hatása következtében nehezen tudsz majd különbséget tenni a jó és a rossz között. Kialakult rossz szokásaiddal Sátán újra és újra megkísért.” – KP 189.

- b. **Noha folyamatosan emlékeztetve vagyunk, hogy szentek legyünk (1Pt 1:15-16) – ami talán úgy hangozhat, mintha saját erőfeszítéseinkkel is elérhetnénk –, valójában milyen eszközökkel lehetünk szentek? 3Móz 20:7-8; Fili 2:13; Tit 3:5.**
-

„Bár önmagunkban nincs érdemünk, de Isten nagy jósága és szeretete miatt úgy kapunk jutalmat, mintha a mi érdemünk lenne. Ha minden tőlünk telhetőt megtettünk, amit csak lehetett, még mindig csak haszontalan szolgák vagyunk... Amit elértünk, azt kizárólag Krisztus kegyelme hajtotta végre, és érdemeink alapján nem jár nekünk jutalom Istentől.” – RH June 27, 1893.

- c. **Miért emlékeztet az apostol a józanságra való felhívás után az eljövendő ítéletre? 1Pt 1:17; Kol 3:5-6.**
-

„Isten minden cselekedetet megvizsgál; és e tettek a mennyei könyvekben hűségről vagy hűtlenségről tanúskodnak. Minden név mellett félelmes pontossággal van feltüntetve minden helytelen szó, minden önző tett, minden teljesíthetetlen feladat, minden titkos bűn, minden ravasz képmutatás. A semmibe vett mennyei intéseket és dorgálásokat, az elfecsérelt pillanatokat, a kihasználatlan alkalmat, a jó vagy rossz befolyást és messzeható következményeit a nyilvántartást vezető angyal mind feljegyi.” – NK 429.

4. KRISZTUS ÁLTAL MEGVÁLTVA

- a. Mivel indokolja Péter, hogy erőfeszítéseket tenni az „előbbi kívánságok” leküzdésére nem csak megéri, hanem kötelességünk is? 1Pt 1:4, 18-19; 1Kor 6:18-20.
-
-

„A menny mindenkit megvásárolt ezen a végtelen áron. Isten a menny tárházának minden kincsét a földre árasztotta. Krisztus odaáldozásával az egész mennyet nekünk adta, és megvásárolta rajta az ember akaratát, érzéseit, értelmét, lelkét. Hívók és nem hívók mind egyaránt az Úr tulajdonai. Isten mindenkit arra szólít, hogy szolgáljon neki. Az ítélet napján mindenkinek számot kell adnia arról, hogy miként tett eleget ennek a felszólításnak.” – KP 223.

- b. Mikor készült el a megváltás terve? 2Tim 1:8-9.
-
-

„Isten a föld megteremtése előtt ismerte már a jövő eseményeit. Nem a körülményekhez szabta szándékait, hanem hagyta, hogy a dolgok kialakuljanak, kifejlődjenek. Nem Ő hozta létre a körülményeket, de előre tudta, hogy létrejönnek. A terv, melyet végre kell hajtani a menny bármely magas értelemmel bíró személyének elszakadásakor – az a titok, a rejtély, amelyet korszakok óta rejtettek. Az örökkévaló cél érdekében áldozat készült, hogy megtegye, amit Isten készített elő a bukott emberiségért.” – ST March 25, 1897.

- c. Honnan ered valójában az Istenbe vetett hit? Rm 10:17; 1Pt 1:21.
-
-

„Senki sem teremthet hitet. Az értelmén munkálkodó, megvilágosító Szentlélek teremti az Istenbe vetett hitet. Az írások Isten ajándékának mondják a hitet, hatalmasnak az üdvösségre, megvilágosítva azok szívét, akik mint rejtett kincs után kutatnak az igazság után. Az igazságot Isten Lelke vési be a szívbe. Az evangélium örömezenetét mondja Isten üdvözítő hatalmának, mivel egyedül Isten teheti az igazságot lélekmentő hatalommá.” – TII 224.

5. AZ ENGEDELMESSÉG KORONÁJA

- a. Milyen célt tűz ki az apostol az engedelmesség végső formájaként, miután felszólította a hívőket, hogy harcoljanak „előbbi kívánságaik” ellen? 1Pt 1:22.

„Péter így folytatja...: 'egymást tiszta szívből buzgón szeressétek.' (1Pt 1:22) Isten Igéje, az igazság: csatorna, amely által az Úr kinyilatkoztatja Lelkét és hatalmát. Az Ige iránti engedelmesség érleli a kívánatos gyümölcsöt, 'az atyafiúi szeretetet'. Ez a szeretet a mennyből ered, magasztos indítékokra és önzetlen tettekre készítet." – AT 328.

„Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által'... Mennyire fontos tehát, hogy mindazok, akik munkát végeznek, akik nyomtatványokkal evangélizálnak és akik az irodában dolgoznak, hűségesen megőrizték és gyakorolják Isten Igéjének legmagasabb, legszentebb alapelveit." – PM 297.

„A szeretetet a szívünkben kell ápolnunk. Ne legyünk hajlamosak arra, hogy rosszat gondoljunk hittestvéreinkről. A legkevesebbet kell arra alapoznunk, amit csinálnak vagy mondanak. Bibliai keresztényeknek kell lennünk. [1Pt 1:22. idézve]...

Vizsgáljuk meg, hogy milyenek a gondolataink és érzéseink, hogy milyenek az indulataink, céljaink, szavaink és tetteink... Ha nem kutatjuk szorgalmasan szívünket Isten Szavának fényében, akkor az önszeretet miatt sokkal jobbnak látjuk magunkat, mint amilyenek valójában vagyunk." – TDG 83.

„Ha tapasztalataink nem lennének hiányosak, akkor nem lennénk olyan gyanakvók hittestvéreinkkel szemben. Akit a lelkiismerete elítél, az nagyon könnyen ítélkezik is. Mindenki remegjen és féljen önmagától... 'Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által.' " – RH October 29, 1901.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit tegyek, ha egy bűnös vagy tisztátalan gondolat jut eszembe?
2. Milyen gyakran kell kutatni a szívemben az indítékaim természetét?
3. Hogyan ápolhatom a tisztaság mélyebb érzését az életemben?
4. Mi tudja még teljesebbé fejleszteni hálámat azért az árért, amit Jézus fizetett értem?
5. Mennyire őszinte a hittestvéreim iránti szeretetem?

ISTENNEK IGÉJE

„Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjete.” (1Pt 2:2)

„Isten Igéje ez a mag. Minden mag önmagában hordja a csírázás törvényét. Benne rejlik a növény élete. Ugyanígy van élet Isten Igéjében is.” – KP 20.

Javasolt olvasmány: [Üzenet az Ifjúságnak, 106-108. \(Igaz bölcsesség\)](#)

Vasárnap

Április 21.

1. A NÉLKÜLÖZHETETLEN KÖVETELMÉNY

a. Az üdvösség milyen kötelező feltételét mutatta be Jézus a hallgatóinak? [Jn 3:5-7](#); [Mt 18:1-3](#).

b. Mire mutat rá Péter, aminek segítségével elérhetjük megtérésünket (újjászülethetünk)? [1Pt 1:23](#).

„A Biblia a szív megújulását, mely által Isten gyermekei lehetünk, újjászületésnek nevezi...

Ha az igazság életünket uraló alapelvvé válik, a lélek is újjászületik... 'nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké' (1Pt 1:23). Az újjászületés az eredménye annak, ha Krisztust, mint Isten Igéjét elfogadjuk. Ha a Szentlélek isteni igazságokat plántált a szívbe, az értelmet is megújítja, és az eddig szunnyadó erőket felébreszti Isten szolgálatára... Krisztus a világnak kinyilatkoztatta az igazságot, és elhintette a romolhatatlan magot, Isten Igéjét, az emberi szívekbe.

Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban – az isteni hasonlatosságra.” – FLB 19.

2. AZ ÖRÖKKÉVALÓ SZEMBEN A MULANDÓVAL ÉS ROMLANDÓVAL

a. Milyen prófétai szavakat idézett Péter, amikor az emberi élet törekénységéről beszélt? 1Pt 1:24; Ésa 40:6-8.

b. Mihez van hasonlítva az ember élete a Bibliában? Miért? Zsol 103:15-16; Jak 4:14.

„Nincs vesztegetni való időnk. Nem tudjuk, hogy kegyelmi időnk milyen hamar zárul le. A leghosszabb élet is arasznyi csupán; nem tudjuk, hogy a halál nyilai milyen hamar találhatnak szíven...”

Elkészültünk-e vajon? Megismertük-e Istent, a menny Urát, a Törvényadót és Jézus Krisztust, akit Isten elküldött képviselőjeként a világra? Ha életünk véget ér, és munkánk lezárul, el tudjuk-e mondani azt, amit példaképünk, Krisztus mondott? 'Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál... Megjelentettem a te nevedet' (Jn 17:4,6)." – NOL 326-327.

c. Szemben azzal, hogy az emberi élet olyan, mint a fű és a pára, mi az, ami oly örökkévaló, mint Isten? 1Pt 1:25; Zsol 119:89.

„Jézus azt mondta, hogy aki beszédét elfogadja, és azt jellemének és egész életének alapjául tekinti, az hasonló ahhoz az emberhez, aki házát a sziklára építette. Már évszázadokkal azelőtt megírta Ésaías próféta: 'Istenünk beszéde mindörökké megmarad' (Ésa 40:8). Péter apostol pedig, évekkel a Hegyi Beszéd elhangzása után, a következőket fűzi a próféta szavaihoz: 'Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett' (1Pt 1:25). Egyedül Isten szava maradandó ezen a világon. Isten Igéje a legbiztosabb alap. 'Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak' (Mt 24:35).

Ha az Igét befogadjuk, Krisztust fogadjuk be. Csakis azok építenek Őreá, akik ily módon fogadják el Krisztus szavát... Krisztus az Ige, Isten kinyilatkoztatása; jellemének, törvényének, szeretetének és életének megnyilatkozása az az alap, amelyre jellemünket felépíthetjük Isten országa számára.

Akkor építünk Krisztusra, ha Igéjére hallgatunk... Az életszentség... az Isten iránti tökéletes odaadás következménye." – GH 152-153.

3. AZ AKADÁLYOK ELTÁVOLÍTÁSA

- a. **Nevezd meg néhány akadályt, amely meggátol bennünket abban, hogy elfogadjuk Isten Igéjét úgy, ahogyan az Jézusban van! 1Pt 2:1-2.**

„Fogadd el szíved teljességében Krisztus szavait, és legyél az Ő szavának cselekvője! Nem kaphatjuk meg azokat az áldásokat, amelyeket Krisztus szeretete és jelenléte hozhat számunkra, ha olyan érzéseket ápolunk, amelyek megrontják azt az egységet, amelyért Krisztus imádkozott, hogy létrejöjjön tanítványai között.” – RH July 25, 1893.

„Először az énünket kell rendbe tenni. Kutassuk szívünket aprólékosan! Keressük meg, mi akadályozza, hogy Isten Lelke szabadon elérje szívünket!” – OHC 21.

„Kerüljük az éles beszédet vagy az ingerült korholást, mert Isten angyalai fel-alá járnak minden helyiségben... Talán történnek kis hibák, de a bizalmatlan szavak a megtorlás érzését keltik és Istent gyalázzák... Minden meg gondolatlan szót azonnal vissza kell vonni... Ez a mi munkánk.” – HP 182.

- b. **Mondj példákat arra, hogy a félre nem tett keserűség, képmutatás és irigység hogyan akadályozott meg embereket abban, hogy befogadják Isten Igéjét! 1Móz 4:5-8; Mk 15:10; Apcs 13:44-45.**

„Mi sem mindig kapunk azonnal választ imánkra... Amikor kérünk Tőle valamit, talán szükségesnek látja, hogy önmagunkba nézzünk és bűnbánatot tartunk. Isten próbára tesz; megaláz, hogy meglássuk, miért nem tud Szentlelke általunk munkálkodni.” – KP 94.

„Az irigy gyanakvás nem csupán a természet elfajulása, hanem lelki betegség is, amely megzavarja a gondolkodást, tönkreteszi a képességeket.

Az irigy ember behunyja szemét mások jó tulajdonságai és jótettei előtt. Mindig készen áll arra, hogy lebecsülje és félremagyarázza azt, ami jó. Az emberek gyakran bevallják és elhagyják bizonyos hibáikat, de keveset remélhetünk e téren attól, aki irigy. Mivel az irigység nem más, mint mások magasabbrendűségének el nem ismerése, az irigykedők büszkesége kizárja az engedékenységet. Ha megkíséreljük, hogy az irigy embert meggyőzzük bűnéről, csak annál keserűbben támad...

Az irigy ember mérget vet, ahová csak lép. Elidegeníti a barátokat, gyűlöletet és lázadást szít Isten és ember ellen.” – 5B 46-47.

4. VÁGYAKOZÁS A TISZTA, HAMISÍTATLAN TEJ UTÁN

- a. **Miután Isten Igéjére, mint lelkünket megtérítő erőre mutatott Péter, milyen „vágyakozásra” hívja fel figyelmünket? 1Pt 2:2.**
-
-

„A Bibliát annál jobban értékeljük, minél többet kutatjuk...

A Biblia tanulmányozásánál nincs jobb dolog az értelem megerősítésére. Egyetlen másik könyv sem képes annyira felemelni a gondolatokat és lendületet adni a képességeknek, mint a Biblia bőséges és nemes igazságai. Ha Isten Igéjét úgy tanulmányoznánk, ahogyan kellene, akkor az emberek értelmesek és nemes jelleműek lennének, ami manapság csak nagyon ritka.

Nincs oly szilárd, következetes és messzemenő tudás, mint az Isten Igéjének tanulmányozásából nyert tudás.” – HP 135.

- b. **Nevez meg egy okot, amiért az emberek megtagadják Isten Igéjének tanulmányozását! Jn 3:19-20.**
-
-

„Elhanyagoljátok a Szentírást. Lenézitek és elvetitek a bizonyágtételeket, mert megfeddi dédelgetett bűneiteket és megzavarja önteltségeteket.” – 5B 42.

- c. **Mivel töltötte sok athéni valamennyi idejét? Hogyan szembesülünk ma hasonló problémával, különösen az internet és a közösségi média mértéktelen használata kapcsán? Apcs 17:21-23, 32; 2Kor 4:3-4.**
-
-
-

„Ó! bárcsak a fiatalok elmélkednének azon a befolyáson, amelyet az izgató történetek gyakorolnak elméjükre! Az effajta olvasmányok után ki tudod-e nyitni Isten Igéjét, és érdeklődéssel olvasod-e az élet beszédét?” – BO 351.

„Sokak elméjét gyengíti a történetek és a regények olvasása, és nem tetszik már Isten Igéje nekik. Lelki részegekké válnak, és képtelenek lesznek az élet ünnepélyes kérdéseit a megfelelő megvilágításban szemlélni, hacsak el nem vetik ezt a gyakorlatot.” – RH April 14, 1891.

5. LELKI NÖVEKEDÉS

a. Mi válik lehetetlenné, ha nem maradunk Isten szavának szorgalmas tanulói? 2Pt 3:18. e.r.

„Az apostol intette a hívőket, hogy tanulmányozzák az írást; ha kellően megértik, biztosan építhetnek, dolgozhatnak örök életük érdekében. Péter jól tudta, hogy minden léleknek a végleges győzelemig időnként nehézségekkel és kísértésekkel kell megküzdenie; de azt is tudta, hogy az írás kellő ismerete a megkísértettet képesíti, hogy felidézze emlékezetében azokat az ígéreteket, amelyek szívét megvigasztalják, és a Mindenhatóba vetett hitét megerősítik.” – AT 329.

b. Milyen veszélyben vannak azok, akik megízlelték, „hogy az Úr jóságos” (angolban: „kegyelmes”), de nem alkalmazzák Isten szavait saját szívükre? 1Pt 2:3; Zsid 6:4-6.

„Sokan önelégülten tekintenek vissza azokra az évekre, amikor kiálltak az igazság mellett. Véleményük szerint jutalom jár az egykori megpróbáltatásokért és engedelmességért. De az Isten ügye melletti hajdani kiállásuk csak bűnösebbé teszi őket az Úr szemében, amiért nem tartottak ki és nem haladtak előre a tökéletesség felé. A tavalyi hűség sohasem teszi jóvá az idén elkövetett hanyagságunkat, a tegnapi igazmondás nem teszi jóvá a mai hazugságot.” – 5B 52.

„Keressük egyénenként az Urat. Akinek csak felszínes a lelki élete, az húzódjon közelebb Istenhez.” – 9B 216.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen gyümölcsei vannak az igazi megtérésnek?
2. Honnan tudhatom, hogy készen állok-e találkozni az Úrral, ha ma éjjel meghalnék?
3. Van-e olyan hittestvér a gyülekezetben, akit nem szeretek? Ha igen, miért? Lehetséges-e, hogy az irántuk való érzelmeim oka rejtett féltékenység vagy irigység?
4. Milyen gyakran lenne tanácsos személyes bibliatanulmányozást folytatnom?
5. Ismertesd a különbséget a Krisztusban való növekedés és a megrekedés között!

„Az egész menny megdöbbenéssel szemléli az emberek közömbösségét. Akarjuk-e tudni, hogy Krisztus mit érez mindezek láttán? Vajon mit érezne egy apa és egy anya, ha tudomást szerezne arról, hogy hidegben és hóban elalélt, és a fagyhalálnak kitett gyermekük mellett úgy mennének el az arra járók, hogy ügyet sem vetnének reá, és hagynák elpusztulni, jóllehet megmenthették volna?!” – JÉ 731.

„Lelki értelemben véve, kik ezek a gyermekek a „hidegben és hóban”?

„Az emberi lelkek milliói vannak kiszolgáltatva arra, hogy elpusztuljanak; a tudatlanság és a bűn láncáival vannak megkötözve, és talán sohasem volt még alkalmuk arra, hogy halljanak Krisztus érettük való szeretetéről. Vajon, ha a mi helyzetünk éppen az ellenkezője lenne az övékével, kívánnánk-e valamit tenni, és mit? Mindezt – persze, csak amennyire erőnk engedi – kötelesek vagyunk érettük megtenni.” – JÉ 546.

„Az igazság világosságának mindenütt fénylenie kell, hogy a még tudatlanságban szunnyadó lelkek felébredjenek és megtérjenek. Minden országban és minden városban fel kell hangoznia az üzenetnek...” – Ev 14.

„Mimódon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek?” (Rm 10:14-15. e.r.)

„Globális evangelizációra van most szükség, amíg az ajtók nyitva vannak. A mai időkben valóban visszhangozhatjuk Jézus szavait: „Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.” (Jn 9:4-5)

Nem juthat el személyesen mindenki mindenhová, ahová az üzenetnek el kell jutnia ezen a sötét bolygón. Viszont az üzenet továbbítása mindenki számára kerül valamennyibe: szívből kell a munkába fektetni az időt, töredést, energiát és pénzt, míg az egész földet be nem világítja Isten dicsősége. A világ missziója iránti hűség nagyvonalúvá változást hozhat!

Hittestvéreitek a Generál Konferenciától

ÉLŐ KÖVEK

„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.” (1Pt 2:5)

„Azok, akik értik a napjainkra szóló igazságot, figyelmezzenek arra, hogyan hallanak, hogyan építenek, és milyen gyakorlatra nevelnek másokat.” – 3Sz 21.

Javasolt olvasmány: [The Spirit of Prophecy, vol. 2, pp. 272-274.](#)

Vasárnap

Április 28.

1. EGY MÚLTBELI SZEMLÉLTETÉS

a. Ésaiás próféciájára (Ésa 28:16) hivatkozva hogyan szemlélteti Péter Jézus Krisztust? 1Pt 2:4, 6.

b. Melyik történelmi eseményre épül ez az illusztráció? 1Pt 2:7.

„Salamon templomának építésekor a köveket teljesen előkészítették a bányában, így amikor elhozták azokat..., a munkásoknak csak helyükre kellett őket helyezniük...

Amikor az építkezési helyre vitték azokat, már nem használhattak szerzőmokat a faragásukhoz. A kőbányából egy szokatlan formájú követ hoztak, hogy a templom alapozására használják fel, de a munkások nem találtak megfelelő helyet annak...

Ott hevert felhasználatlanul, a munkások elmentek mellette vagy megbotlottak benne és bosszankodtak jelenléte miatt. Sokáig maradt csupán egy megvetett kő. Amikor azonban az építők a sarokkő letételéhez értek, hosszú ideig hiába kerestek megfelelő méretű és szilárdságú követ..., ami elbírná a rá nehezedő nagy terhet. Ha meggondolatlanul választottak volna követ erre a fontos helyre, akkor az egész épület biztonsága veszélybe került volna...

A nagy kő végül felkeltette az építők figyelmét, és alapos vizsgálatnak vetették alá. Már minden próbát kiállt... Majd erre a kőre esett a választás, a kijelölt helyre vitték, és pontosan odaillőnek találták.” – 3SP 36-37.

2. A FŐ SZEGLETKŐ

- a. **Bár Jézus Simont Kéfásnak nevezte el, ami azt jelenti, hogy „kőszikla” (lásd Jn 1:42; Mt 16:18-19), miért nem lehet Péter az a „szikla”, amelyre Krisztus az egyházát építette? Mt 26:73-74; Gal 2:11-13.**
-
-
-

„Péter gyors és buzgó, merész és meg nem alkuvó volt a cselekvésben; Krisztus olyan emberanyagot látott benne, mely igen értékes lenne az egyház számára.” – 4B 488.

„A pokol kapui vetek rajta diadalmat, amikor esküdözve, átkozódva megtagadta Urát. Az egyház olyasvalakire épül, akin a pokol kapui nem vehetnek diadalmat.” – JÉ 348.

„Krisztus nem Péterre célzott, mint sziklára, melyre egyházát alapozza. A kőszikla szóval magára hivatkozott, mint a keresztény egyház alapjára. Ésaiás könyve 28. fejezet 16. versben ugyanez az utalás található... Márk evangéliuma 12. fejezet 10-11. versekben is...

Ezek a szövegek egyértelműen bizonyítják, hogy Krisztus a szikla, amelyre az egyház épül.” – 2SP 272-273.

- b. **Támaszd alá, hogy Péter ahelyett, hogy a gyülekezet alapja lett volna, egyike volt a vezető testvéreknek! Gal 2:9; 1Pt 5:1; Ef 2:20-21.**
-
-
-

„Ezen a tanácskozáson Jakab elnökölt [lásd az Apostolok cselekedete 15. fejezetét] és az ő végleges határozata ez volt: 'Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez...'

A tanácskozások ezzel befejeződtek. Ez az esemény tehát ellentmond a római egyház ama tantételének, hogy Péter az egyház feje... Péter életéből semmi sem igazolja azt az állítást, hogy Isten helytartójaként testvérei fölé emeltetett volna.” – AT 126.

- c. **Kit tartott Péter az egyház egyetlen szilárd sziklájának és valódi alapjának? 1Pt 2:3-6.**
-
-
-

3. A BOTRÁNKOZÁSNAK SZIKLÁJA

- a. **Nevez meg egy tulajdonságot, melyet Jézusnak tulajdonítanak! Hogyan kapcsolódik ez a bűnösöknek szóló evangéliumi üzenethez? 1Pt 2:4, 7.**

„Amikor az élet Igéjét hallgatjátok, bizonyítsa szívetekből jövő választotok (ámen), hogy úgy fogadjátok az üzenetet, mintha a mennyből jönne. Tudom, hogy az nagyon régimódi szokás, mégis háláldozat ez Isten előtt, hogy az élet kenyerével táplálja éhes lelkünket. Ez a Szentlélek ihletésére mondott választotok lelketek ereje lesz, másoknak pedig bátorítás. Azt bizonyítjuk ezzel valamelyest, hogy Isten épületének élő kövei vannak, melyek világosságot árasztanak.” – 6B 367.

- b. **Honnan tudhatjuk, hogy még a jelenvaló igazságot ismerőket is fenyegeti az a veszély, hogy „megütköznek az igében”? Rm 9:31-33; 1Pt 2:7. u.r., 8.**

„Az Úr nagy kegyelmében igen értékes üzenetet küldött népének Waggoner és Jones testvérek által [a HNA Generál Konferencián, amelyet Minneapolisban tartottak 1888-ban]. Eme üzenet szerint tárjuk világosabban a világ elé a felemeltetett Üdvözítőt, nevezetesen az egész világ bűneiért hozott áldozatot. [Isten] elénk tárta a megigazulást hit által, a Kezesben: meghívja az embereket, hogy fogadják el Krisztus igazságát, szentségét, aminek bizonyítéka az engedelmség Isten minden parancsolata iránt. Jézust sokan szemük elől tévesztették. Szükséges, hogy tekintetük isteni személyére szegeződjék, érdemeire, az emberi család iránt érzett változatlan szeretetére.” – BP 28.

„Sokan gyűlölettel viseltettek azok iránt, akiket Isten különleges üzenettel bízott meg és azzal, hogy azt a világgal közöljék. Sátáni műüket Minneapolisban kezdték meg ezek az emberek. Utóbb, amikor látták és érezték a Szentlélek megnyilvánulását, bizonyágtételét és azt, hogy ez az üzenet Istentől származott, annál inkább meggyűlöltek, mert a bizonyágtétel ellenük szólt. Nem akartak megalázkodni, megtérni.” – BP 32.

„Láttam Isten népének erőtlén állapotát... ők hagyták el Istent, váltak langymeleggé. Náluk az igazság elmélete, mégis hiányzik belőlük annak üdvözítő, megmentő hatalma.” – 1B 210.

„A Laodíceai gyülekezethez küldött üzenet a mi állapotunkra vonatkozik. Milyen világos képet láthatunk azokról, akik minden igazság birtokában hiszik magukat, akik büszkélkednek az Ige ismeretével, azonban annak megszentelő ereje az életükben nem mutatkozik meg.” – FW 82-83.

4. ELEVEN (ÉLŐ) KŐNEK LENNI**a. Hogyan szemlélteti Péter a keresztény növekedést? 1Pt 2:5.****b. Mit jelent „eleven kőnek” lenni Isten lelki házában? Ef 4:13,15-16. Hasonlítsd össze a Jel 3:1. u.r., 2.-vel!**

„Most ezekkel az igazán intelligens férfiakkal kell dolgoznunk... Ezeket a durva köveket, ha lehetséges, bevisszük Isten műhelyébe, ahol kifaragják négyszögletesre, és eltávolítják az összes durva élüket, és isteni kéz alatt csiszolják őket, amíg drágaköveket nem készítenek Isten templomához, és fényt kibocsátó élő kövek lesznek. Így növekedhetnek fel és válhatnak Isten szent templomává.” – Ev 573.

„Az Úr nem fogad el lélek és szív nélküli szolgálatot, a ceremóniák olyan körforgását, amely valójában Krisztus nélküli. Gyermekeinek élő kövekké kell válniuk Isten házában. Ha mindnyájan fenntartás nélkül hajlandók volnának magukat Istennek átadni, ha nem a szórakozáson, a kiránduláson és a szórakozni vágyó társaságon törnek a fejüket és ezeket tervezgetnék, hanem az Igét tanulmányoznák..., akkor sohasem éheznek és szomjaznak az izgalmat vagy a változatosságot. Ha igazán érdekünkben áll lelki embernek lenni és ha népünk üdvössége azon múlik, hogy szilárdan az Örök Sziklába kapaszkodik, akkor nem tennénk-e jobban, ha azt keresnénk, ami az egész épületet a sarokköhöz rögzíti, hogy ne zavarodjunk össze és hitünk ne valljon szégyent?” – FE 461-462.

c. Mi a legjobb „lelki áldozat”, amit Istennek adhatunk? 1Pt 2:5. u.r.; Zsol 51:19; 1Sám 15:22. u.r.

„Az ősi időkben Isten nem fogadta el az égő és más áldozatokat, csak ha a kellő szellemben ajánlották fel. Sámuel mondta...: 'az engedelmség többet ér, mint az áldozat, a szófogadás értékesebb a kosok kövérénél'. A föld összes pénze sem vásárolhatja meg Isten áldását, és egyetlen győzelmet sem tud biztosítani számodra.

Sokan meghoznának bármilyen áldozatot, kivéve azt az egyet, melyet meg kellene hozniuk – magukat adni át, akaratukat vetni Isten akaratá alá.” – 4B 84.

5. AZ VAGYOK-E, AMINEK LENNEM KELLENE?

- a. A Biblia mely szavait szoktuk dicsekvően magunkra alkalmazni?
1Pt 2:9. e.r., 10.
-
-

- b. Az emberek melyik osztályára vonatkoztathatók az 1Pt 2:9. előbbi szavai? 1Pt 2:5, 9. u.r.; Mt 5:16; Rm 2:28-29.
-
-

„Akinek értelme Isten Igéje megnyitásától megvilágosodik, az megértése szerint felismeri felelősségét Isten és a világ iránt. Érezni fogja, tehetségét úgy kell fejlesztenie, hogy az a lehető legjobb eredményeket hozza; hogy hirdesse 'Annak hatalmas dolgait', aki elhívta őt 'a sötétségből az ő csodálatos világosságára' (1Pt 2:9). Miközben növekszik a kegyelemben és az Úr Jézus Krisztus ismeretében, újra felismeri saját tökéletlenségeit, meg fogja érezni valódi tudatlanságát, és állandóan arra törekszik, hogy megőrizze és kiterjessze lelki erejét, hogy értelmes kereszténnyé válhasson.” – CT 37.

„Istennek van népe, mely nem lesz hajlandó magára venni a fenevad jelét sem kezére, sem homlokára. Ebben a világban van hely Isten népe számára, hogy azt betöltve a fényt visszatükrözze.” – RH April 15, 1890.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan lehetek biztos abban, hogy Jézusra építek, nem pedig a saját el-képzeléseimre?
2. Krisztus olyan tulajdonságokat látott Péterben, amelyek nagy értéket képviselnek az egyház számára. Mit tehetek, hogy jobbá tegyem gyülekezetemet?
3. Hogyan kerülhetek abba a veszélybe, hogy a gyülekezetért végzett hű munkámat vagy a reformáció bármely részében elért előrehaladásomat az üdvösség érdemének tekintem?
4. Mi tehet engem igazán „eleven kővé” Isten templomában?
5. Mi által lesz szent, „különleges” keresztény valaki, szemben azzal, aki csak kereszténynek vallja magát?

TANÚSÁGTÉTEL A VILÁGNAK

„Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatag emberek tudatlanságát.” (1Pt 2:15)

„Krisztus koronájának a földi uralkodók ékes koronái fölött kell ragyognia.” – AT 47.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 1. kötet, 358-361. \(A lázadás – részlet\)](#)

Vasárnap

Május 5.

1. KERÜLD, AMI A LÉLEK ELLEN VITÉZKEDIK!

a. **Mi az egyik legfontosabb és legnagyobb kihívást jelentő küzdelem minden zarándok számára? [1Pt 2:11](#); [1Jn 2:15-16](#).**

„Péter apostol jól ismerte a gondolkodás és a test közötti összefüggést. Ezért emelte fel figyelmeztető hangját testvéreinek: 'Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek' (1Pt 2:11). Sokan azt tartják, hogy ez a szöveg csupán a laza erkölcsök ellen figyelmeztet; pedig tágabb jelentőségű. Az étvágy és a szenvedély terén mindennemű ártalmas kielégülést tilt. Minden megromlott étvágy harcban álló vággyá lesz. Étvágyunkat igaz céllal kaptuk, nem pedig, hogy romlás által a halál szolgájává legyen, és így elkorcsosulván a kívánságokban, a lélek ellen vitézkedjen.

Az étvágyat kielégítő kísértés erejét csak a kimondhatatlan gyötrellemmel tudjuk lemérni, amelyen Megváltónk ment át hosszas pusztai böjtje idején. Tudta, hogy a romlott étvágy kielégítése annyira eltompítja az ember felfogását, hogy képtelen felismerni a szent dolgokat... Az étvágy kielégítésének ereje oly erős volt az emberiségen, hogy az Atya isteni Fiának csaknem hathetes böjtöt kellett elviselnie az emberért. Hogy megtörjük annak hatalmát, milyen feladat áll a keresztyén előtt! Bármilyen súlyos is a küzdelem, győzhet. Annak az isteni hatalomnak a segítségével... az ember is teljes sikert arathat a gonosszal vívott harcban, végül a győztes koronáját viselheti az Isten országában.” – ÉTT 132-133.

2. JÓCSELEKEDET, MINT PRÉDIKÁCIÓ

- a. **Miért tekinti e világ idegennek, sőt ellenségnek az igaz keresztényt?** 1Pt 2:12; 1Kor 1:18, 23; 2:14.
-
-

„[Pál] zsidó hallgatói között voltak sokan, akik az üzeneten, amelyet hirdetni óhajtott, bosszankodnak majd. A görögök véleménye szerint pedig szavai értelmetlen bolondságot jelentenek; így elvárhatta, hogy minden kísérletnél – amellyel kimutatná, hogy a keresttől függ és azzal kapcsolatos az emberiség nemesbedése és üdvössége – gyengeelméjű bolondnak tartanak.

Pál részére azonban a kereszt az egyetlen és mindent jelentette.” – AT 158.

„A világ lelkülete ma sem egyezik meg jobban Krisztus lelkületével, mint régebben, és azokat, akik Isten Igéjét tisztán prédikálják, ma sem fogadják szívesebben, mint annak idején. Az igazság megtámadásának formái változhatnak. Lehet, hogy a gyűlölet kevésbé nyílt, mert ravaszabb, de ugyanazok az ellentétek ma is megvannak, és meg fognak mutatkozni az idők végéig.” – NK 132.

- b. **Mire mutat rá Péter, mi a legjobb az evangélium hirdetése céljából a „balgatag emberek tudatlanságával” szemben?** 1Pt 2:12, 15.
-
-

„Lelkészeink és tanítóink képviseljék Isten szeretetét a bukott világ iránt. Gyengédségtől meglágyult szívvel szólják az igazság szavait. Krisztus gyengédségével bánjunk a tévelygőkkel. Ha azok, akikért fáradozol, nem mindjárt értik meg az igazságot, ne bíráljuk, és ne kárhoztassuk őket. Ne feledjük, hogy Krisztus szelídségét, gyengédségét és szeretetét kell képviselnünk. Elvárhatjuk azt is, hogy hitelenséggel és ellenállással találjuk szemben magunkat. Az igazság mindig szembekerül ezekkel az elemekkel. Azonban, bár el kell viselnünk még a legkeserűbb ellenzést is, mégse ítéld el ellenfeleidet...

Legyetek szelídek a tévelygőkhöz, mert nemrég magatok is bűneitekben vakok voltatok. Mivel Krisztus türelmes volt velünk, mi is legyünk gyengédek és türelmesek egymás iránt. Isten számos intést küldött, hogy legyünk nagyon is szeretetteljesek azok iránt, akik elleneznek minket, nehogy rossz irányban hassunk bárkire.” – 6B 120-121.

3. A KERESZTÉNYI ENGEDELMESSÉG

a. Milyen hozzáállást tanúsítunk a polgári hatóságokkal és az ország törvényeivel szemben? 1Pt 2:13-17.

„A hívőknek a világi hatóságokkal szemben követendő magatartását is világosan körülírja az apostol: 'Engedelmeskedjete azért minden emberi rendelkezésnek.' – AT 330.

b. Mit tegyünk olyan esetben, amikor az ország törvénye ütközik Isten törvényével? Milyen legyen a magatartásunk? Apcs 5:29; 2Móz 1:15-17; Dán 6:7-10, 21-22.

„Láttam, hogy minden esetben engedelmeskednünk kell országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek azzal a magasabb törvénnyel, amelyet Isten hallható módon jelentett ki a Sínai-hegyről.” – 1B 361.

„Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy a felsőbbsséggel ellentétbe jusunk. Mérlegeljük gondosan, mit beszélünk vagy írunk, hogy elkerüljünk mindent..., hogy szembeszálljunk a törvénnyel és a fennálló renddel. Ne tegyünk és ne mondjunk semmi olyat, ami fölöslegesen elzárhatja előlünk az utat. Krisztus nevében járjunk és képviseljük a reánk bízott igazságokat. Ha emberek megtiltanák ezen munkánkat, mondjuk azt, amit az apostolok mondtak.” – AT 47.

„Akinek szívébe van írva Isten törvénye, inkább engedelmeskedik Istennek, mint embereknek... Az isteni törvény bölcsessége és tekintélye a legmagasabb rendű.

Az Úr megmutatta, hogy Isten népe – Isten különleges kincse – nem vehet részt ebben az összekuszált háborúban, mivel szemben áll hitük valamenyny elvével. A hadseregben nem tudnak engedelmeskedni az igazságnak, és tisztjeik parancsainak sem. Szüntelenül erőszakot kellene venniük lelkiismeretükön.” – 1B 361.

c. Milyen hozzáállású munkások legyünk, ha úgymond „szolgák” vagyunk a munkahelyünkön? 1Pt 2:18; Kol 3:23.

„Tudomány van a legszerényebb munka elvégzésében is. Ha mindenki így gondolná, akkor meglátnák a munka nemes voltát.” – FE 315.

4. MÉLTATLANUL SZENVEDVÉN

- a. **Hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik rosszul bánnak velünk, megsértenek, megvetnek vagy kigúnyolnak bennünket? 1Pt 2:19-20; Rm 12:19-21.**

„Nem szabad semmilyen valóságos vagy vélt sérelmünk miatt bosszankodnunk. Énünk az az ellenség, akitől leginkább kell félnünk. Nincs olyan bűn, ami rombolóbb hatással lenne a jellemre, mint a Szentlélek által meg nem fékezett emberi indulat. Semmilyen győzelem nem olyan értékes, mint az, amit énünkön aratunk.

Ne legyünk sértődékenyek! Ne érzéseink igazolása és hírnevünk őrzése, hanem a lelkek megmentése legyen az életcélunk... Gondoljanak rólunk vagy tegyenek velünk bármit, de ez ne zavarja meg Krisztussal való egységünket...

Ne légy bosszúálló! Amennyire csak teheted, számolj fel minden olyan dolgot, ami félreértésre adhatna okot! Kerüld a gonoszságnak még a látszatát is! Tégy meg a békességért mindent, amit elveid feladása nélkül megtehetsz!

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül!” – NOL 350-351.

- b. **Miért engedi meg Isten, hogy kegyetlen és gonosz emberektől szenvedjünk? Mt 5:11-12, 43-48.**

„Az a titokzatos gondviselés, amely megengedi, hogy az igazak szenvedjenek a gonoszok kezétől, elbizonytalanít sok gyenge hitű embert. Egyeseknek még az Istenbe vetett bizalma is megrendül, mert Isten eltűri, hogy a legbecstelenebb embereknek jól menjen a dolguk, míg a legjobbak és legerkölcösebbek e gonoszok kegyetlenségétől szenvednek és gyötrődnek. Miként tűrhet el Isten, aki igazságos és irgalmas, és akinek a hatalma végtelen, ilyen igazságtalanságot és sanyargatást? – kérdezik. Ez a probléma nem ránk tartozik. Isten elég bizonyítékát adta szeretetének. Nem szabad kételkednünk jóságában csak azért, mert nem értjük intézkedéseit...

Isten nem felejtí és nem hanyagolja el gyermekeit, csak hagyja, hogy a gonoszok kimutassák valódi jellemüket, nehogy azoknak, akik követni kívánják Isten akaratát, téves fogalmaik legyenek róluk. Az igazak még azért is kerülnek a szenvedések kohójába, hogy ők maguk is megtisztuljanak.” – NK 43.

5. NYOMDOKAIT KÖVESSÉTEK

- a. **Mi volt Péter legerősebb érve az mellett, hogy arra buzdítsa a keresztényeket, örömmel nézzenek szembe a megpróbáltatásokkal és az üldöztetésekkel? 1Pt 2:21-24.**
-
-

„Jézus többet szenvedett értünk, mint amennyit bármelyik követője szenvedhet a gonosz emberek kegyetlensége miatt. Akiknek kínzást és mártírhalált kell szenvedniük, azok csupán Isten drága Fiának nyomdokaiba lépnek.” – NK 43.

- b. **Milyen hasonlatot használt Péter a gondolatai végén, hogy bátorítson bennünket a megpróbáltatásokkal szemben? 1Pt 2:25; Jn 10:11.**
-
-

„A Szentírás úgy ábrázolja Krisztust, mint aki keres, kutat az elveszett juh után. Szeretetével körülölel minket és visszavisz a nyájhoz. Szeretete adja az előjogot, hogy Vele lehessünk a mennyben.” – 6B 479.

„Munkatársainknak – lelkészeknek, tanároknak, orvosoknak, igazgatóknak – mindenkinek emlékeznie kell arra, hogy elkötelezte magát a Krisztussal való együttműködésre... Folyamatosan ápolniuk kell magukban a Megváltó szeretetének, tevékenységének, törődésének, gyengédségének érzetét. Úgy kell nézniük rá, mint lelkük pásztorára és főpapjára. Így élvezni fogják a mennyei angyalok rokonszenvét és támogatását. Krisztus lesz örömük és örvendezésük koronája, szívüket pedig a Szentlélek irányítja, és olyan ismeretre tesznek szert az igazságról, amelyet a névleges hívők soha nem szerezhetnek meg.” – CT 284.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hogyan szabadulhatok meg az étvágy és a szenvedély rabságából?**
2. **Mitől lesz az életem élő bizonyágtétel az evangélium erejéről?**
3. **Milyen módokon fejezhetem ki jobban a hatóságok iránti engedelmességet?**
4. **Miként reagáljak, ha jogtalanul vádolnak vagy még kiabálnak is velem?**
5. **Mitől válok olyanná, hogy igazán hajlandó leszek szenvedni Jézusért?**

FELHÍVÁS FÉRJEK ÉS FELESÉGEK SZÁMÁRA

„Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket.” (1Pt 3:2)

„A családi kör túl szent ahhoz, hogy közönségességgel, érzékiséggel és kölcsönös vádaskodással szennyezzük be. Hisz tanú van, aki kijelenti: 'ismerem tetteidet'. Ápoljuk hát szívünk kertjében a szeretet, igazmondás, nyájasság és elnézés növényeit.” – 1ÉJE 101.

Javasolt olvasmány: [Boldog Otthon, 87-97.; \(Ünnepélyes fogadalmak; Boldog, sikeres társas kapcsolat\); 151-153. \(Szent kör\)](#)

Vasárnap

Május 12.

1. GYAKRAN ELMARAD A BIBLIAI MÉRTÉK

a. **Melyik az az elv, amelyet napjainkban a nők gyakran elvetnek, pedig nagyon fontos a család boldogságához?** [1Pt 3:1. e.r.; Ef 5:22-24; Kol 3:18.](#)

„Testvérnő, mit vártál a férjedtől, amikor hozzámentél? Talán arra számítottál, hogy a kezedbe veszed az irányítást és az ő akaratát átformálod a te romlott, makacs akaratodhoz? Mennyi pihenést, meglegedettséget, békét és örömet hoztál férjed házasesetébe? Csak nagyon keveset... A feleség ne tekintse magát babának, akit dédelgetni kell, hanem asszonynak. Tegye vállait a valódi, nem pedig a képzelt terhek alá. Éljen értelmes, megfontolt életet és lássa be, hogy önmagán kívül más dolgokra is kell gondolnia.

Mit gondolsz, talán nem csalódás-e férjed számára, hogy olyannak talált téged, amilyennek számomra Isten megmutatott? Vajon azzal az elvárással vett-e feleségül, hogy nem fogsz terhet viselni, hogy nem osztozol a nehézségben, hogy nem gyakorolsz önmegtagadást?

Tudta-e, hogy nem fogsz majd uralkodni önmagadon, hogy vidám, kedves és türelmes legyél és józanul gondolkodj?” – 17MR 310-311.

b. **Mi a leghatékonyabb módja annak, hogy egy megtért feleség jó háttal legyen hitetlen férjére?** [1Pt 3:1-2; 1Kor 7:10, 13-14.](#)

2. TÖREKVÉS A HARMONIKUS KAPCSOLATRA

- a. Milyen bibliai példát használ Péter a feleség férjhez fűződő kapcsolata mintájául? 1Pt 3:4-6. Mutasd be az egyensúlyt, ami ezt a kapcsolatot kell, hogy jellemezze! 1Móz 21:9-12.
-
-

„Az Ábrahámnak adott parancs, amely a házasság szentségét érintette, szolgáljon tanulságul minden kor számára. Ez kimondja, hogy a házasság jogaira és boldogságára még nagy áldozat árán is gondosan kell ügyelni. Sára volt Ábrahám egyetlen igazi felesége. Jogaiban, mint feleség és anya, senki sem osztozhatott. Sára tisztelte férjét, és az Újtestamentum ebben követendő példaként mutatja be. De ő nem akarta, hogy Ábrahám mást szeressen, és az Úr nem róttta meg azért, hogy vetélytársa elűzését követelte.” – PP 115.

- b. Mi teszi legtöbbször boldogtalaná a férjet a családban és csorbítja jó hírét a közösségben? Péld 14:1; 25:24; 27:15; vesd össze 1Pt 3:4-yelet!
-
-

„Sok férj és gyermek, aki semmi vonzót sem talál otthonában, akiket állandóan szidással és szemrehányással illettek, otthonuktól távol kerestek vigaszt és kikapcsolódást... A feleség és édesanya, akit lefoglalnak a háztartás gondjai, gyakran megfélelkezik a kicsiny udvariasságokról, előzékenységekről, amelyek az otthont kellemessé tennék férje és gyermekei számára még akkor is, ha az ő jelenlétükben kerülné, hogy bosszúságai és nehézségei mellett időzzön. Miközben lefoglalja önmagát az ételek és ruházat előkészítésével, addig férje és gyermekei úgy jönnek-mennek otthon, mint akik idegenek számára.

Mialatt a család úrnője bár precízen végzi háztartási munkáit és kötelességeit, ugyanakkor folyton lázadozik az ellen, hogy ilyen szolgálásra ítéltetett. Eltúlozza kötelességét és korlátait, és összehasonlítja saját sorsát azzal, amit ő egy nő magasabb rendű életének nevez... Mivel eredménytelenül sóvárog egy másféle életre, bűnös elégedetlenséget ápol és otthonát nagyon kellemetlenné teszi férje és gyermekei számára.” – BO 209-210.

„Az Istenhez nem ragaszkodó lelkészfeleség nem segítség férje számára. Míg férje emlegeti a gyülekezetben a keresztviselés szükségét, és hangsúlyozza az önmegtartóztatás fontosságát, addig felesége mindennapi élete gyakran ellentmond annak, amit férje hirdeti, és lerombolja az igehirdetés erejét.” – GW92 210.

3. A BÜSZKESÉG VESZÉLYE

a. Mivel tudja vonzóvá tenni magát egy keresztény feleség? Péld 31:25-29.

„Addig is tegyen meg szorgalmasan minden tőle telhetőt [a feleség], hogy magához vonzza férjét az iránta való legnagyobb ragaszkodással, és hűséggel abban, hogy az otthont üdévé és vonzóvá teszi.” – 5B 434.

„Istennek nem tetszik a rendetlenség, a lazaság és az alaposság hiánya. E fogyatékoságok komoly hibák, mert gátolják a férj felesége iránti vonzalmát, amikor a férj szereti a rendet... A feleség és anya csak akkor tudja otthonát kellemessé és boldoggá tenni, ha szereti a rendet, megőrzi méltóságát és helyesen irányít; ezért azok, akiknek hiányosságuk van e téren, azonnal kezdjék el önmaguk nevelését ez irányban.” – BO 23.

b. Mit akar elérni vonzalmával rendszerint egy megtéretlen nő? Milyen következményekkel jár ez? Péld 7:6-7, 10, 18-19; 2Kir 9:30; Ésa 3:17-27.

„Lesznek asszonyok, akikből kísértők válnak, akik minden tőlük telhetőt elkövetnek, hogy a férfiak figyelmét felkeltsék és lekössék.” – RH May 17, 1887.

„A feltűnő, fényűző ruházat igen gyakran érzékiséget táplál viselőjében, aki pedig látja azt, abban alantas szenvedélyeket ébreszthet. Isten tudja, hogy a jellem romlását gyakran a ruházzkodásban kiélt büszkeség és hiúság okozza.” – Gy 291.

c. Noha a legtöbb keresztény nő nem akarja a férfit házasságtörésre csábítani, mégis milyen figyelmeztetés szól a büszkeség bizonyos formája ellen? 1Pt 3:3; 1Tim 2:9.

„Semmi sem volt akkora akadály, mint kevélységed. Mindketten szeretitek a hivalkodást, holott ennek semmi helye a jó és alázatos vallásban.” – 2B 493.

„A Biblia mértékletességre int a ruházzkodásban... Megtiltja a hiú öltözetet, az élénk színeket és pazar díszeket. Minden fortély, ami arra irányul, hogy csodálatot keltsen, és felhívja a figyelmet a ruha viselőjére, ellenkezik a tisztességes öltözet ismertetőjegyeivel, amelyekről Isten Igéje szól.

A ruházzkodásban való önmegtágadás is keresztény kötelességeink közé tartozik. Az egyszerű ruházat, valamint az ékszerek és díszek mellőzése nem más, mint hitünk megtartása.” – Gy 296.

4. A FÉRJ KÖTELESSÉGEI

- a. **A feleségek megszólítása után milyen komoly intést intéz Péter a férjekhez? Milyen lelki következményei lehetnek, ha ez figyelmen kívül marad? 1Pt 3:7.**
-

„A férj megértéssel, szeretettel és hűséggel álljon felesége mellett. Ha azt akarja, hogy felesége mindig üde, vidám és igazán a család napsugara legyen, segítsen neki a teherhordásban. Kedvességéből és szeretetteljes figyelmességéből felesége értékes bátorítást merít; az a boldogság, amit ezzel feleségének szerez, örömet és békét ébreszt saját szívében is.” – BO 184-185.

- b. **Mondj példát arra, hogy egy megtéretlen férj hogyan tudja megkeseríteni a felesége életét! 1Sám 25:3, 14, 17, 23-25.**
-

„Amikor a férj zsarnok, követelődző és felesége tevékenységét bírálja, nem tudja megtartani felesége tiszteletét és szeretetét, a házassági kapcsolat elviselhetetlenné válik. [A feleség] nem fogja szeretni férjét, mert az nem igyekszik szeretetreméltóvá lenni. A férjek legyenek gondosak, figyelmesek, szilárdak, hűségesek, könyörületesek. Mutassák ki a szeretetet és együttérzést. Ha a férj nemes jellemmel, tiszta szívvel, tiszta elmével rendelkezik, amivel minden igaz kereszténynek rendelkeznie kell, akkor ez a családi életben is megnyilvánul... Igyekszik feleségét jó egészségben és bátorságban megtartani. Vigasztaló szavakra törekszik, hogy a békesség légkörét megteremtse az otthoni körben.” – BO 192.

- c. **Milyennek kellene lennie egy valóban keresztény férjnek a feleségéhez, lelkesítve feleségét, hogy kedvező visszajelzést kapjon tőle? Ef 5:25, 28, 33; Kol 3:19.**
-

„A férjek tanulmányozzák a mintaképet és igyekezzenek megérteni, hogy mit jelent az Efészusbeliekhez írt levélben bemutatott jelkép... A férj legyen mindig megmentő a családban. Álljon Istentől nyert nemes férfiúságában, örökön emelni törekedve feleségét és gyermekeit... Minden férj és apa igyekezzen tanulmányozni Krisztus szavát, hogy megértse azt, de nem egyoldalú módon, pusztán a feleségnek férje iránti engedelmisségénél időzve, hanem a Kálvária keresztjének fényében kutassa a családi körhöz való viszonyát.” – 21MR 216.

5. A KERESZTÉNY CSALÁDBAN NINCS „FŐNÖK”

- a. Milyen szoros kapcsolat legyen férj és feleség között? 1Móz 2:23, 24;
Mt 19:4-6.

„Se a férj, se a feleség ne keressen érvet az egymás feletti uralkodásra. Az Úr lefektette azt az alapelvet, amelynek vezetnie kell e dologban. A férjnek úgy kell szeretnie feleségét, amint Krisztus szereti az egyházat. A feleségnek tisztelnie és szeretnie kell férjét. Mindkettőnek gyakorolnia kell a kedvesség lelkületét, mivel elhatározták, hogy sohasem szomorítják és bántják meg egymást.” – BO 92.

„Isten Lelkével kell bírunk, különben sohasem lesz összhang közöttünk otthonunkban. Ha a feleség Krisztus Lelkével rendelkezik, ügyel szavaira; irányítja a maga lelkét, engedelmes lesz és mégsem rabszolgának, hanem férje társának érzi magát. Ha a férj Isten szolgája, akkor nem uralkodik felesége felett; nem lesz önkényes és szigorú. Nem ápolhatjuk elég gondnal a családi szeretetet, mert az otthon a menny előképe lesz, ha az Úr Lelke lakozik benne... Amikor az egyik téved, a másik keresztény gyakoroljon türelmet és ne húzódjon vissza hűvösen.

Se a férj, se a feleség ne kíséreljen meg önkényuralmat gyakorolni a másik felett. Ne próbáld kényszeríteni a másikat, hogy engedjen kívánságodnak! Ezt nem tehetitek meg, ha meg akarjátok tartani egymás szeretetét. Legyetek kedvesek, türelmesek, elnézők, belátók és előzékenyek! Isten kegyelme által boldoggá tudjátok tenni egymást, ahogyan azt házassági fogadalmatokban ígértétek.” – BO 100-101.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan tükrözheti a házastársammal szembeni magatartásom és hangnemenem következetesebben az Isten által világosan meghatározott elveket?
2. Miért kellene gyorsabban beismernem a hibámat, és bocsánatot kérnem a házastársamtól?
3. Miért szólít fel Isten arra, hogy legyek kész meghalni a házastársamért?
4. Hogyan kerülhetem el, hogy még gondolatban se csaljam meg házastársamat?
5. Miért lenne bölcs dolog, ha a házastársammal együtt imádságos lelkülettel átgondolnánk, hogy vajon vétkesek vagyunk-e a büszkeség megjelenésében külsőleg – akár az öltözködésben, a főzési szokásokban, vagy akár az olyan dologban, mint az autó, az elektronika, a ház stb.?

KERESZTÉNY MAGATARTÁS

„Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérazelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek.” (1Pt 3:8)

„Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, de ugyanakkor szavai-
kban és magatartásukban nyeresek, barátságtalanok és udvariatlanok, még
nem tanultak Jézustól. A kérkedő, másokat elnyomó, hibakereső ember nem
keresztény; mert a kereszténység Krisztushoz hasonlóságot jelent.” – BO 360.

Javasolt olvasmány: *Boldog Otthon, 355-362. (Az előzékenység és a kedvesség)*

Vasárnap

Május 19.

1. EGY IGAZ KERESZTÉNY ISMERTETŐI

a. Hogyan ábrázol Péter egy igaz keresztényt? 1Pt 3:8.

„Az udvariasság, az előzékenység értékét túl kevésre becsülik. Sokan szí-
vükben kedvesek, mégsem jó modorúak. Sokan, akik tiszteletet parancsolnak
őszinteségükkel és becsületességükkel, sajnálatos módon nélkülözik a kedves-
séget. Ez a hiányosság elrontja saját boldogságukat is, és sokat levon a mások
iránti szolgálatuk értékéből.” – EÉ 239.

b. Melyik krisztusi magatartást emeli ki Péter különösen? 1Pt 3:9; Mt 5:44.

„Mindenkivel szépen és tapintatosan kell bánni, mint Isten fiaival és leá-
nyaival!

A kereszténység becsületessé és udvariassá teszi az embert. Krisztus még
üldözőivel is udvarias volt. Hűséges követőiben ugyanez a lelkület jut kifeje-
zésre.” – NOL 354.

„Ez a vallás megtanít bennünket a türelem és a béketűrés gyakorlására a
durva és igazságtalan körülmények között is...

A Biblia vallását követve, állandó szükségünk van a türelmes, gyöngéd,
önmegtagadó és önfeláldozó lelkületre.” – ICsK augusztus 28.

2. SZAVAINKRA VIGYÁZVA

- a. **Milyen fontos elvet hangsúlyozott ki ismételtén Péter, amely a boldog élet feltétele a jelen és az eljövendő életben egyaránt? Zsol 34:13-14; 1Pt 3:10.**
-

„Sátán minden gyülekezetben azon dolgozik, hogy megrontsa Isten nyáját... Azt az utasítást kaptam, hogy mondjam el mindenkinek, aki Krisztus követőjének vallja magát: 'Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédétől.' (Zsol 34:14). Az önfelmagasztaláson keresztül Sátán a lélek tönkretételére törekszik, és az ő munkája minden gyülekezetben látható. Hit-testvéreim, szigorúan őröködjétek a lelketek felett! Vigyázz a szavaidra, nehogy Sátán arra vezessen, hogy megismételd azt, amit ő tett.” – UL 114.

- b. **Mondj példákat olyan személyekre, akik megsértették ezt az elvet! Hogyan okozott ez zavart és szégyent, különösen annak, aki a szavakat mondta? 1Sám 14:24-27, 43-45; Eszt 6:6-10.**
-

„Ne engedjétek, hogy akár csak egyetlen durva, ingerült, vagy indulatos szó is kicsússzon a szátokon! Krisztus kegyelme várja kéréseiteket. Ha ti is akarjátok, az Ő Lelke befolyásolja majd szíveteiket és lelketeket, és uralni tudja szavaitokat és tetteiteket. Soha ne veszítsétek el önbecsüléseiteket hirtelen, meggondolatlan szavakkal! Ügyeljétek arra, hogy szavaitok tiszták, és beszélgetéseitek szent legyen!” – Gy 150.

- c. **Ennek az elvnek a megsértése hogyan akadályoz meg sokakat abban, hogy rájuk bízzák az örök életet? 1Pt 3:10. u.r. verset vesd össze Jel 14:5; 21:27. versekkel!**
-

„Amikor a tea- és kávéfogyasztók baráti körben egybegyűlnek..., megred a nyelvük és elkezdik mások elleni beszédük gonosz munkáját. Nem takarékoskodnak a szóval és meg sem válogatják azokat. A pletyka csemegéit kínálják körbe, sőt gyakran a botrány mérgét. E meggondolatlan pletykázók elfeledik, hogy tanúk vannak. Láthatatlan vigyázó jegyzi fel szavukat a menny könyveibe. Mindezeket a rosszindulatú bírálgatásokat, a túlzó híreket, az irigy érzéseket, melyeket a csésze tea miatti izgalom váltott ki, Jézus maga ellen elkövetettként tartja számon.” – ÉTT 330.

3. BÉKESSÉGET KERESŐK

a. A keresztyén élet milyen más fontos elveire emlékeztet bennünket Péter? 1Pt 3:11; Ésa 1:16-17.

b. Hogyan tudunk elfordulni a gonosztól és cselekedni a jót? Jer 13:23. verset vesd össze 1Kor 6:9-11; Jn 3:5; Jak 4:7. versekkel!

„Az apostol szerette volna, ha címzettjei emlékeznek arra, életükkel be kell mutatniuk a Krisztus átformaló hatalma által bennük végbement változást... Saját szívüket nem változtathatták meg. Amikor törekvéseik nyomán emberek hagyták el Sátán seregeit, és álltak Krisztus oldalára, a végbement változást nem volt szabad a saját munkájuknak tulajdonítaniuk...

Isten hatalma sikeressé teszi a világ, a test és az ördög felett való győzelem kivívásának munkáját. Az isteni terv szerint az Istentől kapott világosságnak minden egyes sugarát követnünk kell. Az ember mit sem érhet el Isten nélkül, ugyanakkor Isten úgy alakította ki a terveit, hogy azok alapján az emberi nem helyreállítási munkája ne legyen elvégezhető az emberi és az isteni eszközök együttműködése nélkül. Noha az ember része mérhetetlenül kicsi, Isten tervében éppen erre a kis részre van szükség a munka sikeréhez.

A bűnös ember megtérése után észlelhető nagy változás nem emberi jóság gyümölcse.” – ICsK november 7.

c. Milyen reményt és ígéretet kapnak azok, akik átadták magukat az evangélium átformaló erejének, de mégis legyőzik őket a különféle kísértések? 1Pt 3:12; Jn 14:13-14.

„Hit és ima által mindenki megfelelhet az evangélium követelményeinek. Senkit sem lehet törvényáthágásra kényszeríteni. Legelőször beleegyezésre van szükség: az embernek előbb akarni kell a bűnös tettet, mielőtt a szenvedély az ész fölé kerekedhetne, vagy a véték diadalmaskodhatna a lelkiismeret fölött. A kísértés, bármennyire erős legyen is, sohasem lehet kifogás a bűnre. 'Az Úr szemei az igazakon vannak és az ő fülei azoknak könyörgésein.' (1Pt 3:12) Kiálts az Úrhoz, megkísértett ember! Vesd magad Jézus elé, tehetetlen, méltatlan lélek, és kérd, követeld az ígéretét! Az Úr meghallja kérésedet. Tudja, milyen erősek a bűnös szív hajlamai, és segítségre siet minden kísértésben.

Bűnbe estél? Haladéktalanul keresd Isten kegyelmét és bocsánatát.” – 5B 130.

4. BÁTRAN CSELEKEDNI A JÓT

- a. Milyen gyakorlati tanácsokat kapunk, melyeket ha követünk, segíthetnek valamennyi párkapcsolati probléma megoldásában? 1Pt 3:13; Péld 15:1.
-
-

„A feleselés úgy hat a haragvóra, mint az ostor, és dühöngésig felkorbácsolja az indulatokat. A hallgatás azonban lefegyverzi a haragot. A keresztény zabolázza meg nyelvét, és határozza el szilárdan, hogy tartózkodni fog a haragos és türelmetlen szavaktól.” – ÜI 75.

- b. Hogyan viselkedjünk azokkal, akik a velük szemben tanúsított szelídség ellenére sem tudnak megenyhülni? 1Pt 3:14, 16-17.
-
-

„Maga Jézus sohasem vásárolt békét megalkuvással... Krisztus szolgálgyanerre a munkára hívtak el, és óvakodniuk kell, nehogy miközben meg akarják akadályozni a vizsályt, lemondjanak az igazságról... Igazi béke azonban sohasem biztosítható az elvek feladásával. Senki emberfia nem lehet hű az elvekhez anélkül, hogy ellenkezést ne váltana ki. A lelki kereszténységet ellenezni fogják az engedetlenség gyermekei. Jézus megparancsolta tanítványainak: 'Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik' (Mt 10:28). Akik hűségese Istenhez, azoknak nem kell félniük emberek erejétől vagy Sátán ellenségeskedésétől. Krisztusban biztosított az örök életük. Egyetlen félelmük az legyen, nehogy lemondjanak az igazságról, és így elárulják a bizalmat, mellyel Isten megtisztelte őket.” – JÉ 294-295.

- c. Mi legyen minden jócselekedetünk és kedves szavunk forrása? 1Pt 3:16. e.r.; Apcs 24:16; Zsid 9:14.
-
-

„Isten Igéjében azt olvassuk, hogy van jó és rossz lelkiismeret, és hogy ha lelkiismereted nem ítél el a parancsok megrontásáért, az még nem bizonyítja, hogy Isten szemében nem állsz elítélve. Vidd lelkiismereted Isten Igéjéhez, és állapítsd meg, hogy életed és jellemed egyezik-e az Isten által ott kinyilatkoztatott mértékkel.” – RH September 3, 1901.

5. ISMERVE HELYZETÜNKET

a. Mik a fő indokai annak, hogy naponta tanulmányozzuk Isten szavát?
Józs 1:8; Zsol 119:11; 1Pt 3:15; 2Tim 2:15.

b. Milyen nagy veszélyben vannak ma sokan, akik azt állítják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban? Hós 4:6.

„Állnak-e úgy a fiatalok, hogy szelídséggel és félelemmel megválaszoljanak mindenkinek, aki reménységük okáról érdeklődik? Láttam, hogy a fiatalok nagyon nem értik álláspontunkat. Szörnyű események állnak előttük, oly nehéz idők, amik próbára teszik a jellem értékét.” – 1B 507-508.

„A jelenlegi üzenet – a hit általi megigazulás – Istentől jövő üzenet.

Nem vagyunk biztonságban, ha nem kutatjuk naponta a Szentírást világosságért és ismeretért... Nincs százból egy, aki értené magától a Biblia igazságát ebben a kérdésben, mely jelenlegi és örök jólétünk szempontjából olyan fontos!” – 1Sz 330.

„Sokan lelkipásztorunktól várják, hogy világosságot hozzon Istentől számukra... Ezek sokat veszítenek. Ha naponta követnék Krisztust..., pontosabban megismerhetnék akaratát, így értékes tapasztalatra téve szert. Igazságot valló testvéreink éppen az ilyen tapasztalat hiánya miatt járjanak mások csiholta szikrák fényében? Nem ismerik Isten Lelkét, és akaratáról sincs fogalmuk, ezért könnyen eltérítik őket hitüktől. Inगतagok, mert másokban bíznak, hogy tapasztalatot szerezzenek számukra.” – 2B 644.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan viszonyulok a házastársamhoz, a gyermekeimhez, a testvéreimhez és a munkatársaimhoz?
2. Nevez meg néhány kulcsfontosságú lépést, melyek megerősítenek bennünket abban, hogy uraljuk nyelvünket!
3. Mit tegyek, ha legyőz a kísértés?
4. Magyarázd el a különbséget a tiszta lelkiismeretből származó jócselekedetek, kedves szavak és a jó hírnév megerősítése érdekében való önző indítékok között!
5. Hogyan szerezhetek mélyebb megértést az általam vallott hitről?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

egy missziós projekthez a csendes- óceáni régióban

2024. június 1.

Szombat

Az evangélium üzenetének terjesztése világunkban óriási feladat, mivel sok lélek még nem hallotta az üdvösség jó hírét. Az Úr kijelenti, hogy „ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jó el a vég” (Mt 24:14). Isten minden egyes embert szeret a világ 7,8 milliárd embere közül, és azt akarja, hogy mindenkinek legyen esélye Hozzá fordulni.

A csendes-óceáni térségben számos vallás létezik, köztük a taoizmus, a buddhizmus, az iszlám és a kereszténység; a lakosság túlnyomó többsége azonban nem vallásosnak vagy ateistának vallja magát. Valóban nagy munka vár itt.

„Az egész világon kitarul az emberek szíve az evangélium előtt. Etiópia kinyújtja kezét Isten felé. Japántól kezdve Kínán, Indián és saját kontinensünk még el nem ért tájain át a világ minden szegletéből büntől sújtott emberek sokasága kiált a szeretet Istenének ismerete után. Milliók és milliók vannak, akik sosem hallottak Istenről és szeretetéről, amely Krisztusban vált nyilvánvalóvá. Nekik is joguk van ehhez az ismerethez. Ők is ugyanolyan részre jogosultak a Megváltó kegyelméből, mint mi. Rajtunk múlik – és gyermekeinken, akikkel mi megosztjuk ezt –, hogy válaszoljunk kiáltásukra.” – Nev 231-232.

Noha az üzenet terjesztése bizonyos területeken nem rendelkezik ugyanazokkal a szabadságjogokkal, mint máshol, de az igazság utat fog találni az emberi szívekhez, és sokan hisznek majd a reformáció üzenetében olyan helyeken is, ahol nem is számítanánk rá. Ezen a szombaton arra kérünk benneteket, hogy imádkozzatok különösen ezért a munkáért, hogy Isten tegye lehetővé annak előrehaladását, hogy több lelket készítsen fel az Ő országára!

Ahhoz, hogy az igazság előrehaladjon, nagy szükség van olyan eszközökre, amelyek elősegítik az istentiszteleti hely létrehozását, amely az igazság ügyét továbbítja e nagy munkaterület északi részén. Kérünk benneteket, hogy adkozzatok nagylelkűen!

„Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek: Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55:10-11)

A távoli hittestvérek nevében

A KERESZTSÉG MINDENKI SZÜKSÉGLETE

„Ami minket is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, ami nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által.” (1Pt 3:21)

„Kérem a gyülekezet tagjait minden városban, hogy elszánt erőfeszítéssel ragadják meg az Urat a Szentlélek keresztségéért.” – CH 548.

Javasolt olvasmány: [Jézushoz Vezető Út, 15-20. \(A bűnösnek Krisztusra van szüksége\)](#)

Vasárnap

Május 26.

1. A MEGVÁLTÁS EGYEDÜLI ÚTJA

a. Mit nevez Péter írásaiban és prédikációiban az üdvösség egyetlen lehetséges útjának? [1Pt 3:18; Apcs 4:10-12.](#)

b. Miért nem tudott Isten kegyelemből egyszerűen megbocsátani a bűnösöknek és megmenteni őket anélkül, hogy feláldozta volna Fiát? [Ésa 26:10; Rm 8:7. verseket vedd össze Rm 5:10; Kol 1:20-22. versekkel!](#)

„Bűntelen állapotában az ember a legbensőbb és legboldogítóbb összekötetésben állt [Istennel]... A bűnbeesés után azonban többé nem lelte örömét az ember a szentségben, és mindinkább elrejtőzött Isten jelenléte elől... A bűnös nem tudna örülni Isten jelenlétének, visszariadna a szent lények társaságától. Még ha szabadon léphetne is be a mennybe, nem volna öröm számára. Az önzetlen szeretet, amely ott uralkodik..., nem találna visszhangra szívében. Gondolatai, érdekei és indokai épp az ellentétét képeznék azoknak, amelyek a menny ártatlan lakóinak szívét uralják. Zavaró hang lenne a menny összhangjában. ... Istennek nem önkényes határozata zárja ki a gonoszokat a mennyből; alkalmatlanságuk folytán önmagukat zárják ki a boldog közösségből. Isten dicsősége reájuk nézve emésztő tűz lenne.” – JVÚ 15-16.

2. FELTÁMADÁSA A BIZTOSÍTÉK

a. Jóllehet Krisztus halála által üdvözülünk, mégis milyen értelemben üdvözülünk „Jézus feltámadása által” is? 1Pt 3:21. u.r.; 1Kor 6:14; 15:22-23; 1Thess 4:13-16.

b. Mi a magyarázata Péternek azzal kapcsolatban, hogy valójában ki teljesítette az Atya parancsát és támasztotta fel Jézust? Vesd össze: Apcs 2:22-24. és 1Pt 3:18. verseket!

„Aki meghalt a világ bűneiért, a kijelölt időre a sírban kellett maradnia. A kőbörtönben mintegy az isteni igazságszolgáltatás foglya volt... Ő hordozta a világ bűneit és csakis az Atya engedhette ki Őt.” – YI May 2, 1901.

„Krisztust feltámasztva a halálból az Atya megdicsőítette Fiát a római őr-ség előtt..., a sátáni sereg és a mennyei univerzum előtt.” – LHU 102.

„Akkor hallatszott a hatalmas angyal szava, akinek hangjától megrendült a föld: 'Jézus, Isten Fia, a te Atyád hív téged!' És előjött Ő, aki megszerezte a hatalmat, hogy legyőzze a halált és a sírt.” – PrT February 18, 1886.

„Istennek azonban hatalma van. Képes megragadni azokat, akik vétkeikben és bűneikben holtak, és Lelke működésével, aki feltámasztotta Jézust a halálból, átformálja az emberi jellemet és az embert ismét visszaalakíthatja arra, ami elveszett, Isten hasonlatosságára.” – YI February 7, 1895.

c. Ki fogja feltámasztani az összes szentet halhatatlanságra Krisztus visszajövetelekor? Milyen feltételek mellett lesz ez lehetséges? Rm 8:9-11.

„A halandó testek megelevenednek a bennetek lakozó Lélek által...

A halandó testben lakozó Lélek éltető ereje minden hívő lelket egybeköt Jézus Krisztussal...

Az Életadó az első feltámadáskor elő fogja hívni megvásárolt tulajdonát... A Megváltó bennük lakozó hatalma által, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja őket a halottak közül.” – 2Sz 251-252.

„Krisztus a halált álomnak tekinti, és úgy beszél róla, mintha csekély jelentősége volna... A hívő számára a halál kevésbé fontos, Krisztussal meghalni csak alvást jelent.

Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Jézust a halálból, feltámasztja majd gyülekezetét is.” – ÉÉM október 18.

3. ERŐ AZ EVANGÉLIUM MÖGÖTT

- a. **Kit használt Jézus az evangélium hirdetésére és a bukott emberiség megszólítására az ószövetségi időkben? 1Pt 3:18. u.r., 19-20. Hogy megértsük, kik voltak a „tömlöcben lévő lelkek”, hasonlítsd össze a kifejezést a Péld 5:22; Ésa 42:6-7; 61:1. versekkel!**
-

„Isten folyamatosan az emberi szívhez fordul, és kéri, hogy fogadja el szeretetét és irgalmát... Így könyörgött az emberiséghez minden korszakban. Noé korában Krisztus emberi eszköz által szólt az emberekhez, és prédikált azoknak, akik a bűn rabságában voltak.” – TDG 278.

„A Lélek ezelőtt is a világban volt. A megváltási munka kezdetétől munkálkodott az emberek szívében és befolyást gyakorolt gondolkodásukra.” – JÉ 575.

- b. **Mennybemenetele után kit küldött Krisztus, hogy felhatalmazza az apostolokat az evangéliumi munka folytatására? Jn 14:12, 16-17; 20:21-22; Apcs 1:2.**
-

„Miközben Krisztus a földön volt, a tanítványok nem vágyakoztak más segítő után. Amíg Krisztus mennybemenetelével meg nem vonta tőlük jelenlétét, nem érezték, hogy szükségük lenne a Lélekre... A Lélek azután meg is érkezett hozzájuk.

A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természetűtől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához és elküldje a Lelket utódjaként a földre. Ezután senkinek sem lehetett semmi előnye tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően. A Szentlélek által ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőikhez, mintha nem ment volna fel a mennyekbe.” – JÉ 575.

- c. **Isten melyik ígérete teljesül újra a vég idejében, nagyobb erővel, mint az apostolok idejében? Jóel 2:28-31; Hós 6:3.**
-

„Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította.” – NK 544.

4. A KERESZTSÉG MINDENKI SZÜKSÉGLETE

a. Mutasd be az üdvösséghez szükséges valódi keresztséget! Mk 1:7-8; Jn 3:3, 5.

„A gyülekezet légköre annyira fagyos... Első szeretetük melege elfagyott, és ha a Szentlélek keresztsége meg nem öntözi, Isten elmozdítja gyertyatartójukat helyéből, ha meg nem térnek és az első cselekedeteiket nem cselekszik.”
– BP 75.

b. Miért nehéz sok keresztény számára, hogy betartsa a keresztkor tett fogadalmat? Zsid 5:11-12; 6:1-2.

„Sokan nem szolgálnak kétségbevonhatatlan bizonyítékot, hogy hűek keresztségi fogadalmukhoz. Buzgóságukat külsőségesség, világi becsvágy, büszkeség és önszeretet hűti le.” – 9B 155.

„Nagyon szükséges, hogy a munkások Szentlélekkel megkeresztelve Isten hű misszionáriusai legyenek.” – TSzM 77.

„Ma az a feladatunk, hogy lelkünket átadjuk Krisztusnak, hogy alkalmassá váljunk a felüdülés idejére, amely az Úr színétől árad, vagyis alkalmassá a Szentlélek keresztségére.” – Ev 456.

c. Ki tudja csak megtisztítani lelkiismeretünket, hogy keresztségi fogadalmunk igazán „jó lelkiismeret keresése Isten iránt” legyen? 1Pt 3:21. verset vesd össze Zsid 9:14; Rm 8:9-10. versekkel!

„Az Isten Lelke által megelevenített lelkiismeretre van szükségünk, mert sokak lelkiismeretét elkábította a bűnbe és a hitetlenségbe való belemerülés. Tudnunk kell, mi a vallás, és fel kell ismernünk, hogy élő kapcsolatban kell lennünk a menny Istenevel.” – ST July 25, 1892.

„Ki más, mint a Szentlélek mutatja meg az embernek a szentség erkölcsi zsinórmértékét, győz meg a bűnről, és teremt Isten szerint való szomorúságot, mely megbánhatatlan bűnbánatot eredményez, és hitet ébreszt abban, aki egyedül képes megbocsátani a bűnt?” – 3Sz 123.

5. URALJUK GONDOLATAINKAT

- a. **Mire mutat rá ismét Péter, hogy az üdvösségre vezessen bennünket? 1Pt 3:21. u.r., 22; Zsid 8:1.**

„[Az Úr Jézus] az Isten jobbán ül, és mint Isten legmagasabb dicsőségét kapja, azt a dicsőséget, ami a világ létezése előtt volt. Kiosztja ajándékait mindenkinek, aki hit által igényt tart rájuk...

Van egy kimeríthetetlen tárházunk, a szeretet óceánja üdvösségünk Istenében.” – TMK 338.

„Senki ne tartsa fenn azt a korlátolt, szűk látókörű elképzelést, hogy valamely emberi cselekedet a legkisebb mértékben is hozzájárulhat a törvényszegés adósságának törlesztéséhez. Ez végzetes hazugság. Ha ezt megértettétek, akkor szűnjetek meg melengetett elgondolásaitokon időzni és tanulmányozzatok teljes szívvel az engesztelési áldozatot! Ezt a dolgot olyan homályosan értik, hogy ezrek és ezrek, akik Isten gyermekeinek tartják magukat, valójában a gonosz gyermekei, mert saját cselekedeteikre támaszkodnak. Isten mindig elvárta a jócselekedeteket, hiszen azokat a törvény is megköveteli, de mivel az ember bűnbe helyezte magát, ahol jócselekedetei értéktelenek, egyedül Jézus igazságossága lehet eredményes. Krisztus képes minket megváltani a végső-kig, mert mindenha él, hogy közbenjárjon érettünk. A legtöbb, amit az ember saját megváltása érdekében megtehet, hogy elfogadja a meghívást... Nincs olyan ember által elkövethető bűn, amiért a kereszt engesztelést ne szerzett volna. Így az odaadón kérlelő kereszt teljes bűnbocsánatot ajánl a vétkezőnek szüntelen.” – 1Sz 315-316.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hogyan találhatok nagyobb örömet a Jézusról és az Ő Igéjéről való beszélgetésben és elmélkedésben?**
2. **Milyen bizonyítékok vannak a Szentlélek bennem végzett munkájáról?**
3. **Mivel lehetne növelni azt, hogy a Szentlélek nagyobb mértékben használhasson fel a szolgálatban?**
4. **Hogyan élhetem meg teljességében a Szentlélek keresztségét?**
5. **Mi az, ami miatt gyakran szem elől tévesztjük Jézust, és ezáltal elveszítjük hitünket?**

ÚJ ÉLETET ÉLNI

„Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt.” (1Pt 4:2)

„Azok, akik valóban megszentelődtek, tisztelni fogják Isten Igéjét és engedelmeskednek neki, amint az megnyilatkozik számukra. Erős vágyat fognak érezni, hogy megtudják, mi az igazság a tanítás minden pontján.” – FW 121.

Javasolt olvasmány: [That I May Know Him, 104. \(Összege és lényege\);](#) [Proféták és Királyok, 436-437. \(A szabadító eljövetele – részlet\)](#)

Vasárnap

Június 2.

1. BÁTORÍTÓ GONDOLATOK MINDEN IDŐRE

a. **Mit tanácsol Péter apostol, mit vegyünk fontolóra, hogy megerősödjünk és felbátorodjunk, amikor sokféle kísértés és megpróbáltatás ér bennünket? [1Pt 4:1; Zsid 12:3.](#)**

„Megerősíthetjük hitünket és megeleveníthetjük szeretetünket, ha gyakran elmegyünk a kereszt lábához, és ott elmélkedünk Üdvözítőnk megaláztatásán.” – OHC 361.

„Tegyük fel magunknak a kérdést: Mit tett volna Üdvözítőnk a mi körülményeink között? ... E kérdésekre Krisztus példája a felelet. Hiszen Urunk maga mögött hagyta királyi tisztjét, félretette dicsőségét, feláldozta gazdagságát, emberi formával takarta el istenségét, hogy ott érje el az embereket, ahol vannak. Példája bizonyítja, hogy életét adta a bűnösökért.” – 4B 79.

„Krisztus minden ponton megkísértetett, amiben mi is. Gondoljanak Krisztusra, akik a megpróbáltatások és kísértések alatt leborulnak, és úgy érzik, hogy barátai elhagyták őket... Ő egyedül a pusztában nagyobb kísértésekkel találkozott, mint bármely ellenünk irányuló kísértés. Ne adják fel a kétségbeesés idején, hanem nyújtsák ki a hit remegő kezét, hogy megragadassák a megmentésre kinyújtott kezet. Vessék tehetetlen lelküket Jézusra. Mivel Ő járt a földön, ezért tudja, hogyan szabadíthatja meg a megkísértetteket.” – 21MR 12.

2. SZENVEDÉSEKEN ÁT A GYŐZELEMHEZ

a. Miért engedi meg Isten, hogy szenvedéseken és megpróbáltatásokon menjünk keresztül? 1Pt 4:1. u.r.; 2Kor 12:7-10.

„Mikor az Üdvözítő kinyilatkoztatta magát Pálnak a dicsősége tündöklő sugaraiban..., testileg megvakította káromlójának jelenléte, de csak hogy lelkileg láthasson, felébredjen a felfogóképességét elbutító alvásból.” – TII 162.

„Nyomasztólag hatott rám az, hogy ha a kötelességem felhívásának engedelmeskedem és kijelentem, hogy a Magasságos kedveltje vagyok, aki látomásokat és kinyilatkozásokat adott nekem az emberek számára, akkor lehet, hogy engedek a bűnös elbizakodottságnak..., és így Isten nemtetszését érdemelném ki és elveszteném lelkemet...”

Nagyon komolyan kértem az Urat, hogy ha mennem kell és elbeszélnem azt, amit nékem mutatott, akkor őrizzen meg az elbizakodástól. Az angyal így szólt: 'Imáid meghallgatásra találtak. Ha ez a gonoszság veszélye fenyegetne, akkor Isten kinyújtja kezét, hogy megmentsen. Megpróbáltatással magához fog vonni és megőrzi alázatosságod. Add át híven az üzenetet, tarts ki mindvégig, és enni fogod az élet fájának gyümölcsét és inni az élet vizét.'” – CET 67-68.

b. Mi legyen minden keresztény célja, még ha a test bűnös vágyai kísértik is? 1Pt 4:2, 15; Ef 4:17, 22-24.

„Isten többet vár követőitől, mint sokan gondolják. Ha nem akarjuk hamis alapra építeni a mennyre vonatkozó reményeinket, akkor úgy kell elfogadnunk a Bibliát, ahogyan megírták, és meg kell értenünk, hogy az Úr komolyan gondolja, amit mond. Semmit nem vár tőlünk, aminek a véghezviteléhez nem ad kegyelmet. Nem hozakodhatunk elő semmiféle kifogással Isten napján, ha nem érjük el az Igében meghatározott mértéket.” – 5B 171.

„A megtérés olyan munka, amelyet a legtöbben nem értékelnek. Nem kis dolog egy földi, bünszerető elmét átalakítani, és megértetni vele Krisztus kimondhatatlan szeretetét... Amikor [az ember] megérti ezeket a dolgokat, akkor korábbi élete undorítóan és gyűlöletesnek tűnik. Gyűlöli a bűnt... Le mond korábbi örömeiről. Új elméje, új vonzalmai, új érdeklődése, új akarata van.” – FLB 139.

3. LEGYŐZENDŐ SZOKÁSOK

a. A bűnös vágyak közül melyiket említi Péter gyakorinak és nehezen legyőzhetőnek? 1Pt 4:3.

Bujaság, vágyak: „Az a fajta szabadság, amely romlott korunkban uralkodik, ne legyen mérvadó Krisztus követői számára. A bizalmaskodás divatos megnyilatkozása ne létezen a keresztények között... Ha bujaság, tisztátalanság, házasságtörés... napirenden van azok között, akik nem ismerik az igazságot..., mennyire fontos, hogy Krisztus hitvalló követői szoros szövetségben legyenek Istennel..., és éles ellentétben álljanak azzal az osztállyal, melyet alantas szenvedélyek uralnak!” – BO 279.

Mértéktelen borivás: „Az egyetlen védelem az alkoholizmus távol tartására, ha teljesen tartózkodunk a részegítő italoctól, legyen az sör, bor, vagy bármi más... Csak a győzőknek jár majd dicsőség, és csak az ő nevük nem töröltetik ki az élet könyvéből.” – Gy 280.

Mulatozás, lakomázás: „A kísértő csalétekként használja fel azokat a hitvalló keresztényeket, akik felületesek jellemükben és vallásos tapasztalatukban. Ez a réteg mindig kész a szórakozó- vagy sportösszejövetelek látogatására és befolyásuk másokat is vonz. Fiatal férfiakat és nőket, akik igyekeztek bibliás keresztények lenni, rábeszélnek, hogy csatlakozzanak társaságukhoz... Nem ismerik fel, hogy az ilyen társaságok a valóságban Sátán díszebédjei, amelyeket úgy készítettek elő, hogy visszatartsák az embereket..., hogy felölthessék a jellem fehér öltönyét, nevezetesen Krisztusnak életszentségét. Fogalmaik összezavarodnak, nem tudják, mi a helyes, és mint keresztények mit is tehetnek.” – BO 434-435.

„Sokan, akik elfogadták az egészségügyi megújulást, mellőznek minden ártalmat. Az következők-e ebből, hogy most már annyit ehetnek, amennyit akarnak? Asztalhoz ülnek..., átadják magukat az étvágynak és túl sokat esznek...

Milyen befolyása van a túl evésnek a gyomorra? A gyomor elsenyved, az emésztőszervek elgyengülnek, és a következmény a betegségek minden fajtája...

Roszzul érzik magukat és azt hiszik, hogy a gyerekeik nagyon rosszak. Képtelenek nyugodtan szólni hozzájuk, nem tudnak különleges kegyelem híján higgadtan viselkedni a családi körben. Egész környezetük megéri az őket győtrő betegséget; valamennyien elsenvedik gyengeségük következményeit...

„Az egészségügyi reformátorok is tévedhetnek az étel mennyiségében.” – ÉTT 106-107.

Utálatos bálványok: „Nem kellett alkalmazkodniuk a pogányok szokásaihoz, sem megőrizni utálatos bálványimádásaik emlékműveit. Bármilyen értékes is az anyag vagy a kifinomult kidolgozás, mindent, ami a pogány imádathoz tartozik, el kell pusztítani.” – ST January 13, 1881.

4. MINDIG, MINDENHOL KERESZTÉNYIESEN ÉLNI

- a. Mi a leggyakoribb következmény, amellyel ebben az életben szembe kell néznünk, ha úgy döntünk, hogy Isten akarata szerint élünk? 1Pt 4:4, 12.**

„A vég közeledtével... Sátán emberi eszközök útján gúnyolja és szidalmazza azokat, akik 'a falat építik.'” – PK 408.

„[Isten népe] könnyek között figyelmezteti a gonoszokat a veszélyre, amely azért fenyegeti őket, mert lábbal tiporják Isten törvényét. Kimondhatatlan fájdalommal és bűnbánattal alázzák meg magukat az Úr előtt. A gonoszok gúnyolódnak bánkódásukon, és kinevetik ünnepélyes fohászaikat. Isten népének gyötrődése és megalázkodása kétségtelenül bizonyítja, hogy visszanyerik a bűn következtében elvesztett erejüket és nemes jellemüket.” – PK 367.

- b. Mi jusson eszébe minden kereszténynek, amikor kigúnyolják vagy megvetik? 1Pt 4:5, 13-16; 2Pt 2:12.**

-
-
- c. Mi tegyünk, amikor gúnyolódóinknak jól megy soruk? Mi tegyünk, ha valami rossz történik velük? Mi a helyzet mindazokkal, akik rosszat tesznek velünk? 1Pt 4:17-19; Mt 5:44.**

-
-
- d. Mit tartsunk szem előtt azokkal az emberekkel kapcsolatban, akik gúnyolódnak és megvetnek minket? Hogyan érhetjük el ezt a lelkiállapotot? 1Pt 4:6; Ef 2:3-5; 2Tim 2:24-26.**

„Ha szemben állsz azokkal, akik... előítélettel viseltetnek az igazság iránt, ne erőltess rájuk saját szempontjaidat. Olyan tárgyról beszélj, amely közel áll hozzád. Borulj le velük imára... Te is és ők is közelebbi kapcsolatba kerültek a mennellyel, az előítélet csökken, és könnyebben jutsz közelebb a szívükhöz.” – Ev 293.

5. ERRE EMLÉKEZZÜNK MINDEN HELYZETBEN

- a. Mire kell mindig emlékeznünk, függetlenül attól, hogy sikeresek, egészségesek és boldogok vagyunk-e, vagy betegek, szomorúak vagyunk és veszteséget szenvedünk? 1Pt 4:7.

„Ha félelmünkre és kétségeinkre hallgatunk, vagy ha minden titokba bele akarunk látni, mielőtt igaz hitünk lenne, nehézségeink mind nagyobbak lesznek. Ha gyengeségünk és alárendeltségünk érzetében jövünk Istenhez, kinek tudása végtelen, Aki összes teremtményeit ismeri, és szava és akarata által kormányoz mindeneket; és feltárjuk hitben és alázatosságban mindazt, ami szívünket nyomja, akkor meghallgatja jajkiáltásainkat, és megenyhíti szívünket. A szívből fakadó őszinte ima a legszorosabb közösségbe emel bennünket az Örökkévaló Lelkével. Ha pillanatnyilag nincs is rendkívüli bizonyítékunk arra, hogy Megváltónk és Üdvözítőnk szeretettel és részvétellel hajol le hozzánk, ez mégis úgy van. Bár láthatóan nem érzékeljük jelenlétét, keze mégis szeretettel és szívbéli részvétellel megpihen rajtunk.

Az imában való kitartás szintén feltétele a meghallgatásnak. Mindig imádkoznunk kell, ha növekedni akarunk hitben és tapasztalatokban... Péter így figyelmezteti a hívőket: 'Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok' (1Pt 4:7)... A szüntelen ima a léleknek Istennel való szakadatlan egyesülése; általa az Istentől jövő élet árad a mi életünkbe, életünk tisztasága és szentsége viszont Istenhez kapcsol bennünket.” – JVÚ 94-95.

„Az apostol szavait az összes korszakok hívőinek tanulságára írta, de különös jelentőséggel bírnak azok számára, akik akkor élnek, amikor 'minden dolog vége elközelgett.' Intelmeire, figyelmeztetéseire, hitbuzgó szavaira és bátorításaira minden léleknek szüksége van.” – AT 327.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hová kell „mennem” hit által, ha nehézségben és nyomorúságban vagyok? **Miért?**
2. Milyen célból visz át minket Isten szenvedéseken és megpróbáltatásokon?
3. Még mindig rabszolgája vagyok-e korábbi, világi vágyaimnak? Ha igen, mikor szeretném teljesen feladni őket?
4. Mit tegyek azokkal, akik kigúnyolnak?
5. Mi akadályozhat abban, hogy olyan intenzív imaéletet éljek, mint kellene?

A BUZGÓ SZERETET

„Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez.” (1Pt 4:8)

„A szeretetben csodálatos erő rejlik, mert Istentől származik.” – Nev 101.

Javasolt olvasmány: [Nevelés, 100-106. \(Más példázatok\)](#)

Vasárnap

Június 9.

1. A SZERETET MÉRŐESZKÖZE

a. Hogyan rontotta el a bűn Isten iránti szeretetünket? [1Móz 3:12.](#)

„[Ádám] a Teremtő iránti szeretetet, hálát, hűséget felülmúlta az Éva iránti szeretet. Éva egy része volt, és nem tudta elviselni az elválás gondolatát [miután evett Éva a tiltott gyümölcsből]... Eltökélte, hogy osztozik Éva sorsában. Ha Évának meg kell halnia, ő is meghal vele... ”

[Később Isten előtt] Ádám nem tagadhatta le, de nem is mentegethette bűnét. Azonban bűnbánat helyett megpróbálta feleségét hibáztatni, és ezzel Istent is vádolta.” – PP 31.

b. Mi a legegyszerűbb módja annak eldöntésére, hogy igaz keresztény vagyok-e? [1Jn 2:9; 4:20; Jn 13:35.](#)

„Tegnap éjjel azt álmodtam, hogy egy kis társaság összegyűlt egy vallásos találkozóra. Egy idegen bejött és leült egy sötét sarokba, ahol nem vonta magára a tekinteteket. A szabadság lelkülete hiányzott. Az Úr Lelke meg volt kötözve. Elhangzott néhány kijelentés... Nyilvánvaló volt, hogy hiányzott Jézus szeretete azok szívéből, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. Ennek biztos eredménye Krisztus lelkületének hiánya... Az összejövetel senkinek sem volt felüdítő.

Amikor véget ért a találkozó, az idegen felállt és szomorúan, könnyekkel teli hangon azt mondta a többieknek, hogy nagy szükségük van Jézus szeretetére a lelkükben és az életükben.” – TDG 157.

2. A SZERETET ELVÉNEK ISMERETE

a. Milyen elvre épül a szeretet e világban? Lk 6:32-34.

b. Milyen elvre épül a valódi, mennyei szeretet? Mt 5:44-45; Jn 15:13; 1Jn 4:7-11.

„A szeretet több mint egy benyomás, egy érzelem. Az egy élő, aktív, működő elv. Nem az érzelem irányítja, hanem az akarat. Megtalálható benne az alázatos és gyengéd, de komoly gondolkodás döntése, amely megragadja a Végtelen erejét, mondván: Halálig szolgálak téged!” – ST June 20, 1900.

„Ha mindenki Isten országát és az Ő igazságosságát keresné, mindig készen állva Krisztus tetteit cselekedni, a mennybe vezető ösvény mennyivel könnyebbé válna! Isten áldása áradna a lélekbe, és az Úr magasztalása lenne ajkadon szüntelenül. Akkor elvből szolgálnád Istent. Érzéseid nem lesznek mindig örömteliek, időnként fellegek árnyékolják be lelki életed látóhatárát. De a keresztény reménység nem nyugszik az érzés sekélyes alapján. Akik elvből cselekszenek, látni fogják Isten dicsőségét az árnyékon túl is, és ígéreteinek biztos reménységében nyugszanak. Nem riadnak vissza Isten tiszteletétől, bármily sötétnek is látszik az út. A bajok és próbák csak alkalmat adnak nekik arra, hogy megbizonyítsák hitük és szeretetük őszinteségét.” – RH October 20, 1910.

c. **Ha megkeresztelkedtünk, de még mindig nehezen tudunk megbocsátani, elnézni, szeretetet és megértést mutatni, akkor mi hiányzik belőlünk? Rm 8:7-10; 1Jn 4:8.**

„Az igaz megszentelődés gyengéd együttérzés kötelékében egyesíti a hívőt Krisztussal és egymással. Ez az egység árasztja szakadatlanul a szívbe a krisztusi szeretet gazdag áramlatait, mely azután egymás iránti szeretetben ömlik tova.

Krisztus jellemének tulajdonságai, melyekkel mindegyikünknek feltétlen rendelkezünk kell, az a szeretete...

A legsúlyosabb, legvégzetesebb tévedés azt feltételeznünk, hogy az embernek örök életre szóló hite lehet anélkül, hogy krisztusi szeretettel viseltetne hittestvérei iránt.” – TII 151.

3. A MEGTANULANDÓ ELV

a. **Mi az a szent elv, amelyre Péter buzdít, hogy tanuljuk meg és gyakoroljuk mindennapi életünkben? 1Pt 4:8. e.r.; 1:22.**

b. **Milyen értelemben fog „a szeretet sok vétket elfedez”-ni? 1Pt 4:8. u.r. verset vesd össze Péld 17:9; Jak 5:19-20. versekkel!**

„Ha úgy gondold, hogy a hittestvéred megsértett, akkor menj oda hozzá kedvesen és szeretettel, és megértésre és megbékélésre juthatsz. Amikor a tévedőkkel foglalkozol, akkor mindig tartsd szem előtt azt a tényt, hogy Krisztussal van dolgod az Ő szentjei személyében. Menj oda hittestvéredhez, akiről rosszat gondolsz, és beszélj vele szeretettel személyesen. Ha sikerült elintézned a bajt, akkor megnyerted hittestvéredet anélkül, hogy feltárnád gyengeségeit. A köztetek létrejövő egyezés sok bűn elfedésére volt jó, úgy, hogy mások nem vettek észre abból semmit. Másoknak nem kell tudniuk a gondjaidról, hogy gyanakodva figyeljék azt, akiről úgy gondolják, hogy hibás, és rossz színben lássák annak indítékait.” – RH February 24, 1891.

„A Szentírás világosan tanítja, hogy a tévelygőkkel türelmesen és megfontoltan kell bánni. Ha jó úton járunk, akkor megnyerhetjük Krisztusnak azt, aki makacs szívűnek tűnik. Jézus szeretete rengeteg bűnt elfedez. Az Ő kegyelme nem jut el arra, hogy mások hibáit feltárja, ha az feltétlenül nem szükséges.” – CT 267.

„Mindenek előtt pedig – írta az apostol – legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre.’ (1Pt 4:8) Ne hallgasd meg a hittestvéred ellen szóló szavakat! Légy nagyon óvatos azzal, hogy miként fogadod a felebarátodról szóló szemrehányást. Kérdezd meg azt, aki felhossa a vádat, hogy ő engedelmeskedett-e Isten szavának ebben az ügyben. Krisztus határozott utasításokat adott arra vonatkozóan, hogy mit kell tenni. Menj a hittestvéredhez, és ahol csak kettesben vagytok, ott mondd el neki a hibáját. Ne mentegesd magad, azt mondva, hogy nincs személyes sérelem köztetek. A Krisztus által adott szabályok annyira határozottak, olyan egyértelműek, hogy ez a kifogás nem érvényes. A köztetek lévő sérelem okozója akár te voltál, akár a másik, Krisztus parancsa ugyanaz. Hittestvérednek segítségre van szüksége. Mondd el neki a dolgot és ne másnak, nehogy szóbeszédnek járjanak körbe rólatok. Adj neki lehetőséget a magyarázatra!” – HP 292.

4. A SZERETET TERMÉSZETES GYÜMÖLCSE

a. Milyen jellemvonásra mutat rá Péter, amely jele a szívben lévő isteni szeretetnek? 1Pt 4:9.

b. Miért egy alapvető keresztényi erény a vendégszeretet? Zsid 13:2; Rm 12:13.

„Akik kereszténynek vallják magukat, azok is alig gyakorolják a vendégszeretetet. Népünk körében nem tekintjük a vendégszeretet gyakorlását annak, aminek kellene – előjognak és áldásnak. Túl kevésé vagyunk nyájasak, túl kevés hajlandóságot mutatunk, hogy szégyenkezés vagy kérkedés nélkül még két-három embernek helyet szorítsunk családi asztalunknál. Néhányan azt mondják, hogy ez túl sok vesződéssel jár...

Istennek nem tetszik az önző érdek, mely oly gyakran az „én és családom” elvben nyilvánul meg. Ahol ezt a lelkiületet ápolják, meg kell térniük a Krisztus életében megtestesült tiszta elvekhez. Akik magukba zárkóznak, akiket nem lehet rávenni látogatók megvendégelésére, azok sok áldást veszítenek el.” – 6B 344.

„Ismerek olyanokat, akik nagyon kereszténynek vallják önmagukat, de szívük mégis az önszeretethez és önzéshez kövesedett... Egész életükben csak magukra gondolnak, maguknak élnek. Kizárt dolog számukra, hogy mások javára áldozzanak, hogy más kedvéért lemondjanak valamiről... Magukat bálványozzák. Visszahozhatatlan hetek, hónapok, évek suhannak az örökkévalóságba, még sincs a mennyben feljegyzés jötteteikről, hogy mások javára hoztak volna áldozatot; hogy táplálnák az éhezőt, felruháznák a mezítelent, vagy befogadnák a hajléktalant.” – 2B 26.

c. Milyen sekélyes, hamis „vendégszeretetet” gyakorol sok keresztény család? Jób 1:4; 2Kir 20:13-15.

„Krisztust tagadjuk meg, ha olyan időt lekötő előkészületet teszünk, mely valójában az Úr ideje...

Szükségtelen terheket és aggodalmakat teremt a kívánság, hogy kérkedve, dicsekvően vendégljük meg látogatóinkat. A háziasszony túl sokat dolgozik, hogy jó pár fogást feltálalhasson. Mivel túl sok az étel, a vendég túl sokat eszik. A következmény egyfelől a túlmunka, másfelől a sok evés miatt támadó betegség és szenvedés. Ezen választékos lakomák következménye csak terhelés és károkozás.” – 6B 343.

5. AZ IGAZI KERESZTÉNYI SZOLGÁLAT

a. A jószívűség hogyan nyilvánul meg egy igaz keresztény életében? 1Pt 4:10.

„Isten mindenkinek képességei szerint jelölte ki feladatát. A tanulás és gyakorlat tesznek szakemberré, hogy szembenézhesünk minden elképzelhető kényszerhelyezettel. Bölcs tervezés kell ahhoz, hogy mindenkit a megfelelő környezetbe helyezzünk, hogy olyan tapasztalatra tegyenek szert, mely alkalmassá teszi őket e felelősség hordozására.” – 9B 221.

„Az ifjúságnak különösen éreznie kell, hogy szükségük van szellemi képzésre és minden lehetőséget meg kell ragadniuk, hogy értelmessé váljanak. Azt szolgálva, Aki drága életét adta értük... Mindenki ragadjon meg minden olyan lehetőséget, amelyet Isten gondviselése nyújtott neki, hogy megszerezze a kinyilatkoztatásból vagy a tudományból lehetőleg mindazt, amit csak tud.

Minden adottságot, amelyet emberek kaptak, úgy kell gyakorolni, hogy értékében növekedjen és mindazt, ami jobbá vált, vissza kell adni Istennek. Ha modorunk, hangunk, műveltségünk tökéletlen, nem szükséges, hogy ilyen állapotban maradjon. Az ember folyamatosan arra törekedjen, hogy magasabb szintet érjen el mind műveltségben, mind hitbeli megismerést illetően... Isten nem biztosít olyan utakat, melyek által mentségünk lehet hanyag munka végzésére, és mégis sokan akarnak ilyen munkát felajánlani Neki, akik művében dolgoznak, azonban ezt nem fogadhatja el.” – FE 213-215.

b. Mi legyen minden szolgálatunk egyetlen célja? 1Pt 4:11; Kol 3:23.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mi a különbség az isteni szeretet és a világi „szeretet” között?
2. Milyen elv szolgál a keresztény felebaráti szeretet alapjául?
3. Hogyan alakíthatok ki jobb vendéglátási szokásokat?
4. Milyen típusú keresztényi szolgálatot lenne jó számomra kifejleszteni?
5. Hogyan lehetek biztos abban, hogy a munkám Istennek szól, nem pedig hanyag és felületes?

FELHÍVÁS A GYÜLEKEZET VEZETŐIHEZ

„Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” (1Pt 5:6)

„Akik művünket képviselték, nem mindannyian nemes keresztények. A mások feletti uralkodás szelleme uralkodik.” – BP 121.

Javasolt olvasmány: [Bizonyásgtételek a Prédikátoroknak, 162-168. \(Felhívás igazságra és hűségre – részlet\)](#)

Vasárnap

Június 16.

1. MINDEN VEZETŐ SZÁMÁRA SZÜKSÉGES TAPASZTALAT

a. Mikor vált Péter apostolból igazi pásztor, aki készen állt arra, hogy törődjön mások lelkével? [Mt 26:75; Jn 21:15-17; 1Pt 5:1.](#)

„Péter megtagadta a fájdalmak Férfiát... De később megbánta, és újra megtért. Lelke mélyéből megalázkodott, újra átadva magát Üdvözítőjének... Akkor már készen állt megszáni a megkísértettet. Porig volt alázva, ezért száni tudta a gyengét, tévelygőt. Inteni és figyelmeztetni tudta az önteltet, és egészen felkészült rá, hogy erősítse testvéreit.” – 3B 416.

b. Milyen tapasztalatokkal kell rendelkeznie ma minden lelkésznek és gyülekezeti vezetőnek? [Jn 3:1-3.](#)

„E találkozás eredményeként Nikodémus megtért. Krisztus szavai szólnak a területi elnököknek, gyülekezeti véneknek és intézményeink tisztségeket betöltő férfiainak: 'Bizony, bizony mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.' ” – BP 173.

„Isten átalakító hatalmának a lelkészek szívében munkálkodnia kell, vagy pedig keressenek más foglalkozást...”

Vagy megtért emberek a mi lelkészeink, vagy betegeskednek és haldokolnak gyülekezeteink.” – Ev 419.

2. FIGYELMEZTETÉS

a. Mit kell figyelembe vennie a gyülekezetnek, mielőtt valakit szolgálatra hív, és az érintett személynek, mielőtt elfogadja azt? 1Pt 5:2. e.r.

„Isten többször utasított, hogy senkit se buzdítsunk a munka mezejére lépni félreérthetetlen bizonyíték nélkül, hogy elhívta őket. Isten nem akarja alkalmatlanokra bízni nyájának terhét. Akiket Isten elhív, azoknak komoly keresztény, kipróbált és alkalmasnak bizonyult, megbízható ítélőképességű embereknek kell lenniük, akik meg merik dorgálni a bűnt a szelídség lelkületével, és tudják, hogy mint kell táplálni a nyáját.” – 1B 209.

„Akik tanácsadói felelősséget vállalnak, de mindenki más is, aki lelkekkel foglalkozik..., nem lesz bölcsebb, okosabb mindaddig, amíg önbecsülése nem csökken... Ennek a változásnak, átalakulásnak mindenki végbe kell mennie, mielőtt vezetői, igazgatói tisztséget vállalna Isten szent művében.” – BP 173-174.

b. Milyen veszélyre figyelmeztette Péter az Úr szőlőjében dolgozókat? 1Pt 5:2. m.r.

„Sátán elméjéből ered a magas bér utáni vágy, még annak árán is, hogy másokat megfosszanak istenadta jogaiktól... Nem bízhatnak meg azokban, akik Sátánnak ebbe a törébe, csapdájába estek, ha alaposan meg nem térnek és meg nem újulnak.” – BP 184.

„A bizalmi pozícióban lévő férfiaknak Isten bevételének kell tekinteniük az általuk kezelt eszközöket, és azt gazdaságosan kell felhasználniuk...”

Az Úr pénzének felhasználását és kifizetését nem szabad egyetlen ember ítéletére bízni. Minden elköltött dollárról számlát kell adni. Isten eszköze az, amely arra való, hogy a megfelelő időben és helyeken használjuk.” – MM 165.

c. Bár az Úrnak dolgozni nem egy jól fizető életpálya, mégis milyen szempontokat kell figyelembe vennie az egyháznak? 1Tim 5:17-18.

„Intézményeinkben minden dolgozónak méltányos ellátást kell kapnia. Ha a dolgozók megfelelő bért kapnak, örömükre szolgál, hogy adományokat adhatnak az ügynek. Nem helyes, hogy egyesek nagy összeget kapnak, mások pedig, akik alapvető és hűségese munkát végeznek, nagyon keveset. – PM 239.

3. ALÁZATOSABB HOZZÁÁLLÁSRA VAN SZÜKSÉG

- a. **Mi a problémák fő oka a súlyos felelősséggel rendelkező testvérek körében? 1Pt 5:3; 3Jn 9.**

„Az uralkodásnak a szelleme a területi elnökökre is kiterjed. Ha az embert hatalma megrészegíti, és hittestvérei felett uralmat gyakorol, mert úgy érzi, hogy tekintéllyel van felruházva, és akarata uralkodó hatalom, akkor a legjobb és leghelyesebb azonnal eltávolítani, hogy még nagyobb baj ne származzék, ne-hogy saját lelkét elveszítse, és mások lelkét is veszélybe sodorja.” – BP 169-170.

- b. **Milyen felhívás szól a helyi gyülekezeti vezetők és vének számára, amit ha követnek, megakadályozza a büszkeség lelkületét a magasabb beosztásban lévő testvérek között? 1Pt 5:2. e.r.; 1Kor 6:2-5.**

„Isten megmutatta nekem, miszerint tévedés azt hinni, hogy a Battle Creek-ben rendkívüli felelősségekkel megbízott férfiak bölcsessége felette áll, túlhaladja az egyszerű embereket...”

Sokan hozzászórtak, ha nehéz helyzetbe kerültek, hogy tanácsot kérjenek, tanácsért írjanak. Hibát követnek el intézményeink felelős vezetői, ha azokhoz fordulnak tanácsért... Gyenge, egészségtelen tapasztalatot szereznek, akik ahhoz szoktatták magukat, hogy másoktól függjenek...

Vajon a Battle Creek-ben székelő férfiakat végtelen bölcsességgel felruházott embereknek tartjuk-e?” – BP 175-176.

„Ne a magas tisztségeket betöltő emberekre tekintetek fel erőért, mert éppen ők forognak abban a veszélyben, hogy a felelősségteljes állást Isten rendkívüli ereje bizonyítékának tartásák. Gyülekezeteink gyengék, mert tagjainkat arra neveljük, hogy emberi erőre, földi javakra tekintsenek. Dollárok ezreit költik arra, hogy halandó embereket feleslegesen ide-oda küldözzessenek, azért, hogy csekély nehézségeket rendezzenek.” – BP 178.

- c. **Mi tenné lehetővé a kevésbé tapasztalt munkások számára, hogy nagyobb sikereket érjenek el? Mondj példát, amikor ennek hiánya okozott kudarcot! 1Pt 5:5. e.r.; 1Kir 12:6-8, 16; Lk 6:39.**

„A fiatalok, ha lemondanak büszkeségükről, önzésükről, és Istennek szentelik magukat, nagyon jó hatást gyakorolhatnak.” – 1B 485.

„A fiatalok legyenek tanítható lelkületűek, hogy hasznukra válhassanak azok erőfeszítései, akik segíteni szeretnének.” – YI August 31, 1893.

4. PÉTER PÉLDÁJA AZ ALÁZATRA

- a. Honnan tudhatjuk, hogy egy lelkipásztornak – vagy bármely hívőnek – nem elég az egyszeri valódi megtérés vagy az Úrral való egyszeri tapasztalat? 2Kor 13:5; Zsid 3:13.
-

„Midőn később Péter Antiókiát meglátogatta, a pogányok iránt tanúsított bölcs magatartásával sokak bizalmát nyerte meg. Egy ideig a mennyből nyert világság szellemében munkálkodott is; ösztönös előítéletét annyira legyőzte, hogy a megtért pogányokkal egy asztalnál étkezett is. De amikor bizonyos zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremoniális törvény érdekében buzgólkodtak, oktalanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtértekkel szemben... A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőkként tisztelt és szeretett férfiak részéről nagyon fájdalmasan hatott a hívőkké lett pogányokra. Félő volt, hogy a gyülekezet kettészakad.” – AT 128.

- b. Amikor egy lelkész, bibliamunkás vagy gyülekezeti vezető tévedése vagy viselkedése nyílt keserűséget vagy zűrzavart hoz a gyülekezetbe, hogyan lehet őket megdorgálni? Gal 2:14; 1Tim 5:20.
-

- c. Milyen legyen egy megtért vezető hozzáállása, ha nyilvánosan megdorgálják? 1Pt 5:5. m.r., 6; Jak 5:16.
-

„Pál felismerte, hogy milyen pusztító hatást gyakorolt a gyülekezetre Péter kétszínű viselkedése, tehát nyilvánosan megróttá őt, igazi érzelmeinek ilyen álcázása végett. A gyülekezet előtt megkérdezte Pétert...

Péter felismerte tévedését, és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvátenni. Isten engedte meg, aki eleitől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. Még a legjobb emberek is, mihelyt magukra hagyatnak, elvesztik helyes ítélőképességüket...

A helyes alapelvektől való eltérésnek e példáját az Írás megőrizte, hogy ünnepélyes intelmül szolgáljon az Isten művében bizalmi állásokat betöltő férfiak részére... Minél súlyosabb felelősséget hordoznak az emberek, minél több alkalmuk kínálkozik, hogy szabályokat hozzanak és uralkodjanak, annál biztosabbak lehetnek, hogy csak kárt okoznak.” – AT 128-129.

5. FÁRADT MUNKÁSOK BÁTORÍTÁSA

a. Mi okoz gyakorta csüggedést egy munkás életében? 1Pt 5:5. u.r.

„Túl sok az érzékeny igehirdető, akiknek gyenge a lelki élete, hiányosak a keresztény erényeik, félig megszentelődöttek, és könnyen csüggedők... Olyanokra van szükség e hivatásban, akik nem zúgolódnak és panaszkodnak a nélkülözések és próbák közt, tudva, hogy ez is része a Jézus által rájuk hagyott örökségnek. Menjenek készségesen a táboron kívülre, szenvedjék el a gyalázatot, és viseljenek terheket, mint Krisztus jó katonái.” – 3B 423.

b. Amikor a Sátán megpróbál elbátortalanítani bármelyikünket azzal, hogy az egyház problémáira mutat rá, milyen ígérethez ragaszkodjunk? 1Pt 5:4, 7.

„Ne tartson vissza tehát semmi sem attól, hogy Jézus nevében vigyük kérelmeinket az Atya elé, rendíthetetlen hittel, hogy meghallja imáinkat és válaszolni fog. Vigyük Istenhez nehézségeinket, alázzuk meg magunkat Előtte. Nagy munkát kell végeznünk. Ugyan kiváltságunk, hogy tanácskozzunk egymással, de elsősorban minden dolgunkban Istennel tanácskozzunk, mert Ő sosem vezet félre. Ne emberben bízunk, ne ember legyen erősségünk. Ha mégis és főként emberi segítségben bízunk, ember vezetésére bízunk magunkat, akkor hitetlenség lopózik be és hitünk elhal.” – BP 231.

„A jó pásztor megfélemedezik önmagáról. Saját személye háttérbe szorul, hogy Isten munkáját végezhesse... Együtt munkálkodik a nagy teherhordozóval; osztozik szenvedéseikben, bajaikban vigasztalja őket, lelki éhségüket lecsillapítja, és szívüket megnyerje Istennek.” – AT 333.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mikor voltam utoljára könnyek között térdemen a kereszt tövében?
2. Talán úgy gondolom, hogy ha magasabb tisztséget kapok, akkor többet tehetek az Úrért?
3. Miért ne juthatna eszembe a gyülekezeti magasabb pozícióra való törekvés?
4. Hogyan viszonyulok azokhoz, akik rámutatnak a hibáimra?
5. Kit hibáztatok a csüggedt pillanataimért?

JÓZANOK LEGYETEK, VIGYÁZZATOK!

„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8)

„Ádám korától kezdve mindmáig nagy ellenségünk a sanyargatásra és a pusztításra fordítja hatalmát. Most készül az egyház elleni utolsó hadjáratára.” – NK 453.

Javasolt olvasmány: [Szemelvények, 1. kötet, 119-121. \(Megújulásra való felhívás – részlet\);](#)
[A Nagy Küzdelem, 36-44. \(Üldözés az első századokban\)](#)

Vasárnap

Június 23.

1. TUDTA, MIRŐL BESZÉL

a. Milyen intést írt Péter következtetésként, első levele végén? [1Pt 5:8.](#)

„Sátán szüntelenül tevékenykedik, de csak kevesen tudják, mennyire körmonfont, mennyire fáradhatatlan. Isten népe készüljön arra, hogy ellenálljon a ravasz ellenségnek... Sátán... hangtalanul lép, észrevétlenül mozdul, álcázza jelenlétét. Nem kockáztatja a nyílt ütközetet, nehogy felébressze a keresztény szunnyadó erőit, nehogy a hívó imában Istenhez forduljon.” – 5B 213.

b. Mit tanult meg Péter a későbbiekben, ami segítette volna győzedelmeskedni Kajafás palotájában Jézus tárgyalásán? [Mt 26:38, 40-41.](#)

„Az önhittség elvezet az éberség és az alázatos, bűnbánó ima elhanyagolásához. El kell kerülnünk a külső kísértéseket, le kell győznünk a belső ellenséget és tétovázást, hiszen az ördög az emberek más-más jelleméhez és vérmérsékletéhez szabja kísértéseit.” – 3B 445.

2. ISMERD MEG ELLENSÉGED!

- a. **Azon túl, hogy olyan, mint egy oroszlán, nevezd meg egy másik módot is, ahogy lelkünk ellensége gyakran közeledik zsákmányához!**
2Kor 11:14.
-

„Sátán azt keresi, hogy tönkretegyje azokat, akik bár nem ismerik a cselelt, mégsem tartják fontosnak, hogy imaéletet éljenek és meghallgassák tapasztalt, istenfélő barátaik tanácsát. Sok fiatal arra az elhatározásra jutott, hogy jóra való keresztény életet él majd, de olyanok társaságába kerültek, akik a barátság álarca alatt az ellenfél csapdájába vezetik őket. Az ellenség nem mindig közelít ordító oroszlánként. Gyakorta a világosság angyalaként jelenik meg, barátságot színlel, kísértéseket helyez elénk, melyeket nehéz visszautasítani a tapasztalatlanoknak.” – 4B 207.

- b. **A lélek mely útjain keresztül éri el Sátán a legnagyobb sikert, különösen most, amikor mindenki mobiltelefont és internetet használ?**
1Pt 2:11; 1Jn 2:16.
-

„Sok fiatal mohón kap a könyvek után. Elolvasnak mindent, ami kezük ügyébe kerül. Izgalmas szerelmes történetek és tisztátalan képek rombolón hatnak rájuk. Sokan habzsolva falják a regényeket, és képzeletük beszennyeződik tőle... Gyakran terjesztik meztelen nők képeit [leginkább az interneten]... Olvasással és a képek nézegetésével korbácsolják fel a szemek kívánságát, a romlott szenvedélyeket. A képzeleten át megrontják szívüket. Örömet lelnek oly jeleneteken való elmélkedésben, melyek felrázzák a közönségesebb, alantasabb szenvedélyeket. Ezek az aljas képek, romlott képzeleten át nézve, megrontják az erkölcsöket, és meggyengítik az elámított, megbabonázott embereket, hogy szabadon engedjék a kéjes szenvedélyeket. Ezután olyan bűnök következnek, melyek az állat színvonalára züllesztik, végül pedig a kárhozatba taszítják az Isten mására teremtett lényeket. Kerüljétek a tisztátalan gondolatokat ébresztő dolgok olvasását és nézegetését! Ápoljátok inkább erkölcsi és szellemi erőiteket.

Kérem a szülőket, ellenőrizték gyermekeik olvasmányait [és az internet használatát].” – 2B 410.

„Az étvágygal Sátán uralja a gondolkodást és egész lényünket.” – CTBH 37.

„Sok keresztény anya mégis példájával és gyermekei szoktatásával a falánk-ságra és a borivásra készíti elő őket. A gyermekeket gyakran elkényeztetik az evésben azzal, amit és amikor választanak, egészségükre való tekintet nélkül.” – ÉTT 181.

3. A GYŐZELEM EGYETLEN MÓDJA

- a. Mivel kellene rendelkeznie minden kereszténynek, hogy ellenállhasson Sátánnak? 1Pt 5:9. e.r.; Jak 4:7.
-
-

„Éva kételkedett Isten szavában, és ez okozta bukását. Az ítélet nem azért fog kárhoztatni embereket, mert lelkiismeretesen elhitték a hazugságot, hanem mert nem hitték el az igazságot; mert elmulasztották megismerni az igazságot.” – PP 29.

„Amikor nem tudnak alátámasztani valamit, mivel csak csekély ismeretük és hitük van, akkor egy hirtelen jött kísértés arra készíti őket, hogy az aktuális iránnyal a világ felé sodródjanak.” – OHC 332.

- b. Mi tesz sok keresztényt könnyű prédává Sátán számára, noha azt állítják, hogy hisznek Isten Igéjében? Péld 19:2; Hós 4:6. e.r. verseket vedd össze Rm 10:17; 15:4. versekkel!
-
-

„A kísértés sokszor legyőzhetetlennek tűnik, mert az imádkozás és az igekutatás elhanyagolása miatt a megkísértett nem emlékszik mindjárt Isten ígéreteire, és nem a Szentírás fegyvereivel próbálja Sátánt legyőzni.” – NK 534.

- c. Melyik igazság bátorítson mindenkit, akit Sátán támadásai ostromolnak? 1Pt 5:9, 10; 1:6-7; 2Kor 4:17.
-
-

„Így írt Péter a hívőknek, a gyülekezetet ért különös megpróbáltatások idején. Már addig is sokan részesedtek Krisztus szenvedéseiben, rövidesen azonban rettenetes üldözés következik az egyházra... Nemsokára borzalmas farkasok jönnek közéjük, akik nem kímélik a nyáját. Mindez azonban ne csüggyesse el őket, akik Krisztusban reménykednek. Péter bátorító, vigasztaló szavakkal igyekezett a hívők gondolatait a jelen viszontagságairól... a 'romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre' irányítani... 'A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká.'” – AT 334.

4. AZ EGYHÁZ BABILONBAN

- a. **A történelem mely epizódjaihoz hasonlítja Péter a keresztény egyházat, amely „Babilonban” szétszórt és a földi hatalmak által elnyomott? Dn 3:1-6; Eszt 3:8; 1Pt 5:13.**

„Abban az országban, ahol egyetemes volt a bálványimádás, a Babilon dicsőségét, pompáját és hatalmát jelképező gyönyörű és felbecsülhetetlen értékű Dura mezei szobrot imádás tárgyává tették... Kiment a rendelet, hogy a felavatás napján azzal mutassa meg mindenki a babiloni hatalom iránti példátlan hűségét, hogy meghajol a szobor előtt...

Úgy tűnt, hogy a sötétség hatalmai felejtethetetlen győzelmet arattak ezen az eseménydús napon...

Isten azonban másképp rendelkezett. Nem mindenki hajtott térdet az emberi hatalom bálványkultuszának jelképe előtt... A tüzes kemencére mutatva [a király] emlékeztette őket a rájuk váró büntetésre, ha továbbra sem hajlandók engedelmeskedni akarátának. A héber ifjak azonban tántoríthatatlanul tettek bizonyosságot a menny Istene iránti hűségükről.” – PK 313-314.

„Isten maradék népe elleni végső rendelet nagyon fog hasonlítani ahhoz, amelyet Ahasvérus adott ki a zsidók ellen. Az igaz egyház ellenségei ma a szombat parancsát megtartók kis csoportjában Márdokeust látnak a kapuban. Isten népének a menny törvénye iránti tisztelete állandó szemrehányást jelent azok számára, akik nem félik az Urat és lábbal tiporják szombatját.

Sátán felháborodást ébreszt a népszerű szokásokat és hagyományokat visszautasító kisebbséggel szemben.” – PK 375.

„A föld és a pokol hatalmai Krisztus ellen sorakoztak fel akkor, amikor csatasorba álltak Krisztus követői ellen. A pogány világ tudta, hogy az evangélium diadala a pogány templomok és oltárok elsöprését jelenti. Ezért összegyűjtötte erőit, hogy a kereszténységet megsemmisítse.” – NK 36.

- b. **Miért van az, hogy ma a legtöbb helyen egyáltalán nincs üldöztetés, vagy csak kismértékű? Jn 15:19.**

„A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegyezik a bűnnel; mert Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi; mert olyan kevés az életadó kegyesség az egyházban. Éledjen csak fel az őskeresztény egyház hite és ereje, az majd életre kelti a gyűlölet szellemét, és felszítja az üldözés tüzét!” – NK 44.

5. A LEVÉL TANULSÁGAI

a. Ki segített Péternek levele megírásában? 1Pt 5:12.

b. Honnan tudhatjuk, hogy Silvánus aktív misszionárius volt, aki Péter és Pál munkatársa volt (aki valószínűleg segített nekik a görög nyelvtenban egyes levelek megírása során)? 2Kor 1:19; 1Thess 1:1; 2Thess 1:1. Hogyan állítható ez párhuzamba Ellen G. White életével?

„Amíg a férjem élt, ő segített és tanácsolt a nekem adott üzenetek terjesztése ügyében... A látomásban kapott utasítást hűséggel vettem papírra...

Az írásokat férjemmel együtt néztük át. Ő javította ki a nyelvtani hibákat és húzta ki a szükségtelen ismétléseket, majd szépen lemásolva küldtük el a címzetteknek vagy a nyomdának...

Férjem halála után hűséges segítők csatlakoztak hozzám, akik fáradhatatlanul másolták a bizonyágtételeket és készítették elő a cikkeket nyomtatásra.

Nem igaz azonban az a szóbeszéd, miszerint bármelyik segítóm hozzáadhat az általam leírt üzenetekhez, vagy megváltoztathatja azok értelmét.” – 1Sz 46.

c. Milyen szokást alakítottak ki az apostolok, amely jó keresztény szokást még ma is gyakorolni kellene a hívők körében? 1Pt 5:14.

„Az a szent köszöntés... őrizze meg állandóan igazi jellegét. Ez a szent csók. A keresztény barátok tekintsek ezt a közösség és együvé tartozás jelének, melyet mindannyiszor gyakorolhatnak, ha egymástól elválnak, vagy ha több heti vagy hónapi távollét után egymással találkozhatnak... Ha a szent csókot a megfelelő helyen és megfelelő időben alkalmazzuk, nem kelthet rossz látszatot.” – TL 104.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan előzi meg gyakran az önhittség a kísértésbe esést?
2. Hogyan okozhatja szenvedélyem vagy étvágyam, hogy Sátán ravaszságának áldozatául essem?
3. Hogyan segíthetne nekem a gyakoribb és megszentelt személyes bibliatanulmányozás?
4. Mutasd be a helyes közösségi kapcsolatot és a helytelen megalkuvást!
5. Mit tehetek, hogy segítsem az egyházat az evangélium terjesztésében?

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 195-200. (Elhívás a tengerél)

Hajnalodott a galileai tenger felett. A tanítványok, kimerülten az egész éjszakai eredménytelen munkától, még halászhajóikon voltak a tavon. Jézus odajött, hogy egy csendes órát töltsön el a vízparton. Kora reggel lévén, egy kis nyugalomra vágyott a nap mint nap Őt követő sokaság elől. Ám az emberek hamarosan gyülekezni kezdtek körülötte. A tömeg rohamosan nőtt, s minden oldalról szorongatták Őt. Eközben a tanítványok partot értek. Jézus, hogy mentesüljön a sokaság nyomásától, belépett Péter csónakjába, s megparancsolta neki: egy kicsit húzzon kijebb a parttól. Így mindenki jobban láthatta és hallhatta Jézust, aki a csónakból tanította a parton álló sokaságot.

Micsoda képet szemlélhettek az angyalok! Dicső Parancsnokuk egy halászbárkában ül, amelyet ide-oda himbálnak a nyugtalan hullámok, s hirdeti az üdvösség örömeit az Őt hallgató sokaságnak, amely a víz széléig nyomult! Ő akit a menny tisztelt, a szabad ég alatt ismerteti országának nagy dolgait - közönséges embereknek. Mégsem találhatott volna alkalmasabb helyet munkájához. A tó, a hegyek, az elterülő mezők, a napfényben fürdő föld mind-mind tanításait szemléltették, az emberek elméjébe írtak. Krisztus egyetlen tanítása sem maradt eredménytelen. Az ajkáról elhangzó valamennyi üzenet az örök élet ígéreként érintette az emberek lelkét.

A tömeg percről percre sokasodott a parton. Botjukra támaszkodó idős emberek, szívós hegyi parasztok, a tavon dolgozó halászok, kereskedők, írástudók, gazdagok és műveltek, öregek és fiatalok hozták el betegeiket, a szenvedőket, tolongtak, hogy hallják az isteni Tanító szavait. Ilyen jelenetekre tekintettek előre a próféták, s így énekeltek:

„Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája, a nép, amely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és akik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támadá” (Mt 4:15-16).

Jézus, amikor a tengerél beszélt, a Genezáret partján álló tömegben kívül másokat is látott maga előtt. Végigtekintett a századokon, s látta hűségese követőit börtönben, ítélőszék előtt, kísértések között, elhagyottan szenvedve. Az öröm, a küzdelem, a kétségek minden jelene lejátszódott előtte. A köré gyűlteknek szóló szavakkal e lelkeknek is elmondta ugyanazokat az ígéretet, amelyek

a remény üzenetét szólják majd számukra a próbában, vigasztalást a bánatban, mennyei fényt a sötétségben. Az a hang, amely a halászbárkáról szól a galileai tengeren, a Szentlélek által az idők végezetéig békességet fog mondani az emberi szívnek.

Beszéde végeztével Jézus Péterhez fordult, és megparancsolta neki, hogy evezzen beljebb a tengerre, s vessen ki hálóját. Péter azonban csüggedt volt. Egész éjjel semmit sem fogott. Magányos óráiban Keresztelő János sorsára gondolt, aki elhagyottan sorvadt a börtönben. Jézusnak és követőinek kilátásaira gondolt, a sikertelen júdeai küldetésre, a papok és írástudók rosszindulatára. Még foglalkozása is cserben hagyta: amint üres hálóit nézte, a jövőt sötétnek, riasztónak látta. „Mester, - mondotta - jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsodra levetem a hálót” (Lk 5: 5).

A tó tiszta vizén az éjszaka volt az egyetlen halászásra alkalmas időszak. Miután egész éjjel hiába fáradoztak, reménytelennek tűnt, hogy hálójukat nappal vessék ki, de Jézus adta a parancsot, és a Mesterük iránti szeretet engedelmeségre indította a tanítványokat. Simon és testvére leengedték a hálót. Amint megpróbálták behúzni, olyan rengeteg volt benne a hal, hogy a háló szakadozni kezdett. Kénytelenek voltak Jakabot és Jánost segítségül hívni. Mikor zsákmányuk biztonságban volt, az mindkét csónakot annyira megterhelte, hogy az el-süllyedés veszélye fenyegetett.

Péter azonban nem gondolt sem a hajóra, sem a rakományra. Ez a csoda számára minden eddiginél jobban kinyilatkoztatta az isteni hatalmat. Jézusban az egész természet irányítóját látta. Az Istenség jelenléte feltárta saját szentségtelenségét. A Mestere iránti szeretet, a hitetlensége miatti szégyen, a Krisztus leereszkedéséért érzett hála, s mindenekfelett tisztátalanságának átérzése a végtelen tisztaság színe előtt, lesújtotta őt. Mialatt társai a hálók tartalmát biztonságba helyezték, Péter a Megváltó lába elé borult, és így kiáltott: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5:8)

Ugyanennek az isteni szentségnek a jelenléte okozta, hogy Dániel próféta halottként esett össze Isten angyala előtt. Így szólt: „Orcám eltorzula, és oda lőn minden erőm” (Dán 10:8). Hasonlóképpen, amikor Ésaiás megpillantotta az Úr dicsőségét, felkiáltott: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát látták szemem!” (Ésa 6:5) Az emberi természet a maga gyöngeségeivel, bűneivel, szembe került az isteni tökéletességgel, s mindenestül tökéletlennek, tisztátalannak érezte magát. Ugyanez történt mindenkivel, aki bepillantást nyerhetett Isten nagyságába, fenségébe.

Péter így kiáltott: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok”, mégis

kapaszkodott Jézus lábába, mert érezte, hogy nem válhat el Tőle. A Megváltó válaszolt: „Ne félj, mostantól fogva embereket fogsz” (Lk 5 :10). Isten azután bízta Ésaíasra az üzenetet, miután a próféta meglátta szentségét és a maga méltatlanságát. Péter is csak azután kapta meg az elhívást, hogy Krisztusért munkálkodjék, miután eljutott az önmegtagadásig és az isteni hatalomtól való függőségig.

Eddig még egyetlen tanítvány sem egyesült munkatársként tökéletesen Jézussal. Számos csodáját látták, hallgatták tanítását, de nem hagytak föl teljesen korábbi foglalkozásukkal. Keresztelő János bebörtönzése mindannyiuknak keserű csalódást jelentett. Ha ez lett a vége János küldetésének, akkor kevésbé reménykedhetnek Mesterükben, aki ellen az összes vallási vezető összefogott. Ilyen körülmények között megkönnyebbülést jelentett számukra, ha egy kicsit újra halászhattak. Most viszont Jézus elhívta őket: hagyjanak föl korábbi életükkel, s érdekeiket egyesítsék az Övével. Péter elfogadta a hívást. Amikor partot értek, Jézus hívta a másik három tanítványt is: „Kövessetek engem, és én azt mivellem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19). Ők azonnal mindent elhagytak, és követték Jézust.

Mielőtt arra kérte volna a tanítványokat, hogy hagyják el hálóiakat és halászbárkáikat, Jézus biztosította őket: Isten gondoskodik szükségleteikről. Péter hajójának felhasználását az evangéliumi munkában busásan visszafizette. Ő, aki „gazdag mindennekhez, akik őt segítségül hívják” (Róm 10:12), mondotta: „Adjatok, néktek is adatik; jó mércéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet” (Lk 6:38). Isten ilyen mértékben jutalmazta a tanítvány szolgálatát. Minden áldozatot, melyet az Ő szolgálatában hoznak, „az Ő kegyelmének felséges gazdagsága” (Ef 2:7) szerint fog megjutalmazni.

Azon a szomorú éjszakán a tavon, amikor távol voltak Krisztustól, a tanítványokat erősen nyomasztotta a hitetlenség, elfárasztotta az eredménytelen munka. De Jézus jelenléte felébresztette hitüket, örömmel, sikerrel töltötte el őket. Ugyanígy van ez velünk is. Ha eltávolodunk Krisztustól, munkánk eredménytelen lesz, könnyen elcsüggedünk és zúgolódunk. Ha azonban Ő közel van, s mi irányítása alatt munkálkodunk, örvendezhetünk erejének bizonyosságain. Sátán műve a lélek elcsüggesztése, Krisztusé pedig, hogy hittel, reménnyel töltsön el.

A mélyebb tanulság, amelyet a csoda a tanítványoknak nyújtott, számunkra is tanulság: annak szava, Aki össze tudta gyűjteni a tenger halait, megindíthatja az ember szívét is, és magához vonja szeretetének húrjain, s így szolgálja „emberhalászokká” válhatnak.

Ezek a galileai halászok egyszerű, tanulatlan emberek voltak, de Krisztus, a világ világossága tökéletesen képesíteni tudta őket arra a megbízatásra, melyet számukra kiválasztott. A Megváltó nem vetette meg a műveltséget, mert a szel-

lemi kultúra áldás, ha Isten szeretetének irányítása alatt áll, és az Ő szolgálatára szentelik. Mégis mellőzte korának bölceit, mert azok oly magabiztosak voltak, hogy nem tudtak együttérezni a szenvedő emberiséggel, s így a Názáreti Férfiú munkatársaivá válni. Elvakukságukban méltóságukon alulnak tartották, hogy Krisztus tanítsa őket. Az Úr Jézus keresi az együttműködést azokkal, akik által kegyelme akadálytalanul szétáradhat. Az első lecke, amit mindenkinek meg kell tanulnia, aki Istennel együtt akar munkálkodni, az, hogy ne önmagában bízzék, így készülhet fel a Krisztus jellemében való részesülésre. Ezt nem lehet tanulás-sal elnyerni a legmagasabb szintű iskolákban sem. Ez a bölcsesség gyümölcse, ami egyedül az isteni Tanítótól származik.

Jézus tanulatlan halászokat választott, akiket nem neveltek koruk hagyományai és téves szokásai szerint. Vele született képességekkel megáldott férfiak voltak, alázatosak és taníthatóak - olyanok, akiket kiképezhetett a munkára. Az élet megszokott útjain sokan türelmesen újra és újra elvégzik napi munkájukat, s nem is tudják, hogy olyan erő birtokában vannak, mely, ha felhasználnák, egy szintre emelné őket a világ legmegbecsültebb embereivel. Egy hozzáértő kéz érintése szükséges ezen alvó tehetségek felébresztéséhez. Ilyen embereket hívott el Jézus munkatársaivá, akiknek abban a kiváltságban volt részük, hogy kapcsolatban lehettek vele. A világ nagy embereinek sohasem volt ilyen tanítójuk. Amikor a tanítványok elvégezték a Megváltó iskoláját, nem voltak többé tanulatlanok és műveletlenek. Gondolkodásban és jellemében hozzá váltak hasonlónak, s az emberek észrevették rajtuk, hogy Jézussal voltak.

A nevelés legmagasabb rendű feladata nemcsak a tudás átadása, hanem a részesítés abban az életető erőben, amelyet csak az elme és elme, a lélek és lélek közötti kapcsolatból kaphatunk. Csakis életből születhet élet. Micsoda kiváltság volt tehát három évig naponta kapcsolatban lenni azzal az isteni étellel, amelyből minden, a világnak áldást hozó, életadó lehelet származik! Minden társát felülmúlóan János, a szeretett tanítvány adta át magát legjobban e csodálatos élet erejének. Ő mondja: „Az élet megjelent, és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk” (1Jn 1:2). „Az ő teljességéből vettünk mindnyájan, kegyelmet is kegyelemért” (Jn 1:6).

Urunk apostolai egyáltalán nem keresték a maguk dicsőségét. Munkájuk sikerét nyilvánvalóan csak Istennek köszönhatték. Ezeknek az embereknek az élete, a bennük kifejlődő jellem és a hatalmas mű, melyet Isten általuk elvégzett, megmutatja, hogy mit tesz Ő meg mindenkiért, aki elfogadja a tanítást és engedelmeskedik.

Aki a legjobban szereti Krisztust, az a legtöbb jót fogja cselekedni. Hasznave-

hetőségük korlátlaná válik azoknak, akik az ént félretéve helyet készítenek szívükben a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet élnek. Ha alávetik magukat a szükséges tanításnak, s nem panaszkodnak, nem lankadnak az úton, akkor óráról órára, napról napra Isten fogja őket tanítani. Ő meg kívánja mutatni kegyelmét. Ha népe eltávolítja az akadályokat, Ő bőséges patakokban fogja árasztani az üdvösség vizét emberi csatornákon keresztül. Ha az emberek alázas élettel keresik mindazt a jót, amit megtehetnek, ha visszahúzó kezek nem nyomják el buzgóságukat, akkor Krisztusnak száz munkása lesz ott, ahol ma egy van.

Isten úgy fogadja az embert, ahogy van, és szolgálatára neveli, ha aláveti magát neki. Ha a lélek befogadja Isten Lelkét, az életre kelt minden képességet. A Szentlélek vezetésével a maradéktalanul Istennek szentelt értelem harmonikusan fejlődik, s megerősödik, hogy felfogja és teljesítse Isten követelményeit. A gyenge, ingatag jellem erőssé, állhatatossá válik. A folyamatos odaszentelődés olyan szoros kapcsolatot hoz létre Jézus és tanítványa között, hogy a keresztény gondolkodása és jelleme az Övéhez hasonlóvá válik. A Krisztussal fenntartott kapcsolat által látóköre tisztább, szélesebb lesz. Felfogása élesebb, ítélőképessége kiegyensúlyozottabb. Aki Krisztus szolgálja akar lenni, az olyan életadó erőt kap az Igazság Napjától, hogy sok gyümölcsöt képes teremni Isten dicsőségére.

Művészek, tudományok terén magas képzettségű emberek értékes dolgokat tanultak meg alázas keresztényektől, akiket a világ tanulatlanoknak nyilvánított. Viszont ezek a névtelen tanítványok a legmagasabb szintű iskolában tanultak. Annak lábánál ültek, akiről ezt olvassuk: „Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!” (Jn 7:46).

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 17-35. (Jeruzsálem pusztulása)

„Vajha megismerted volna te is, csak a te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók! De most elrejtettek a te szemeid elől. Mert főnek reád napok, mikor a te ellenségeid tekörültek palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged, és a földre tipornak téged, és a te fiaidat tebenned; és nem hagynak tebenned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.” (Lk. 19:42–44)

Jézus az Olajfák-hegyének ormáról letekintett Jeruzsálemre. Csodaszép, békés kép tárult szeme elé. Húsvét volt. Jákób fiai minden országból odasereglet-

tek, hogy megtartsák a nagy nemzeti ünnepet. A kertek, a szőlők és a zarándokok sátraival borított zöld lejtők közül emelkedtek ki Izrael fővárosának teraszos dombjai, méltóságteljes palotái és masszív bástyái. „Sion leánya” mintha csak gőgösen szólt volna: királynőként trónolok, és nem törődöm azzal, hogy kinek mi fáj. Olyan szép volt Sion, mint századokkal előbb, és azt hitte, hogy most is a menny kedveltje, akit Isten éppúgy véd, mint régen, amikor a királyi lantos ezt énekelte: "Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye... a nagy királynak városa." (Zsolt. 48:3) Jó kilátás nyílt a templom pompás épületeire. A lenyugvó nap sugarai megvilágították hófehér márványfalait, és megcsillantak a kapu, a torony és az oromzat aranyán. Ott állt a zsidó nemzet büszkesége, amelynek „szépsége tökéletes”. Vajon Izrael melyik gyermeke tudott e képre az öröm és csodálat borzongása nélkül tekinteni?! Jézust azonban egészen más gondolatok foglalkoztatták. „Mikor közeledett, látván a várost, síra azon.” (Lk. 19:41) A diadalmas bevonulást kísérő határtalan ujjongás közepette, amikor lengtek a pálmaágak, amikor a boldog hozsánna felkeltette álmából a dombok visszhangját, és ezrek hangja kiáltotta ki Jézust királynak, a világ Megváltóját hirtelen elfogta valami titkos fájdalom. Ő, az Isten Fia, Izrael ígérete, akinek a hatalma legyőzte a halált és előhívta a sír foglyait, könnyezett; nem közönséges fájdalomtól, hanem mardosó, elfojthatatlan lelki gyötrelemtől.

Nem önmagát siratta, bár jól tudta, milyen útra lépett. Előtte feküdt közelgő gyötrelmének színhelye: a Gecsemáné. Odalátszott a Juh-kapu is. Ezen vezetett át századok óta az áldozatra szánt állatok útja; ez a kapu előtte is ki fog tárulni, amikor „mint bárány... mézsárszékre vitetik” (Ésa. 53:7). Nem messze volt a Golgota, a keresztfeszítés helye. Az ösvényre, amelyet Krisztus nemsokára taposni fog, sűrű sötétség, a rémület sötétsége borul, amikor életét bűnázdozatként bemutatja. De ebben a boldog órában nem ezek a képek vetették árnyukat az Üdvözítőre. Nem a saját emberfölötti gyötrelmének sejtelve felhőzte be önzetlen lelkét. Jeruzsálem pusztulásra szánt ezreiért sírt, azokért, akik vakságuk és megátalkodottságuk miatt nem részesülhetnek áldásában és megmentő kegyelmében, amely jövetelének célja.

Jézus előtt nyitott könyv volt a választott nép történelme, az a több mint ezer év, amely alatt Izrael Isten különleges pártfogását és oltalmazó gondoskodását élvezte. Ott volt a Mórija-hegye, ahol az oltárhoz kötözött engedelmes áldozat – az ígélet gyermeke – Isten Fiának áldozatát előképezte. Ott vált hitelessé a hívők atyjával kötött szövetség áldása, a dicsőséges messiási ígélet (I. Móz. 22:9, 16–18). A pusztító angyal kardját ott fordította el az áldozat lángja, amely Ornán szérűjéből az ég felé szállt (I. Krón. 21) – a Megváltó áldozatának és közbenjárásának találó szimbólumaként. Isten a földön semmit sem tisztelt meg úgy, mint

Jeruzsálemet. „Siont választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül.” (Zsolt. 132:13) Hosszú századokon át a szent próféták ott mondták el intő üzenetüket. A papok ott lóbálták meg tömjénezőjüket, és a tömjénfelhő a hívők imáival együtt ott szállt Isten elé. Az áldozatként naponta bemutatott bárányok vére ott mutatott előre, az Isten Bárányára. Jahve ott nyilatkoztatta ki jelenlétét a kegyelem királyi széke felett a dicsőség felhőjében. Ott nyugodott a földet és a mennyet összekötő titokzatos létra (I. Móz. 25:12; Jn. 1:52), amelyen Isten angyalai le s föl szálltak, és amely utat nyitott a világnak a szentek szentjébe. Ha Izrael mint nép hűséges maradt volna a mennyhez, Jeruzsálem, Isten kiválasztott városaként örökre fennmaradt volna. (Jer. 17:21–25). De a kiváltságos nép története sok hitehagyásról és lázadásról ad hírt. Elvetették Isten kegyelmét, visszaéltek kiváltságaikkal, és semmibe vették lehetőségeiket.

Bár Izrael fiai „Isten köveit kigúnyolták, az Ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek” (II. Krón. 36:16), Ő mégis „irgalmas és kegyelmes Isten”-ként nyilatkozott meg előttük, aki „késedelmes a haragra, nagy irgalmaságú és igazságú” (II. Móz. 34:6). Újra és újra elutasították, irgalma mégsem fogyott el. Isten mélységesebb szánalommal és szeretettel, mint amit apa érezhet fia iránt, elküldte „hozzájuk köveit jó idején, mert kedvez vala az Ő népének és az Ő lakhelyének” (II. Krón. 36:15). Amikor az intés, a kérlelés és a feddés kevésnek bizonyult, elküldte nekik a menny legnagyobb ajándékát, és ebben az egy ajándékban az egész mennyet odaadta!

Maga Isten Fia jött el, hogy meggyőzze a konok várost. Krisztus volt az, aki Izraelt mint jó termő szőlőt kihozta Egyiptomból (Zsolt. 80:9). Saját kezével űzte ki a pogányokat előle. „Nagyon kövér hegy”-re telepítette „szőlőjét”. Gyámolító gondoskodással körülvette, és elküldte szolgálait, hogy gondozzák. „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel – kiáltotta – mit meg nem tettem vele?” (Ésa. 5:1–4) Amikor várta, hogy szőlőt teremjen, vadszőlőt termett, mégis csendes sóvárgással remélte, hogy gyümölcsöt terem, ezért személyesen jött el szőlőjébe, hátha megmentheti a pusztulástól. Körülásta, megmetszette, ápolgatta. Fáradhatatlanul igyekezett, hogy megmentse a szőlőt, amit saját kezével ültetett.

A világosság és dicsőség ura három évig járt népe között. „Széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak.” Bekötözte a megtört szívűeket, szabadon bocsátotta a megkötözötteket, visszaadta a vakok látását, a bénákat járóvá, a süketeket hallóvá tette; megtisztította a bélpoklosokat, feltámasztotta a halottakat, és a szegényeknek az evangéliumot prédikálta (Acs. 10:38; Lk. 4:18; Mt. 11:5). Minden rendű és rangú embert egyaránt kedvesen hívott: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt. 11:28)

Bár jóért rosszal és szeretetéért gyűlölettel fizettek neki (Zsolt. 109:5), rendületlenül végezte irgalmas munkáját. Soha nem küldte el azt, aki áldásért hozzá fordult. E hontalan vándor, aki nap mint nap eltúrta a gyalázatot és ínséget, azért élt, hogy kielégítse az emberek szükségleteit, könnyítsen bajukon és felkínálja nekik az élet ajándékát. Irgalmát, amelyet gazdagon mért, konok szívvel elvetették, de Ő újra felkínálta, még nagyobb szánalommal és kimondhatatlan szeretettel. Izrael mégis elfordult legjobb barátjától és egyetlen segítőtől. A Megváltó szeretetét és kéréseit semmibe vették, tanácsait elutasították, intéseit kinevették.

A remény és bocsánat ideje gyorsan múlt. Isten sokáig késleltetett haragjának pohara már majdnem megtelt. A hitehagyás és lázadás korszakaiban gyülekező felhők, a keservektől fekete fellegek már-már rászakadtak a bűnös népre. És Őt, az egyetlen, aki meg tudta volna menteni őket közelgő végzetüktől, semmibe vették, sértegették, elvetették és nemsokára keresztre feszítették. Amikor Krisztus a Golgota keresztyén függött, Izrael napja, az Istentől megáldott, kedvelt nép napja leáldozott. Egyetlen lélek elvesztésével olyan kincs vész el, amelynek értéke egy egész világnyi nyereséget messze túlszárnyal. De amikor Krisztus tekintett Jeruzsálemre, az egész város, az egész nemzet pusztulását látta maga előtt – a városét, a nemzetét, amely egykor Isten választottja, féltve őrzött kincse volt.

A próféták siratták a hitehagyó Izraelt, és azt a rettenetes pusztulást, amely bűnei miatt sújtotta. Jeremiás kívánta, hogy szeme könnyek forrásává váljon, és éjjel-nappal sirathassa népe lányának megöletteit és az Úr fogságba vitt nyáját (Jer. 9:1; 13:17). Mekkora lehetett akkor Jézus fájdalom, akinek prófétai látása nemcsak éveket, de korszakokat fogott át! Látta a pusztító angyalt, amint felemelte kardját a város ellen, amely oly sokáig Jahve lakóhelye volt. Az Olajfák-hegyéről, épp arról a helyről, amelyet később Titus és serege elfoglalt, látta a völgyön túl a szent pitvarokat, szemlélte az oszlopocsarnokokat és könnyfátyolos szemmel nézte a félelmes képet: az ellenséges seregtől körülvelt falakat. Hallotta a harcra menetelő katonák lépteinek zaját. Hallotta az ostromolt városban kenyérért síró anyák és gyermekek hangját. Látta a szent és gyönyörű templomot, a város palotáit és tornyait lángokban állni, és látta, hogy helyükön csupán parázsló romhalmaz maradt.

Tekintetével átfogva a korszakokat, minden országban ott látta a szövetség szétszórt gyermekeit, „mint roncsokat a sivatag szélén”. A város fiaira már-már rászakadó földi büntetésben a harag poharának első cseppjeit látta; ezt a poharat a végítéletkor teljesen ki kell üríteniük. Isteni szánalom és sóvárgó szeretet fejeződött ki e szomorú szavakban: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megöled a

prófétákat, és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad.” Ó, te nép, ki minden más népnél nagyobb kegyben részesültél, bárcsak felismerted volna meglátogatásodnak idejét, és azt, ami békességedet szolgálja! Feltartóztattam az igazságszolgáltatás angyalát, megtérésre szólítottalak, de hiába. Nemcsak szolgálknak, követeknek és prófétáknak álltatok ellen, hanem Izrael Szentjének, Megváltótoknak is. Ha elpusztultok, csak magatokra vethettek. „Nem akartok hozzám jőni, hogy életetek legyen” (Mt. 23:37; Jn 5:40).

Krisztus a megátalkodott, hitetlen, lázadó és Isten büntető ítélete elé siető világ szimbólumát látta Jeruzsálemben. Az elbukott emberiség keserveinek súlya nehezedett lelkére. Ez csalta ajkára azt a mérhetetlenül fájdalmas kiáltást. Ismerte a bűn történetét, amelyre rányomta bélyegét az emberi szenvedés, könny és vér. Szíve szájalomra indult a föld nyomorgó, szenvedő lakói iránt. Mindenkin szeretett volna segíteni. De még az Ő keze sem fordíthatta vissza az emberi keservek árját. Csak kevesen akartak a segítség egyedüli forrásából meríteni. Jézus kész volt meghalni azért, hogy az üdvösséget lehetővé tegye számukra. De kevesen keresték nála az életet.

A menny Királya sír! Az örök Isten Fia nyugtalan, és meggörnyed a fájdalom súlya alatt! Az egész mennyet megdöbbenetette ez a jelenet. Ez bizonyítja, hogy milyen rettenetes dolog a bűn, ez tanúsítja, hogy még a végtelen hatalom számára is milyen nehéz feladat a bűnöst megmenteni az isteni parancsolatok áthágásának következményeitől. Amikor Jézus tekintete az utolsó nemzedékre esett, hasonló csalások útvesztőjében látta a világot, mint amelyek Jeruzsálem pusztulását okozták. A zsidók nagy bűne az volt, hogy megtagadták Krisztust; a keresztény világ nagy bűne pedig az, hogy elveti Isten törvényét, a menny és föld kormányzatának alapját. Jahve parancsait lebecsülik és semmibe veszik. A bűn foglyainak milliói Sátán rabszolgái, akik a második halál elszenvédésére vannak kárhóztatva, még meglátogatásuk napján sem hajlandók meghallgatni az igazság igéit. Rettenetes vakság! Érthetetlen elvakultság!

Két nappal a páska ünnepe előtt Krisztus, leleplezve a zsidó főemberek képzetését, utolsó alkalommal távozott a templomból, és tanítványaival ismét kiment az Olajfák-hegyére, leült velük a városra tekintő füves lejtőn. Még egyszer rátekintett falaira, tornyaira és palotáira. Még egyszer elnézte a vakítva csillogó templomot, a szépség diadémját, a szent hegy koronáját.

Ezer évvel előbb a zoltáríró azért a kegyért dicsőítette Istent, hogy Izrael szent templomát választotta lakóhelyéül: „Mert hajléka van Sálemben, és lakóhelye Sionban.” „A Juda törzset választfa: a Sion hegyét, amelyet szeretett. És megépíté szent helyét, mint egy magas várat.” (Zsolt. 76:3; 78:68–69) Az első

templomot Izrael történelmének legvirágzóbb korszakában emelték. Dávid király e célra temérdek kincset gyűjtött össze. Az építkezés Isten tervei alapján történt (I. Krón 28:12, 19). A munkát pedig Izrael legbölcsebb királya, Salamon fejezte be. Ez a templom volt a legnagyobb épület, amelyet a világ valaha is látott. Az Úr mégis ezt mondatta Aggeus prófétával a második templomról: „nagyobb lészen a második háznak dicsősége az elsónél”. „Megindítok minden népet, és eljön, akit minden népek óhajtanak, és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura.” (Agg. 2:9.7)

Nabukodonozor elpusztította a templomot, és Krisztus születése előtt mintegy ötszáz évvel újjáépítette egy olyan nép, amely egy emberöltőn át tartó fogás után visszatért a feldúlt, szinte lakatlan országba. A köztük levő idős emberek, akik látták Salamon templomának dicsőségét, azt siratták az új épület alapkövetésénél, hogy az messze el fog maradni az első mögött. Érzéseiket a próféta hatásosan ecseteli: „Ki van még életben köztetek, aki látta ezt a házat az ő első dicsőségében?... Avagy nem olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna?” (Agg. 2:3; Ezsd. 3:12) De az Úr ekkor azt üzentek nekik, hogy az újabb ház dicsősége nagyobb lesz, mint az egykorié.

A második templom azonban nem ért fel az első pompájával; Isten jelenlétének az első templomban látott jelei sem szentelték meg. Nem mutatkozott meg természetfölötti erő, hogy megpecsételje felszentelését. A dicsőség felhője sem töltötte be az újonnan emelt templomot. Nem szállt alá tűz az égből, hogy megeméssze az oltárra helyezett áldozatot. A sekina (dicsőség) nem jelent meg többé a kérubok között a szentek szentjében. A frigyládát, a kegyelem királyi székét és a biznyság tábláit nem lehetett ott látni. Mennyei hang nem tájékoztatta a kérdezősködő papot Jahve akaratáról.

Századokon át a zsidók hiába próbálták bizonyítani, miként teljesedett Isten ígérete, amelyet Aggeus által adott. Elvakította őket a gőg és hitetlenség, és nem fogták fel a próféta szavainak igazi értelmét. A második templomot nem Jahve dicsőségének felhője tisztelte meg, hanem annak a jelenléte, akiben az Istenségnek egész teljessége lakozott testileg – aki maga volt a testben megjelent Isten. Amikor a Názáreti tanított és gyógyított a szent udvarokban, a „Népek Vágya” jött el templomába. Krisztus jelenléte – és csakis az Ő jelenléte – tette a második templomot az elsónél dicsőbbé. Izrael azonban eltaszította magától a menny ajándékát. A dicsőség örökre eltávozott a templomból, ezzel az alázatos tanítóval együtt, aki azon a napon kilépett az arany kapun. Beteljesültek a Megváltó szavai: „Pusztán hagyatik néktek a ti házatok” (Mt. 23:38).

A tanítványok félelemmel vegyes csodálkozással hallgatták Krisztus jövődőlését a templom lerombolásáról, és szerették volna jobban megérteni, mit je-

lentenek szavai. Több mint negyven éven át sok-sok kincset, munkát, építészeti szaktudást fordítottak a templom pompájának emelésére, Nagy Heródes bőven adott erre a célra római vagyont és zsidó kincset, sőt még a világ császára is gazdagította ajándékaival. Szinte mesébe illő méretű, súlyos fehér márványtömböket építettek be a templomba, amelyek erre a célra érkeztek Rómából. A tanítványok ezekre a kövekre hívták fel Mesterük figyelmét, amikor ezt mondták: „Nézd, milyen kövek, és milyen épületek!” (Mk. 13:1)

Jézus válasza ünnepélyes és lesújtó volt: „Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik” (Mt. 24:2).

Jézus tanítványai Jeruzsálem lerombolásával kapcsolták össze azokat az eseményeket, amelyek a földi dicsőséggel körülvett Krisztus személyes megjelenését fogják kísérni: az egyetemes birodalom trónjának elfoglalását, a konok zsidók megbüntetését és a római iga letörését. Az Úr megmondta nekik, hogy eljön másodszer is. Ezért, amikor Jeruzsálem megítéléséről beszélt, a tanítványok erre a jövételre gondoltak. És amikor az Olajfák-hegyén körülvették a Megváltót, megkérdezték: „Mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?” (3. vers)

Isten irgalmasan eltakarta a jövőt a tanítványok elől. Ha akkor teljesen felfogták volna azt a két rettenetes dolgot: a Megváltó szenvedését és halálát, valamint városuk és templomuk elpusztulását – porig sújtotta volna őket a rémület. Krisztus csak a vázát adta meg azoknak a kiemelkedő eseményeknek, amelyek a történelem lezárulása előtt bekövetkeznek. Szavait akkor nem értették meg teljesen; de később fény derült rájuk, mert népének szüksége van a bennük rejlő eligazításra. A prófécia, amit Krisztus mondott, kettős jelentéstartalmú volt. Miközben előrevetítette Jeruzsálem pusztulásának az árnyékát, az utolsó súlyos napok félelmetes eseményeit is jelezte.

Jézus kinyilatkoztatta a tanítványoknak a hitehagyó Izraelt sújtó ítéletet, különösen azt a megtorló büntetést, amely a Messiás elutasítása és megfeszítése miatt éri őket. Félreérthetetlen jelek fogják megelőzni a félelmes, végső eseményeket. A rettegett óra hirtelen és szélsébesen jön. A Megváltó figyelmeztette követőit: „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt, ott áll a szent helyen (aki olvassa, értse meg), akkor akik Judeában lesznek, fussanak a hegyekre” (Mt. 24:15–16; Lk. 21:20–21). Amikor a bálványimádó rómaiak kitűzik hadijelvényeiket a szent térségen, amely több száz méteres sávban vette körül a város falait, akkor Krisztus követői meneküljenek. Amikor az intő jel feltűnik, akik meg akarnak menekülni, ne késlekedjenek! Látva a menekülésre intő jelet, azonnal engedelmeskedjenek egész Júdeában és magában Jeruzsálemben is. Aki éppen a háztetőn van, ne menjen be a házba,

még azért sem, hogy a legértékesebb kincseit megmentse! Aki a mezőn vagy a szőlőben dolgozik, ne időzzön azzal, hogy visszatér a felső ruhájáért, amelyet levett arra az időre, amíg a nap hevében dolgozik! Egy pillanatig se tétovázzon, nehogy a többiekkel együtt elpusztuljon!

Heródes uralkodása idején Jeruzsálem nemcsak nagyon megszépült, de a fekvéséből adódó természetes erősségének növelésére emelt tornyokkal, falakkal és erődökkel látszólag bevehetetlenné is vált. Ha valaki ebben az időben nyilvánosan megjövendölte volna a város pusztulását, azt mondták volna róla – akárcsak annak idején Nóéről –. hogy őrült vészjós. De Krisztus ezt mondta: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak” (Mt. 24:35). Jézus megjövendölte a bűnös Jeruzsálem vesztét. A város népének konok hitetlensége tette végzetét elkerülhetetlenné.

Az Úr kijelentette Mikeás próféta által: „Halljátok ezt, kérlek, Jákób házának fejei és Izrael házának vezérei! Akik utáljátok az ítéletet, s minden igazságot elcsavartok; akik vérrel építitek a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal! Kinek fejedelmei ajándékért ítélnék, és papjaik jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért jövendölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak, mondván: Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik mireánk veszedelem!” (Mik. 3:9-11)

Ezek a szavak híven jellemzik Jeruzsálem romlott és öngazult lakóit. Azt állították, hogy szigorúan megtartják Isten törvényét, és közben a törvény minden elvét áthágták. Gyűlölték Krisztust, mert tisztasága és szentsége leleplezte gonoszságukat. Őt okolták minden bajukért, pedig azok bűneik miatt zúdultak rájuk. Tudták, hogy Jézus bűntelen, mégis azt mondták, hogy nemzeti létük biztonsága érdekében meg kell halnia. „Ha ekképpen hagyjuk Őt – mondták a zsidó vezetők –. mindenki hinni fog Őbenne: és eljönnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.” (Jn. 11:48) Ha pedig feláldozzák Krisztust, talán újra erős, egységes nép lehetnek. Így okoskodtak, és a főpappal együtt ők is azt vallották, hogy inkább egy ember vesszen el, mintsem az egész nemzet.

A zsidó vezetők így építették „vérrel... a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal” (Mik. 3:10). Megölték Megváltójukat, mert helytelenítette bűneiket, de öngazultságukban mégis Isten kedves népének tartották magukat, és elvárták, hogy az Úr megszabadítsa őket ellenségeiktől. „Azért timiattatok mezővé szántatik a Sion – folytatta a próféta –, és kőhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős hegyé” (12. vers).

Miután Krisztus meghirdette Jeruzsálem pusztulását, az Úr majdnem negyven évig halogatta a város és a nemzet megbüntetését. Isten csodálatos hosszútűréssel hordozta azokat, akik evangéliumát elvetették, és Fiát megölték. A terméketlen fügefáról szóló példázat szemléltette, hogy miként bánik Isten a

zsidó néppel. A parancs elhangzott: „Vágd ki azt: miért foglalja a földet is hiába?” (Lk. 13:17) Az irgalmas Isten azonban mégis megkímélte egy kis ideig. Még voltak sokan a zsidók között, akik nem ismerték Krisztus jellemét és munkáját. A gyermekek még nem részesültek szüleik lehetőségeiben, és nem kapták meg azt a világosságot, amelyet szüleik eldobtak maguktól. Az apostolok és munkatársaik prédikálása útján Isten rájuk is fényt hintett, és megláthatták, miként teljesedett a prófécia nem csupán Krisztus születésével és életével, hanem halálával és feltámadásával is. Isten nem ítélte el a gyermekeket szüleik bűneiért. Amikor azonban a gyermekek a szüleiknek adott világosság ismeretében az általuk kapott újabb világosságot elvetették, részesei lettek szüleik bűneinek, és betöltötték bűneik mértékét.

Az a türelem, amelyet Isten Jeruzsálem iránt tanúsított, még konokabbá, még megátalkodottabbá tette a zsidókat. Jézus tanítványait kegyetlen módon gyűlölték és így elvetették a kegyelem utolsó hívását. Isten ezután visszavonta védelmét tőlük, és hatalmával nem fékezte többé Sátánt és angyalait. A nemzet annak a hatalmába került, akit vezetőül választott magának. Fiai eldobták maguktól Krisztus kegyelmét, amelynek segítségével legyőzhették volna gonosz indulataikat, és most ezek győzték le őket. Sátán felkeltette lelkük leghevesebb és legdurvább szenvedélyeit. Nem mérlegeltek. Meggondolatlanul cselekedtek. Elragadta őket az indulat és az elvakult düh. Kegyetlenségük sátánivá tette őket. A családon és a nemzeten belül a legmagasabb és a legalacsonyabb osztályok egyaránt gyanakodtak, irigykedtek, gyűlölködtek, viszálykodtak, lázadtak és gyilkoltak. Sehol nem volt biztonság. Barátok és rokonok elárulták egymást. Szülők megölték gyermekeiket, a gyermekek pedig szüleiket. A nép vezetői nem tudtak uralkodni magukon. A szabadjára engedett szenvedélyek zsarnokká tették őket. A zsidók annak idején elfogadták a hamis tanúzást, hogy elítélhessék Isten ártatlan Fiát. Most a hamis vádak az ő életüket is bizonytalanná tették. Tetteikkel már régóta ezt vallották: „Vigyétek el előlünk Izraelnek Szentjét!” (Ésa. 30:11) Most teljesült kívánságuk. Nem nyugtalanította őket az istenfélelem. Sátán állt a nemzet élén, és neki hódoltak a legmagasabb polgári és vallási hatalmasságok.

A szemben álló pártok vezeterei időnként összefogtak, hogy kifosszák és megkínózzák nyomorult áldozataikat; majd újra egymás seregeinek estek, és irgalmatlanul gyilkoltak. Még a templom szentsége sem tudta megfékezni iszonyú kegyetlenségüket. Az imádkozókat az oltár előtt ölték meg, és a templomot beszennyezték a holttestek. Elvakult és istenkáromló gőgjükben e pokoli tettek felbujtói nyíltan kijelentették, hogy nem tartanak Jeruzsálem pusztulásától, mert Jeruzsálem Isten városa. Hogy hatalmukat még jobban megszilárdítsák, hamis prófétákkal, akiket megvesztegettek, azt hirdették – miközben római csapa-

tok ostromolták a templomot – hogy a nép számíthat Isten szabadítására. Az utolsó percig tömegek tántoríthatatlanul hitték, hogy a Magasságos közbelép, és leveri ellenségeiket. De Izrael korábban elutasította az isteni védelmet, és most már nem volt oltalom. Szegény, belső viszályoktól szétszabdalt Jeruzsálem! Utcáit egymás kezétől megölt lakóinak vére festette pirosra, miközben ellenséges seregek rombolták erődítményeit, és gyilkolták harcosait!

Krisztus minden jövendölése, amelyet Jeruzsálem pusztulásáról mondott, az utolsó betűig teljesedett. A zsidók meggyőződtek intó szavának igaz voltáról: „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek” (Mt. 7:2).

Vészt és pusztulást jósoló jelek és csodák történtek. Az éjszaka közepén természetellenes világosság fénylett a templom és az oltár felett. Napnyugtakor hadiszekerek és csatára gyülekező harcosok képe jelent meg a felhőkön. A templomban éjszaka szolgáló papokat titokzatos hangok rémisztgették; a föld remegett, és tömegek kiáltását lehetett hallani: „Meneküljünk innen!” A nagy keleti kapu, amelyet kőbe mélyesztett hatalmas vasrudak rögzítettek, olyan nehéz volt, hogy hús ember is alig tudta becsukni. Ez a kapu éjfélkor kinyílt, látszólag magától.

Hét éven át egy ember állandóan le s fel járkált Jeruzsálem utcáin, és hirdette, hogy milyen bajok fogják a várost érni. Éjjel és nappal folytonosan ismételte az eszelős gyászdalt: „Egy hang keletről, egy hang nyugatról! Egy hang a négy szél felől! Egy hang Jeruzsálem és a templom ellen! Egy hang a vőlegény és a menyasszony ellen, egy hang az egész nép ellen!” Ezt a különös embert bebörtönözték és megkorbácsolták, de panasz nem hagyta el ajkát. A bántalmazásra és gyalázkodásra csak ez volt a válasza: „Jaj, jaj Jeruzsálemnek!”, „jaj, jaj lakosainak!”. Intó hangja nem hallgatott el addig, mígnem az ostrom alatt, amelyet megjövendölt, megölték.

Jeruzsálem pusztulásakor egyetlen keresztény sem vesztette életét. Krisztus előre intette tanítványait, és mindazok, akik elhiszik szavait, figyeljenek a megígért jelre. „Mikor... látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülveve – mondta Jézus – akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. Akkor akik Judeában lesznek, fussanak a hegyekre; és akik annak közepette, menjenek ki abból.” (Lk. 21:20–21) A rómaiak Cestius vezetésével körülzárták a várost, és amikor minden kedvezőnek látszott a támadásra, váratlanul abbahagyták az ostromot. Amikor az ostromlott város, reménytelennek tartva az ellenállást, már azon a ponton volt, hogy megadja magát, a római hadvezér minden látható ok nélkül visszavonta seregét. Az irgalmas, gondviselő Isten úgy irányította az eseményeket, hogy népe javát szolgálják. A várakozó keresztények megkapták az ígért jelet, és most itt volt az alkalom mindazok számára, akik a Megváltó figyelmeztetését komolyan vették. Az események úgy alakultak, hogy sem a zsidók,

sem a rómaiak nem gátohathatták meg a keresztények menekülését. Cestius visszavonulása láttán a zsidók kimentek Jeruzsálemből, és üldözőbe vették a visszavonuló sereget. Mialatt ez a művelet mindkét katonaságot teljesen lefoglalta, a keresztények elhagyhatták a várost. Ugyanakkor a vidék megtisztult az ellenségtől, amely esetleg megpróbálta volna feltartóztatni őket. Az ostrom idején a zsidók összegyűltek Jeruzsálemben, hogy megtartsák a sátoros ünnepet, és így az egész országból a keresztények akadálytalanul elmenekülhettek, és ők siettek is késedelem nélkül biztonságos helyre – Pella városába, amely túl a Jordánon, Perea földjén van.

A Cestius és seregét üldöző zsidó csapatok olyan szenvedéllyel estek neki az utóhadnak, hogy már-már teljesen elpusztították őket. A rómaiak csak nagy nehézség árán tudtak visszavonulni. A zsidók majdnem veszteség nélkül menekültek meg, és zsákmányukkal diadalmenetben tértek vissza Jeruzsálemben. Ez a látszólagos siker azonban csak veszedelmet hozott rájuk, mert arra ösztönözte őket, hogy makacsul ellenálljanak a rómaiaknak, akik hirtelen leírhatatlan bajt hoztak a pusztulásra ítélt városra.

Irtózatos veszedelem zúdult a városra, amikor Titus vette ostrom alá Jeruzsálemet. A római sereg a páska ünnepén zárta körül Jeruzsálemet, amikor a zsidók milliói gyűltek össze falain belül. Az élelmiszerkészlet, amely gondos őrzés mellett évekig ellátta volna a lakosságot, előzőleg elpusztult a szemben álló pártok féltékenysége és bosszúja következtében. Most pedig át kellett élniük az éhínség minden borzalmát. Egy mérték búzát egy talentumért árultak. Olyan kínzó volt az éhség, hogy az emberek övük és sarujuk bőrét, pajzsuk borítóját harapdálták. Éjszaka sokan kilopóztak, hogy a város falain kívül termő vad növényeket szedjenek, annak ellenére, hogy közülük sokan fogságba estek, és kegyetlen kínzások között haltak meg; azoktól pedig, akiknek sikerült visszatérni, sok esetben ellopták azt, amit életük kockázatásával gyűjtöttek. A hatalmat birtoklóak a legembertelenebb kínzásokat alkalmazták, hogy kicsikarják az ínség sújtotta lakosság utolsó szűkös, talán eldugott tartalékát. És e kegyetlenséggel nem ritkán éltek jól táplált emberek, akik pusztán ételmelet akartak halmozni a későbbi időkre.

Ezrek haltak éhen, és pusztultak el pestisben. Úgy tűnt, mintha Jeruzsálem lakóiból kihalt volna minden emberi érzés. Férfiek raboltak feleségüktől, feleségek pedig férjüktől. Gyermekes idős szülei szája elől kapták el az ételmelet. A próféta kérdésére: „Elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről?” – e pusztulásra ítélt város falain belül történtek adták meg a választ: „Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekeiket, hogy azok eledelük legyenek az én népem leányának romlásakor” (Ésa. 49:15; Sir. 4:10). A tizennégy évszázaddal korábban mondott

figyelmeztető prófécia újból beteljesedett: „A közötted való finnyás és kedvére nevededett asszony (aki meg se próbálta talpát a földre bocsátani az elkényesedés és finnyáság miatt) irigy szemmel tekint az ő szeretett férjére, fiára, leányára,... és gyermekei miatt, akiket megszül; mert megeszi ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és szorongattatás alatt, amellyel megszorogtat téged a te ellenséged a te városaidban” (V. Móz. 28:56–57).

Róma vezérei rémületbe akarták ejteni a zsidókat, hogy félelmükben adják meg magukat. A foglyokat, akik elfogásukkor ellenállást tanúsítottak, megkorbácsolták, megkínózták és a város falai előtt keresztre feszítették. Naponta emberek százait ölték meg így, és ez a szörnyű öldöklés addig tartott, míg a Jósafát völgyében és a Golgotánál sűrűsödő kereszttektől alig lehetett mozogni. Ilyen iszonyú formában fogant meg a Pilátus ítélőszéke előtt kimondott átok: „Az Ő vére mirajtunk és a mi magzatainkon” (Mt. 27:25).

Titus szívesen véget vetett volna ennek a rettenetes öldöklésnek. Szerette volna megkímélni Jeruzsálemet a teljes pusztulástól. Elborzadt a völgyekben emelkedő hullahegyek láttán. Az Olajfák-hegyéről megigézve nézte a pompás templomot, s megparancsolta, hogy egyetlen kővéhez se merjenek nyúlni. Mielőtt megkísérelte volna ennek az erődítménynek az elfoglalását, komolyan kérte a zsidó vezetőket, ne kényszerítsék arra, hogy vérrel szennyezze be a szent helyet. Ha elhagyják a templomot, és máshol szállnak harcba, egyetlen római sem fogja megsérteni a templom szentségét. Maga Josephus is kérte őket, hogy tegyék le a fegyvert, és mentsek meg magukat, városukat és istentiszteleti helyüket. E szavakra azonban metsző átok volt a válasz. Miközben könnyörogve állt előttük, dárdákat hajigáltak rá, utolsó emberi közbenjárójukra. A zsidók elutasították Isten Fiának kérését is, és most az intés és kérés még jobban megszilárdította azt az elhatározásukat, hogy a végsőig ellenállnak. Titus hiába igyekezett a templomot megmenteni. Nagyobb volt nála az a Valaki, aki azt mondta, hogy kő kövön nem marad.

A zsidó főemberek elvakult konoksága és az ostromlott városban elkövetett utálatos bűnök elborzasztották és felháborították a rómaiakat. Titus végül úgy döntött, hogy rohammal veszi be a templomot. Elhatározta azonban, hogy – ha egy mód van rá – megmenti a pusztulástól. De a katonák nem törődtek parancsával. Amikor éjszakai pihenőre sátrába tért, a zsidók kimentek a templomból, és megtámadták a katonákat. A küzdelem hevében egy katona tűzcsóvát repített át a csarnok egyik ajtaján, és a szent épület cédrussal bélelt kamrái tüstént lángra lobbantak. Titus a helyszínre rohamozott; tábornokai és légionáriusai követték. Megparancsolta katonáinak, hogy oltás el a tüzet. De rá se hederítettek. Az őrjengő katonák izzó paraszat dobáltak a templommal összefüggő kamrákba, és

a szent épületben menedéket kereső zsidó tömeget kardélre hányták. A templom lépcsőin patakokban folyt a vér. Ezer és ezer zsidó pusztult el. A csatazajt túlharsogta ez a kiáltás: „Ichabod!” – a dicsőség eltávozott.

„Titus, aki úgy látta, hogy lehetetlen a tomboló katonákat megfékezni, tisztjei kíséretében belépett a szent építménybe, és körültekintett. A pompa csodálatos töltötte el őket, s mivel a lángok még nem csaptak át a szentélybe, még egy utolsó kísérletet tett megmentésére. Odarohant és ismét parancsot adott a katonáknak, hogy fékezzék meg a tűzvészt. Liberalis százados megpróbálta legénységét vezérkarával engedelmességre bírni, de még a császár iránti tiszteletüket is túlszárnyalta a zsidókkal szembeni őrjöngő gyűlölet, a csata heves izgalma és a kincs utáni telhetetlen vágy. A katonák látták, hogy körülöttük minden ragyog a lángok vad fényében káprázatosan csillogó aranytól, és azt remélték, hogy a szentélyben mérhetetlen kincs van. Egy katona észrevétlenül égő fáklyát dugott az ajtó nyílásába, s abban a pillanatban az egész épület lángba borult. A fojtogató füst és a vakító láng visszavonulásra kényszerítene a tiszteket, és sorsára hagyták a csodálatos épületet.

Megdöbbentő látvány volt ez a rómaiaknak. És mit érezhettek a zsidók? A város fölé emelkedő hegycsúcs lángban állt, akár egy vulkán. Az épületek egymás után omlottak össze borzasztó robajjal és elnyelte őket a tüzes mélység. A cédrustető olyan volt, mint egy lánglepel; az arannyal borított tornyok vörös fényben ragyogtak; a kaputornyok láng- és füstoszlopokat lövelltek az ég felé. A környező hegyeket megvilágította a tűz, és az emberek csoportokba verődve, a félelemtől remegve figyelték, miként terjed a pusztító láng. A felsőváros falain és magaslatain emberek szorongtak. Arcuk sápadt volt a kétségbeeséstől és gyötrelemtől; mások pedig komoran nézték az értelmetlen bosszút. Az ideoda futkosó római katonák kiabálása, a lángok közt haldokló felkelők üvöltése összekeveredett a tűz pusztító ropogásával és a lezuhanó gerendák robajával. A hegyek visszhangozták a magaslatokon sikoltozó emberek hangját; a falak mentén végig sikoltozás és jajveszékélés hallatszott; az éhségtől haldokló emberek összeszedték maradék erejüket, hogy gyötrelmüknek, vigasztalanságuknak még utoljára hangot adjanak.

A mézszárlás belülről nézve még borzalmasabb volt, mint a külső látvány. Válogatás nélkül gyilkoltak férfiakat és nőket; időseket és fiatalokat; felkelőket és papokat; azokat, akik harcoltak és azokat, akik kegyelemért könyörögtek. A megöltek száma meghaladta a gyilkolókéét. A légionáriusoknak hullahegyeken kellett átmászniuk, hogy az utóhadjáratot folytathassák.”

Nem sokkal a templom elpusztulása után az egész város a rómaiak kezébe került. A zsidó vezetők elhagyták bevehetetlen bástyáikat, és Titus nem talált

rajtuk senkit. Csodálkozva bámulta a tornyokat, és elismerte, hogy Isten adta kezébe őket, mert nincs olyan erős gépezet, amellyel be lehetett volna venni ezeket a roppant erődítményeket. A hódítók mind a várost, mind a templomot földig lerombolták, és a szent építmény helyét felszántották, „mint szántóföldet” (Jer. 26:18). Az ostrom alatt és az azt követő mészárlás során több mint egymillió ember pusztult el. A túlélőket pedig fogságba vitték, rabszolgának adták el, Rómába hurcolták, hogy emeljék a győző diadalmenetének pompáját, vadállatok elé dobták az amfiteátrumban, vagy szétszórták őket, hogy vándorként járják a világot.

A zsidók maguk kovácsolták bilincseiket. Maguknak töltötték meg a bosszúállás poharát. A nemzet teljes pusztulásában, a szétszóródásukkal járó megpróbáltatásokban csak azt aratták, amit saját kezükkel vetettek. Ezt mondja a próféta: „Romlásodra lett Izrael, hogy ellenem törekedél”, „mert elbuktál álnokságod miatt” (Hós. 13:9; 14:2). Sokszor mondják, hogy a zsidók szenvedése tulajdonképpen büntetés, amely Isten parancsára sújtja őket. Az őscsaló így akarja saját művét leplezni. A zsidók csökönyösen visszautasították Isten szeretetét és kegyelmét. Isten ezért visszavonta tőlük oltalmát, és hagyta, hogy Sátán tetszése szerint uralkodjék rajtuk. A Jeruzsálem pusztulásakor véghezvitt borzalmas kegyetlenségek tanúsítják, hogy Sátán mennyire hatalmába keríti azokat, akik meghódnak előtte.

Nem is tudjuk, milyen sokkal tartozunk Krisztusnak azért a békéért és oltalomért, amit élvezünk. Isten fékező hatalma akadályozza meg, hogy Sátán teljesen hatalmába kerítse az emberiséget. Az engedetlen és hálátlan embernek számos oka lenne a köszönetre azért, hogy az irgalmas és türelmes Isten féken tartja Sátán kegyetlenségét és rosszindulatát. De amikor az ember átlépi Isten türelmének határát, a korlátok ledőlnek. Nem Isten hajtja végre a bűnösön a törvényszegése miatt kimondott ítéletet, hanem Isten magára hagyja irgalmának visszautasítóját, hogy azt arassa, amit vetett. Minden elutasított fénysugár, minden semmibe vett és figyelmen kívül hagyott intés, minden szabadjára engedett szenvedély, Isten törvényének minden megszegése egy-egy elvetett mag, amely biztosan meghozza a maga termését. Ha a bűnös konokul ellenáll Isten Lelkének, a Lélek végül visszavonul tőle, és többé nincs olyan hatalom, amely el tudná az ember gonosz indulatait fojtani, és a bűnöst Sátán gonoszságától és gyűlöletétől meg tudná védeni. Jeruzsálem pusztulása félelmes és komoly figyelmeztetés mindazoknak, akik játszanak Isten felkínált kegyelmével, és ellenállnak az irgalmas Isten kérlelő szavának. Soha semmilyen bizonyágtevés nem adott ennél erősebben hangot annak, hogy Isten mennyire gyűlöli a bűnt, és hogy a bűnös nem kerülheti el Isten büntetését.

A Megváltó próféciájának, amely Jeruzsálem pusztulását jövendöli meg, lesz egy másik teljesedése is, amelynek Jeruzsálem rettenetes elpusztítása csak halvány árnyéka. A kiválasztott város sorsában annak a világnak a pusztulását láthatjuk, amely Isten kegyelmét elutasítja, és törvényét lábbal tiporja. A bűn történelmének hosszú századai alatt földünk tanúja volt az emberi szenvedés sötét fejezeteinek. Amikor az ember eltűnődik ezen, lelke elalél, és a szíve belesajdul. Irtózatot következményei lettek annak, hogy az ember elvetette a menny uralmát. De még ennél is sötétebb az a kép, amely a jövőbe mutat. A múlt történelme: a kavargások, küzdelmek és lázadások hosszú sora, „a vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet” (Ésa. 9:5) – mi ez annak a napnak a rémségeihez képest, amelyen Isten teljesen visszavonja fékező Lelkét a gonoszoktól, és nem tartja többé féken az emberi szenvedély és a sátáni düh viharát! Sátán uralmának következményeit akkor úgy fogja látni a világ, mint soha azelőtt.

De azon a napon – mint Jeruzsálem pusztulásakor is – megszabadul Isten népe, mindenki, aki „az élők közé beíratott” (Ésa. 4:2). Krisztus eljön másodszer is – amint kijelentette –. hogy összegyűjtse hűségeseit: „Akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az Ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt. 24:30–31). És akkor azok, akik nem engedelmeskedtek az evangéliumnak, elhamvadnak az Úr szájának leheletétől, és elpusztulnak eljövételének fényétől (II. Thessz. 2:8). A gonoszok elpusztítják önmagukat, miként az ősi Izrael, amely gonoszsága miatt veszett el. Bűnös életük miatt olyan idegen számukra a menny harmóniája, természetüket annyira megrontotta a bűn, hogy Isten dicsőségének megnyilatkozása tűzként megemésztene őket.

Vigyázzunk, nehogy figyelmen kívül hagyjuk azt a leckét, amelyet Krisztus szavai rejtenek magukban! Krisztus figyelmeztette tanítványait Jeruzsálem pusztulására, és megmondta, mi fogja jelezni e veszély közeledtét, hogy tudják, mikor kell menekülniük. A világ figyelmét is felhívta a végső pusztulás napjára, és megadta e nap közeledtének jeleit, hogy mindenki, aki akar, megmenekülhessen az eljövendő haragtól. Jézus kijelenti: „Lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása” (Lk. 21:25; Mt. 24:29; Mk. 13:24–26; Jel. 6:12–17). Akik figyelnek eljövételének jeleire, azok megtudják, „hogy közel van, az ajtó előtt” (Mt. 24:33). „Vigyázzatok azért!” – figyelmeztetnek szavai (Mk. 13:35). Akik megfogadják az intést, azok nem maradnak sötétségben, és az a nap nem találja őket váratlanul. Azoknak pedig, akik nem vigyáznak, „az Úrnak napja úgy jó el, mint a tolvaj éjtjel” (I. Thessz. 5:2–5).

A világ ma semmivel sem ad nagyobb hitelt a korunkat intő üzenetnek, mint

annak idején a zsidó nép azoknak a szavaknak, amelyeket a Megváltó Jeruzsálemről mondott. Bármikor köszönt az emberiségre az Úr napja, a gonoszokat váratlanul éri. Amikor az élet megy tovább a maga egyformaságával; amikor az embereket leköti a szórakozás, az üzlet, a kufárkodás, a pénzszerzés; amikor a vallásos vezetők dicsőítik a világ haladását és tudását, és az emberek biztonságban érzik magukat, akkor, miként a tolvaj lopakodik az őrizetlen lakásba, olyan váratlanul pusztulnak el a könnyelműek és a gonoszok. „Semmiképpen meg nem menekednek” (3. vers).

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT, 43-48. (Odaadás)

Isten megígérte: „Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:13).

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, mely Isten képmását kialakítja. Bűnös természetünk elidegenített bennünket Istentől. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat: „Akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt” (Ef 2:1). „Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség” (Ésa 1:5-6). Sátán törében tart bennünket, foglyokká tétettünk az ő akaratára (2Tim 2:26). Isten meg akar bennünket gyógyítani, szabadítani bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, azért teljesen át kell adnunk magunkat Istennek.

A saját énünk elleni küzdelem a leghatalmasabb harc, amelyet meg kell vívunk. Énünket átengedni, alárendelni mindent Isten akaratának: küzdelemben kerül, de a léleknek engedelmeskednie kell Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna.

Isten kormányzata nem alapszik vak alárendelésen és oktan korlátozásokon, habár Sátán így szeretné feltüntetni. Nem, ... sőt értelmünkre és lelkiismeretünkre hivatkozik: „No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr” (Ésa 1:18). Így hangzik az Alkotónak teremtményeihez intézett meghívása; Isten nem akarja teremtményeit kényszeríteni. Nem fogadhatja el tiszteletünket és hódolatunkat, ha azokat nem készségesen és értelmesen hozzuk. A kierőszakolt engedelmeség akadályozhatná az értelem és jellem fejlődését; és géppé alacsonyítana le bennünket. Nem ez a Teremtő szándéka. Az Ő vágya az, hogy az ember, mint a teremtés koronája, a fejlődés legmagasabb fokára jusson el. Kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, melyekhez kegyelem által kíván eljuttatni.

Magához hív bennünket, hogy átadván magunkat neki, akaratát bennünk munkálhassa. Egyedül tőlünk függ tehát, hogy a bűn örökös rabszolgaságát, avagy Isten gyermekeinek csodás és boldogító szabadságát választjuk-e?

Midőn átadjuk magunkat Istennek, természetesen mindazt fel kell adnunk, ami elválasztana Tőle bennünket. Azért mondotta a Megváltó: „Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom” (Lk 14:33). Mindazt el kell hagynunk és fel kell adnunk, ami szívünket elvonhatja Istentől. A gazdagság sok ember bálványa. A pénz szeretete, a vagyonszerzés vágya az az aranylánc, amely Sátánhoz köti őket. Gondtalan, kényelmes és felelősség nélküli élet, rang és méltóság szintén oly bálványok, melyeket sokan imádnak. Azonban szét kell törnünk a rabszolgaság eme bilincseit. Nem lehetünk félig Istené, félig pedig a világé. Nem vagyunk Istennek a gyermekei, ha nem vagyunk teljesen azok.

Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Istent szolgálják, de mégis saját erejük-ből akarják parancsolatait megtartani, jellemüket átalakítani és üdvösségüket biztosítani. Szívüket nem készíti Krisztus szeretetének mélységes tudata, hanem azért igyekeznek az Istentől rájuk bízott keresztyéni kötelelességeket teljesíteni, hogy a mennyet kiérdemeljék. Ily vallásnak nincs semmi értéke. Ha azonban Krisztus vonult be szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy szakadás többé nem állhat be. Ha Őreá tekintünk, megfélemedezünk önmagunkról. Krisztus szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünk mélyében éreztük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, mily fokig szükséges Isten parancsolatait megtartanunk; akkor nem akarunk megállni a legelső fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. A legnagyobb komolysággal törekszünk ennek elérésére, és olyan élénk érdeklődéssel viseltetünk iránta, amely teljesen megfelel a kilátásba helyezett dicsőségnek. A Krisztusról való vallástétel, iránta való mélyebb szeretet hiányában üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség és szolgai járom.

Azt hisszük talán, hogy igen nagy áldozat mindent felajánlani az Úrnak? Tegye fel mindenki ezt a kérdést: „Mit adott Krisztus érettem?” Életét, szeretetét és szenvedéseit - mindent feláldozott Istennek Fia a mi megváltásunk érdekében. Lehetséges-e, hogy ilyen végtelen szeretet méltatlan tárgyai, szívünket távol tartsuk Tőle? Életünk minden egyes pillanatában az Ő kegyelmi áldásait élvezzük; épp ezért nem vagyunk képesek teljesen megérteni azt a mélységes tudatlanságot és kimondhatatlan nyomort, amelyből kimentett bennünket. Vajon feltekintünk-e hozzá, kit a mi bűneink juttattak a keresztre, úgy, hogy készarva lekicsinyeljük végtelen áldozatát és szeretetét? Látva a dicsőség Urának

ezen mély megaláztatását, vajon zúgolódhatunk-e azért, hogy csak küzdelmek és önmegtagadás által nyerhetünk életet?

Sok büszke szív kérdezi: „Miért kell megalázkodnom és vezekelnem, mielőtt Isten gyermekévé lennék?” Én Krisztushoz utasítalak benneteket! Ő teljesen ártatlan volt, sőt mi több, Ő volt a menny Fejedelme, aki azért jött e világra, hogy a bűnös emberiséget megmenthesse a haláltól: „mivelhogy életét halálra adta... és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:12).

Vajon mit áldozunk fel, ha mindjárt mindenünket is odaadjuk? Egy bűnöktől beszennyezett szívet, hogy azt Krisztus saját vérével megtisztítsa és kimondhatatlan szeretetével megváltsa. És az emberek mégis nehéznek tartják, hogy mindent feladjanak. Óh, szégyellem, ha erről beszélni hallok; óh, szégyen erről írni is!

Isten nem kívánja, hogy azt adjuk fel, ami javunkra szolgál, hiszen minden egyes cselekedetében csupán gyermekeinek jólétét tartja szem előtt. Vajha mindazok, akik még nem döntöttek Krisztus mellett, felismernék, hogy Ő sokkal becsebb és magasabb adományokat adhat nekik, mint amelyeneket ők maguk keresnek! Az ember önmaga ellen követi el a legnagyobb igazságtalanságot, ha Isten akarata ellenére cselekszik és gondolkodik. Igaz örömet nem találhatunk a tilos utakon, melyeket Ő tiltott meg, aki jól tudja, mi válik javunkra, és aki övéinek csak javát akarja. A bűn útja a nyomornak és pusztulásnak útja.

Nagy tévedés azt hinni, hogy Isten szívesen látja gyermekei szenvedését. Az egész mennyet érdekli az ember boldogsága. Mennyei Atyánk egyetlen teremtménye elől sem zárja el az öröm útjait. Csak azt kívánja, hogy azokat az élvezeteket kerüljük, melyek szenvedéseket és keserű csalódásokat okoznak, melyek életünket szerencsétlenné teszik, s végül a boldogság és a menny kapuját is elzárják előlünk. A világ Megváltója elfogadja az embereket úgy, ahogy vannak, minden vágyukkal, gyengeségükkel és tökéletlenségükkel együtt. Szent vérével nemcsak bűneinktől megtisztítani és megváltani akar bennünket, hanem mindazok forró vágyát is ki akarja elégíteni, akik készségesen felveszik magukra igáját és hordozzák az Ő terhét. Békét és nyugalmat kíván nyújtani mindazoknak, akik az élet kenyeréért jönnek Hozzá. Csupán oly kötelességeket hárít ránk, melyek földi lépteinket az áldások magaslatai felé irányítják, amelyekre az engedetlenek sohasem juthatnak el. Az igazi örömteljes élet abból áll, hogy Krisztus, a dicsőség reménye bennünk kialakuljon.

Sokan kérdik: „Hogy adhatom át magamat teljesen Istennek?” Kívánnád átadni magad; de ahhoz, hogy ezt saját erődből elérjed, gyenge és tehetetlen vagy, mert a kételkedés kötelékei és bűnös életed szokásai rabságban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid fővényre vannak építve; gondolataidat, szenvedélyeidet és érzelmeidet nem vagy képes uralni. Megszegett ígéreteid és be nem

tartott fogadalmid megingatják őszinteségedbe vetett hitedet, csüggedsz, és azt hiszed, hogy Isten nem fogadhat el. Azonban ne ess kétségbe! Amit meg kell értened, az: az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; tőled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből Istent nem szeretheted, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálj. Mihelyt átadod néki akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul s gondolataid összhangban lesznek vele.

Ha csak kívánság marad a jóság és szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akaratukat Istennek alárendeljék. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni!

Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor egy minden erőt és uralmat felülmúló magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről fogsz erőt nyerni, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hitnek életét élni!

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

ÜZENET AZ IFJÚSÁGNAK, 106-108. (Igaz bölcsesség)

Ifjú férfiak és nők a legmagasabb világi ismereteket is elsajátíthatják, s mégis tudatlanok maradhatnak azokkal a legfőbb alapelvekkel kapcsolatban, amelyek őket Isten országának polgáraivá avatják. Csupán földi, emberi tudás nem képesíthet a mennyek országára. Krisztus országának alattvalói nem az előírások és szertartások vagy könyvek alapos tanulmányozói. Jézus így szól: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (János 17:3)

Biblia és tudomány.

Az Írásokat mindennap tanulmányoznunk kell. Isten bölcsessége és ismerete lesz az osztályrésze annak az fiatalnak, aki naponta tanulmányozza az igét, és Isten útjait járja. A Biblia a mi világosságunk és oktatónk. Ha az ifjú hisz abban,

hogy a harmatot Isten küldte le az égből, ugyanakkor az esőt és a napfényt is, hogy a növényzetet éltesse, ha meggyőződik arról, hogy minden áldás Tőle származik és minden köszönet és hála Őt illeti meg, akkor felismeri Istent minden dolgaiban, és mindennap hűségesen teljesíti kötelességeit. Isten tölti be minden gondolatát.

Vannak fiatalok, akik a tudományról beszélve feljebb bölcsekednek, mint kellene, a maguk korlátolt felfogásával akarják Isten útjait és munkáját magyarázni, de mindez származásuk kudarcba fullad. Az igazi tudomány és az ihletett Írás tökéletes összhangban van egymással. Az áltudomány független Istentől, nem egyéb vakmerő tudatlanságnál.

A legnagyobb bajok egyike, amely az ismeretek megszerzésénél és a tudományos kutatásoknál felmerül, hogy azok, akik ilyen tudományos kutatásokkal foglalkoznak, nagyon gyakran szem elől tévesztik a tiszta és hamisítatlan vallás isteni jellegét. A világi bölcsek tudományos alapon próbálják megmagyarázni Isten Szentlelkének a szívre gyakorolt befolyását. Ha valaki elindul ebbe az irányba, akkor a kételyek bonyodalmas útvesztőjébe téved. A Biblia vallása egyszerűen: a kegyesség titka. Az emberi elme képtelen teljesen megérteni, és az ujjá nem született szív számára egészen felfoghatatlan.

Istentől tanítatva.

Az ifjúság nem lesz értelem nélkül való, gyenge felfogóképességű vagy alkalmatlan általa, ha Isten szolgálatának szenteli magát. Sokan azt hiszik, hogy a képzettség könyvekből merített tudást jelent, pedig „a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme” (Példabeszédek 9:10). A legfiatalabb gyermek is, aki szereti és féli Istent, az Ő szemében nagyobb, mint a legtehetségesebb és legtanultabb ember, akinek közömbös az üdvösség kérdése. Ifjak, akik szívüket és életüket Istennek szentelik, a bölcsesség és a fenség forrásával kerülnek összeköttetésbe.

Ha az ifjúság a mennyei Tanítómestertől kíván tanulni, ahogyan Dániel tette, tapasztalni fogja, hogy az Úr félelme valóban a bölcsesség kezdete. Ily módon szilárd alapot vetve – Dánielhez hasonlóan –, minden jó alkalmat és kiváltságot felhasználva, a szellemi képességek legmagasabb fokára emelkedhet fel. Istennek szentelve, kegyelmének oltalma alatt és az Ő Szentlelkének befolyása által nagyobb szellemi képességről tehet bizonyosságot, mint a világ nagynak tartott emberei.

Emberi magyarázatokkal alátámasztott tudományok elsajátítása téves nevelést ad. Tanulni Istentől és Jézus Krisztustól, akit Ő küldött – ezt jelenti a Biblia tudományának elsajátítása. Akiknek a szívük tiszta, látják Isten gondviselését, és

látják Őt az igazi nevelés minden mozzanatában. Az Ő tanítványai megérik az Isten trónusáról feléjük sugárzó világosság első sugarát is. Mennyei közléseket nyernek azok, akik elfogadják a lelki tudást Istentől.

Isten ismerete minden más tudásnál fontosabb. Csakis a Szentírás kutatása által lehet megszerezni. „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.” Mert meg van írva: „Elvesztem a bölcsék bölcsességét, és az értelmesek értelmét elvettem... Mert az Isten bolondsága bölcsőbb az embereknél, és az Isten erőtlensége erősebb az embereknél... Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, aki bölcsességül lőn nekünk az Istentől, igazságul, szentségül és váltságul.” (I. Korinthus 1:18-31)

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

THE SPIRIT OF PROPHECY, VOL. 2, PP. 272–274. (A vízen jár-részlet)

Amikor ismét csatlakozott tanítványaihoz, megkérdezte őket: „Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.” Még tovább érdeklődött, és megkérdezte: „Ti pedig kinek mondotok engem?” Péter, aki mindig készen állt a beszédre, így válaszolt önmaga és hittestvérei nevében: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.”

Annak ellenére, hogy sokak hite teljesen eltűnt, és a papok és a vezetők hatalma nagy volt velük szemben, a bátor tanítvány mégis merészen beszélt hitéről. Jézus ebben a hitvallásban látta azt az élő elvet, amely megmozgatja híveinek szívét az elkövetkező korokban. Ez az Isten Lelkének titokzatos munkája az emberi szívben, amely a legalázatosabb gondolatokat minden földi bölcsesség fölé emeli, az Isten szent igazságainak megismerésére juttatja. Ő, valóban, „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked.”

Jézus így folytatta: „De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.” A Péter szó gördülő követ jelent. Krisztus nem úgy utalt Péterre, mint arra a sziklára, amelyre egyházát alapítja. Kifejezése, „ezen a kősziklán”, önmagára vonatkozott a keresztyény egyház alapjaként. Az Ézsaiás 28:16-ban ugyanez a hivatkozás történik: „Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ

tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal.” Ugyanarról a kőről van szó, amelyre a Lukács 20:17, 18-ban hivatkozik: „Ő pedig reájok tekintván, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejevé? Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.” Szintén Márk 12:10, 11-ben: „Ezt az írást sem olvastátok-é? A mely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé. Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemek előtt?”

Ezek a szövegek egyértelműen bizonyítják, hogy Krisztus a szikla, amelyre az egyház épül, és Péterhez intézett beszédében önmagát az egyház alapját képező sziklának nevezte. Folytatja:

„És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve léssen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva léssen.” A római egyház rosszul alkalmazza Krisztus e szavait. Azt állítják, hogy kifejezetten Péternek címezte őket. Ezért a művészeti alkotásokban megjelenő kulcsosomó a magas beosztású személyek iránti bizalom és tekintély szimbóluma. Krisztus szavai: „néked adom a mennyek országának kulcsait”, nem csak Péternek szólt, hanem a tanítványoknak is, valamint azoknak is, akikből a keresztény egyház állt minden korszakban. Péter nem kapott több előnyt vagy hatalmat, mint a többi tanítvány. Ha Jézus bármilyen különleges felhatalmazást ruházott volna valamelyikükre, akkor nem lett volna gyakori vita közöttük, hogy ki a nagyobb. Ha így lett volna, akkor engednek Mesterük kívánságának és tiszteletet adnak annak, akit kiemelt közülük.

A római katolikus egyház azonban azt állítja, hogy Krisztus Pétert ruházta fel a legnagyobb hatalommal a keresztény egyház felett, és utódai isteni felhatalmazást kaptak a keresztény világ uralására. Egy másik helyen Jézus elismeri, hogy ugyanaz a hatalom létezik az egész gyülekezetben, amelyet állítólag egyedül Péternek adtak, a korábban idézett szöveg felhatalmazása alapján: „Bizony mondom néktek: A mit megköttök a földön, a mennyben is kötve léssen; és a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva léssen.”

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 1. KÖTET, 358-361. (A lázadás-részlet)

Akadnak a szombattartók közt rabszolgatartókkal rokonszenvezők. Mikor elfogadták az igazságot, nem fordítottak hátat valamennyi tévedésüknek, mint

kellett volna. Mélyebbet kell inniuk az igazság tisztító forrásából. Némelyek magukkal hozták előbbi politikai előítéleteket, melyek nem állnak összhangban az igazság elveivel. Azt tartják, hogy a rabszolga urának tulajdona, és nem kellene azt elvenni tőle. Állatállománynak tartják a rabszolgákat, s azt mondják, hogy a tulajdonos ugyanolyan megrövidítése, ha elveszik őket, mintha jószágait vennék el. Megmutatták nekem, hogy nem számít, mennyit fizetett a rabszolgatartó az emberek testéért és lelkéért. Isten nem ad jogcímet emberek birtoklásához, s nincs joga magának tartani őket. Krisztus az egész emberi családért halt meg, akár fehér, akár fekete. Isten szabad erkölcsi lénynek teremtette az embert, ha fehér, ha fekete. A rabszolgaság letiporja ezt; megengedi, hogy ember olyan hatalmat gyakoroljon embertársán, melyet Isten nem adott neki, és ami csakis Isten joga. A rabszolgatartó vállalni meri Isten felelősségét rabszolgája fölött, s ezért neki kell elszámolnia a rabszolga fölött gyakorolt hatalommal. A szívek Istenéi. Teremtőjük az egyedüli uruk, s akik meg merik láncolni a rabszolga testét-lelkét, akik állati elaljasodásban merik tartani őket, azok majd elnyerik büntetésüket. Isten haragja alszik, de, majd ha felébred, könyөрület nélkül fogja kitölteni.

Némelyek annyira meggondolatlanok, hogy hangot adtak rabszolgatartást támogató elveiknek. Elveknek, amelyek nem a mennyben születtek, hanem Sátán birodalmában. Amit ezek a nyugtalan lelkek beszélnek és tesznek, szégyent hoz Isten ügyére. Ide másolom az A. testvérhez írt levelet.

„Az Úr megmutatott nekem néhány dolgot felőled. Láttam, hogy megcsalod magadat. Istenkáromlásra adtál alkalmat hitünk ellenségeinek, és szégyent hoztál a szombattartókra. Meggondolatlanságoddal bezártad némelyek fülét, akik meghallgatták volna az igazságot. Láttam, hogy okosnak kell lennünk, mint a kígyók, és szelídnünk, mint a galambok. Nem derült ki rólad se a kígyó okossága, se a galamb szelídsége.

Sátán volt az első lázadó vezér. Isten most bünteti északot, mert oly sokáig eltűrték a rabszolgaság átkozott bűnét. Mert a menny szemében ez a legsötétebb bűn. Isten nem tart délrel, s végül is ijesztően megbünteti őket. Sátán a bujtogatója minden lázadásnak. Láttam, A. testvér, hogy megengeded politikai elveidnek, hogy elpusztítsák ítélőképességedet, és az igazság iránti szeretetedet. Kivájják szívedből az igaz istenfélelmet. Sohasem láttad helyes megvilágításban a rabszolgatartást, és nézeteid a Sátán és serege által felkavart lázadás oldalára vezettek. Rabszolgaságról alkotott nézeteid összeegyeztethetetlenek a szent és fontos jelen igazságokkal. Vagy nézeteidet, vagy az igazságot kell feladnod. Nem élhet mindkettő egyazon szívben, mert harcban állnak egymással.

Sátán kavart fel téged. Nem vagy nyugton, míg ki nem fejezed a sötétség hatalmához húzó gondolataidat, és így erősíted a gonosz kezét, akit pedig az Úr

megátkozott. A rossz oldalon vetted be tekintélyedet azokkal, akiknek élete töviseket ültet, és nyomorúságot palántál mások számára. Láttam, hogy lealjasult csoport oldalán vetted latba tekintélyedet; Istentől elhagyott csoport oldalán, és a szent angyalok undorodva menekülnek tőled. Láttam, hogy teljesen megcsalnak téged. Ha követted volna a fényt, melyben Isten részesített; ha engedelmeskedtél volna testvéreid tanításainak, ha megfogadtad volna azokat, te is, az igazság becses ügye is megmenekült volna a gyalázkodástól. De a nagy világhosszág ellenére, nyilvánosan szellőztetted gondolataidat. Ha jóvá nem teszed, amit elköveltél, Isten népének kötelességévé válik nyilvánosan megvonni tőled szeretetüket és közösségüket, hogy megóvjuk a jó hatást, melyet népünknek tennie kell. Tegyük közhírré, hogy nincsenek közöttünk ilyenek, és nem vagyunk hajlandók velük egy egyházhoz tartozni.

Elveszítetted az igazság megszentelő hatását. Megszakadt kapcsolatod a mennyei sereggel. Az első nagy lázadóval léptél szövetségre, s Isten haragja ellened támad, mert szent ügyét szégyen éri, és az igazság utálatossá válik a hitetlenek előtt. Szomorúságot hoztál Isten népére, megvetted földi követeidnek tanácsát, akik Istennel együttműködnek, és Krisztus helyett kérlelik az embereket, hogy béküljenek meg Istennel.

Láttam, hogy népünk nem lehet túl elővigyázatos, hogy milyen hatást kelt. Őrködnünk kell minden szavunk fölött. Mikor szavunkkal vagy tettünkkel az ellenség csatamezejére helyezkedünk, elűzzük magunktól a szent angyalokat, és a gonosz angyalok tömegeit bátorítjuk és vonzzuk magunk köré. Te ezt teszed, A. testvér, és meggondolatlan, önfejű eljárásod miatt a hitetlenek gyanakodva néznek a környéken élő valamennyi szombattartóra. Az Úr közölte, hogy a következő szavak vonatkoznak Isten szolgálóira: »Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg, és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött.« Segítsen Isten, megcsalt fivérem, hogy úgy lásd magadat, amint vagy, és hogy rokonszenved a testülettel tartson.”

A mi országunk nem e világból való. Várjuk Urunkat, hogy eljőjön a földre, véget vessen minden hatalomnak s tekintélynek, s felállítsa örök országát. A földi hatalmak meg fognak rendülni. Nem kell, és nem szabad elvárunk, hogy a föld nemzetei közt egység uralkodjék. Nabukodonozor szobrának lábujjai jelképezik jelen állapotunkat. Megosztott állapot ez, és törekeny anyagból való, mely nem tapad össze. A jövődőlés tudtunkra adja, hogy Isten nagy napja közvetlen előttünk áll, és igen siet.

Láttam, hogy mindig is kötelességünk engedelmeskedni országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek a magasabb törvénnyel, melyet Isten mondott el a Sínairól, majd vésett ujjával kőbe. „Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és

az ő szívébe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.” Aki szívében írva áll Isten törvénye, inkább Istennek, mint embereknek engedelmeskedik, s inkább engedetlen minden ember iránt, mintsem eltérjen Isten legkisebb parancsolatától. Isten népe, akiket az igazság ihlete tanít, s a tiszta lelkiismeret vezet, hogy éljék Isten minden szavát, azok az ő törvényét fogadják el egyetlen tekintélyként, melyet elismerhetnek, s melynek engedelmeskedhetnek. Isten törvényének bölcsessége és tekintélye a legnagyobb.

Az Úr megmutatta, hogy Isten népe – Isten különleges kincse – nem vehet részt ebben az összekuszált háborúban, mivel szemben áll hitük valamennyi elvével. A hadseregben nem tudnak engedelmeskedni az igazságnak, és tisztjeik parancsainak sem. Szüntelenül erőszakot kellene venniük lelkiismeretükön. A világi emberek világi elveket követnek. Más elveket nem tudnak értékelni. Világi álláspont és közvélemény alkotják a tettek elveit, mely uralja, és ez készíti őket a helyes viselkedés bizonyos formájára. Isten népét azonban nem kormányozhatják ezek az indítékok. Bensőjükbe írott Isten szavai és parancsai lélek és élet, és ezekben erő rejlik, mely engedelmessé és kötelességtudóvá tesz. Minden igazságos és jó törvénynek az Úr tíz parancsa az alapja. Akik szeretik Isten törvényét, alkalmazkodni fognak az ország összes jó törvényéhez. De ha a kormányok követelményei ellenkeznek Isten törvényével, az egyetlen feleletre váró kérdés ez: Istennek engedelmeskedjünk, vagy embereknek?

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

BOLDOG OTTHON, Ünnepélyes fogadalmak

Isten terve a férjjel és a feleséggel. - Isten a nőt az emberből alkotta, hogy férjének társa és segítője legyen, egy legyen vele, vidámitsa, bátorítsa és áldására szolgáljon, a férj viszont erős segítője legyen néki. Mindazok, akik szent céllal lépnek házasságra - a férfi, hogy elnyerje felesége szívének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, tökéletesítse és teljességre segítse férje jellemét - betöltik Istennek velük való szándékát.

Krisztus nem azért jött, hogy megsemmisítse ezt az intézményt, hanem azért, hogy visszaállítsa eredeti szentségébe és magasztosságába. Ő azért jött, hogy helyreállítsa az emberben Isten erkölcsi képmását. Munkáját a házassági kapcsolat megszentelésével kezdte.

Krisztus, aki Évát hitvestársként adta Ádámnak, első csodáját egy menyegzői lakomán tette. Nyilvános működését lakodalomban kezdte, ahol barátok és roko-

nok együtt örvendeztek. Ezzel szentesítette a házasságot; egyben elismerte mint olyan intézményt, amelyet Ő maga alapított. Elrendelte, hogy a férfiak és nők szent házasságban egyesüljenek, családot alapítsanak, amelynek tagjait - a becületesség koronájával homlokukon - a mennyei család tagjainak kell tartanunk.

Jézus boldog házasságokat akar. - A Krisztustól eredő isteni szeretet sohasem semmisíti meg az emberi szeretetet, hanem magában foglalja azt. Általa az emberi szeretet kifinomul, megtisztul, felemelkedik és nemessé válik. Az emberi szeretet addig sohasem tudja megteremni értékes gyümölcsét, amíg nem egyesül az isteni természettel és nem nevelik arra, hogy a menny felé nőjön. Jézus boldog házasságokat, boldog családi tűzhelyeket akar látni.

Isten minden más jó ajándékához hasonlóan az emberiség megtartására bízott házasságot is megrontotta a bűn; azonban az evangélium célja, hogy helyreállítsa annak tisztaságát és szépségét...

Egyedül Krisztus kegyelme teheti ez intézményt azzá, amivé Isten szánta: az emberiség áldásának és felemelkedésének eszközévé. Így a földi családok egységükben, békességükben és szeretetükben képviselhetik a mennyei családot.

A társadalom állapota szomorú képet fest e szent kapcsolat mennyei eszményéről. Krisztus evangéliuma azonban azoknak is vigaszt nyújt, akik keserűséget és csalódást találtak ott, ahol társas kapcsolatot és örömet reméltek.

Örömteljes alkalom. - A Szentírás állítja, hogy Jézust és tanítványait meghívták erre a [kánai] menyegzői ünnepségére. Krisztus nem hatalmazta fel a keresztényeket, hogy amikor menyegzőre hívják őket, azt mondják: „Nem lehetünk jelen ily vidám eseményen.” Ez ünnepélyen való megjelenésével Krisztus arra tanít, örvendjünk azokkal, akik örvendeznek törvényeinek megtartásában. Ő sohasem rontotta el az emberiség ártatlan ünnepeit, ha a menny törvényeivel összhangban folytak le. Helyes dolog, ha olyan összejövetelen, amelyet Ő is megtisztelt jelenlétével, követői is részt vennének. Miután Krisztus részt vett ez ünnepségen, más ünnepélyekre is elment és megszentelte azokat jelenlétével és tanításával.

Feltűnés, szertelenség és mulatozás nem helyénvaló a menyegzőn. - A házassági szertartást a feltűnés, a szertelenség és saját vágyaik kielégítésévé tették. De ha a házasulandók megegyeztek a vallásos hitben, annak gyakorlásában, és a szertartást feltűnés és szertelenség nélkül végzik, akkor a menyegző nem váltja ki Isten rosszállását.

Semmi ok nincs a nagy fényűzésre vagy feltűnés keltésére, mégha a házasságok tökéletesen illenek is egymáshoz.

Nekem mindig oda nem illőnek tűnt, ha a házasságkötés szertartását mulatozással, víg énekléssel és hangoskodással kapcsolták össze. Nem! Ez Istentől ren-

delt intézmény, amelyre a legnagyobb komolysággal kell tekintenünk. A családi viszonyt úgy kell kialakítanunk a földön, hogy általa szemléltessük, milyen lesz a család odafent. Mindig Isten dicsősége legyen az első.

Menyegző Ellen G. White otthonában. - Kedden délelőtt, kb. 11 órakor a nagy ebédlőnket előkészítettük a menyegzői szertartásra. B. testvér látta el a szolgálatot, ami szépen lezajlott. Az a kérés hangzott el, hogy... White testvérnő imádkozzon a menyegzői szertartás után. Az Úr különös szabadságot adott nekem. A Szentlélek meglágyította és betöltötte szívemet. Ez alkalommal nem hangzott el könnyelmű tréfa és balga beszéd. A menyegzővel kapcsolatban minden ünneplés és szent volt, felemelő jellegű és mélyen hatásos. Az Úr megszentelte ezt a házasságot és az új pár most egyesítette célját, hogy a misszióterületen munkálkodjanak, valamint megkeressék és megtartsák azt, ami elveszett. Isten meg fogja áldani őket munkájukban, ha alázatosan járnak vele és teljesen ígéreteire támaszkodnak.

Két élet egyesülése. - [Kalifornia, 1905.] Ez fontos időszak azok életében, akik előtted álltak, hogy egyesítsék céljaikat, rokonszenvüket, szeretetüket és munkájukat a lélekmentés szolgálatában. A házassági kapcsolatban nagyon fontos lépést tesznek a két élet eggyé-olvasása által... Isten akaratával összhangban van, hogy a férj és a feleség összekapcsolódjon az ő munkájában, hogy odaadással és szentséggel vigyék azt előre. Ezt megtehetik.

Isten áldása ez otthonban - ahol ez az egység létezni fog -, olyan mint a menny napfénye, mivel az Úr elrendelt akarata, hogy a férfi és a nő az egység szent kötelékével Jézus Krisztusban összeköttessenek, hogy uralja és Lelkével vezesse őket...

Isten azt akarja, hogy az otthon legyen a legboldogabb hely a földön, a menyeyei otthon igaz előképe. Midőn az otthonban a házasság felelősségét hordozzák, céljaikat összekötik Jézus Krisztussal, karjára és ígéreteire támaszkodnak, a férj és a feleség az Isten angyalai által dicsért egységben boldog lehet.

A házasság nem csökkenti, hanem inkább növeli hasznavehetőségüket. Ezt a házassági kapcsolatot a lélekmentés szolgálatává tehetik Krisztusért. Tudom, hogy miről beszélek, mert férjem és én harminchat éven keresztül mindenhova együtt mentünk, ahová az Úr küldött bennünket. Tudtuk, ez ügyben Isten ajándékával rendelkezünk a házassági kapcsolatban. Ezért ez szent intézmény...

Most ez alkalommal kézen fogjuk testvérünket... kézen fogunk téged és feleségedet és arra buzdítunk benneteket, vigyétek előre közösen az Úr művét. Azt mondom, Isten legyen tanácsadótok! Forrjatok össze és legyetek eggyé!

Tanács egy új házaspárnak. - Testvérem és Testvérnőm, most egyesültetek egy élethosszan tartó szövetségre. Nevelésetek megkezdődött a házasságban. A házasság első éve a tapasztalatok éve, amelyben a férj és a feleség megismerik

egymás különböző jellemvonásait, ahogyan a gyermek megtanulja leckéjét az iskolában. Házasságotok első évében ne legyenek olyan dolgok, amelyek megrontanák jövendő boldogságotokat.

Testvérem, a feleséged ideje, ereje és boldogsága össze van kötve a tieddel. Reá gyakorolt befolyásod élet illata lehet az életre, vagy halál illata a halálra. Légy nagyon elővigyázatos, nehogy megrontsd életét!

Testvérnőm, most meg kell tanulnod az első gyakorlati leckét a házasság felöltségét illetően. Feltétlenül tanuld meg e leckét hűségesen naponta... Állandóan őrizkedj attól, hogy utat nyiss az önzésnek.

Életetek egységében ragaszkodásokat alá kell rendelnetek egymás boldogságának. Mindegyikőtöknek a másik boldogságát kell szolgálnia. Az Úr ezt kívánja tőletek. Míg egygyé olvadtok, egyikőtök se veszítse el egyéniségét. Egyéniségetek tulajdonosa Isten. Tőle kérdeztétek meg: mi a helyes, mi a helytelen, hogyan tudom legjobban betölteni lényem célját.

Fogadalom a mennyei tanúk előtt. - Isten elrendelte, hogy tökéletes szeretet és összhang legyen azok között, akik házasságra lépnek. A vőlegény és a menyasszony a mennyei világegyetem jelenlétében fogadják meg, hogy szeretni fogják egymást úgy, ahogy azt Isten elrendelte... A feleség tisztelje és becsülje férjét, a férj pedig szeresse és becsülje feleségét.

Házasélete kezdetén a férfi és a nő szentelje magát újra Istennek.

Légy oly szilárd házassági fogadalmadhoz mint az acél! Határozd el, hogy nem rontod el a mennyben feljegyzetteket sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben, mint olyan ember, aki féli Istent és engedelmeskedik parancsolatainak.

BOLDOG OTTHON, BOLDOG, Sikeres társas kapcsolat

A valódi egyesülés egész életen át tartó tapasztalat. - Hogy a házassági kapcsolatban megfelelő megértést szerezzünk, az élethossziglani munka. Akik megházasodnak, iskolába lépnek, ahol ez életben sohasem vizsgáznak.

Bármennyire körültekintően és bölcsen lépnek is a fiatalok a házasság kötelékébe, kevés új párnál van meg a teljes egység mindjárt a házasság megkötése után. Az igazi házastársi egyesülés a későbbi évek munkája.

Amikor az új házások szembetalálják magukat az élet terheivel, kuszaságaival és gondjaival, eltűnik az ábrándkép, mellyel a képzelet olyan sokszor kiszínezi a házasságot. Férj és feleség megismerik egymás jellemét úgy, ahogy előzőleg lehetetlen volt megismerni. Ez életük legnehezebb időszaka. Egész jövő életük boldogságát és hasznosságát alapozzák meg azzal, ha ekkor helyes irányt

vesznek. Sokszor felfedeznek egymásban addig nem is gyanított gyengeségeket és fogyatékoságokat; de azok a szívek, amelyeket a szeretet köt össze, észrevesznek addig nem látott nagyszerű értékeket is. Igyekeztek mindenki inkább e nagyszerű tulajdonságokat, mint a fogyatékoságokat felfedezni a másikban! Sokszor saját magatartásunk, a légkör, amely körülvesz bennünket, határozza meg, mi bontakozik ki előttünk a másiktól.

A szeretetet meg kell vizsgálni és próbálni. - Vonzalmunk lehet tiszta, mint a kristály és szép az ő szeplőtleniségében, mégis felszínes, mert még nem vizsgálták és nem próbálták meg. Mindenben Krisztus legyen az első és utolsó, a legjobb. Szemléljétek Őt állandóan és iránta való szeretetetek naponta mélyebb és erősebb lesz, amint alávetitek a megpróbáltatás vizsgájának. Ahogyan növekszik Isten iránti szeretetetek, úgy mélyül el és erősödik az egymás iránti szeretetetek is.

Ha nehézségek, gondok és csüggesztő körülmények támadnának is, se a férj, se a feleség ne élje bele magát abba a gondolatba, hogy házasságuk tévedés vagy csalódás! Határozzátok el, hogy egymás számára azzá váltok, amivé csak lehet! Legyetek továbbra is oly figyelmesek, mint kezdetben; minden módon támogassátok egymást az élet küzdelmeiben! Gondolkodjatok azon, hogyan tudnátok elősegíteni egymás boldogságát! Kölcsönösen szeressétek egymást és legyetek türelmesek egymáshoz! Akkor a házasság nem fogja a szeretet végét jelenteni - hanem a szeretet a házassággal kezdődik el igazán. Az őszinte barátság melege, a szíveket egymáshoz kapcsoló szeretet a menyeyei boldogság előíze lesz.

Mindnyájunknak gyakorolnunk kell a türelmet annak alkalmazása által. Kedvesség és béketűrés által az igaz szeretetet ébren tarthatjuk a szívben, így kifejlesztett képességeinkkel elnyerjük a menny tetszését.

Az ellenség igyekszik elidegeníteni. - Sátán mindig kész kihasználni azt, ha valami nézeteltérés támad, és felnagyítja a jellem kifogásolható öröklött vonásait a férjben vagy feleségben, s megpróbálja elidegeníteni egymástól azokat, akik Isten előtt ünnepélyes szövetségkötésben egyesítették érdekeiket. Házassági fogadalmukban megígérték, hogy egyek lesznek. A feleség megfogadta, hogy szeretni fogja férjét és engedelmeskedik neki. A férj pedig megígérte, hogy szeretni és ápolni fogja feleségét. Ha Isten törvényének engedelmeskednek, a viszály démonát távol tartják a családtól; érdekeik nem oszlanak meg és nem engedik meg szeretetük elidegenedését.

Tanács egy erős akaratú házaspárnak. - Se a férj, se a feleség ne keressen érvet az egymás feletti uralkodásra. Az Úr lefektette azt az alapelvet, amelynek vezetnie kell e dologban. A férjnek úgy kell szeretnie feleségét, amint Krisztus szereti az egyházat. A feleségnek tisztelnie és szeretnie kell férjét. Mindkettőnek

gyakorolnia kell a kedvesség lelkületét, mivel elhatározták, hogy sohasem szomorítják és bántják meg egymást...

Egyik fél se kényszerítse a másikat, hogy úgy cselekedjen, ahogyan ő akarja. Ezt nem tehetitek meg, hanem tartsátok meg egymás szeretetét. Az önfejtés megnyilatkozása megsemmisíti az otthon békéjét és boldogságát. Ne engedjétek, hogy házasságotok állandó civakodás legyen. Ha így tesztek, mindketten boldogtalanná lesztek. Legyetek kedvesek a beszédben, gyengédek a tettben és adjátok fel saját kívánságotokat! Vigyázzatok szavaitokra, mert azok nagy befolyást gyakorolnak a jóra vagy a rosszra! Ne engedjétek, hogy hangotok éles legyen! Vigyétek életetekbe a Krisztushoz való hasonlóság jóillatát.

Mutassátok ki a szeretetet szavakban és tettekben! - Sokan a szeretet kifejezését gyengeségnek tekintik és olyan tartózkodást tanúsítanak, amely elriaszt másokat. Ez a lelkület megakadályozza a rokonszenv áramlását. Amint a társas és nemes lelkű érzelmeket visszaszorítják, azok elhervadnak, a szív pusztá és hideg lesz. Tartózkodjunk e tévedéstől! A szeretet nem létezhet sokáig kifejezésre juttatás nélkül. Ne engedd, hogy a veled összekapcsolt szív éhezzen a kedvesség és rokonszenv hiánya miatt!...

Mindenki inkább adjon mint követeljen szeretetet! Ápoljátok magatokban a nemesebb jellemvonásokat és igyekezzetek meglátni egymás jó tulajdonságait! Csodálatos ösztönzést és örömet jelent, ha értékelnek bennünket. A megértés és megbecsülés arra serkent, hogy igyekezzünk tökéletesek lenni; és a szeretet maga is fokozódik, miközben nemesebb célokra sarkall.

Világunkban azért van oly sok kemény szívű férfi és nő, mert az igazi vonzalmat gyengeségnek tekintették, elriasztották és elnyomták azt. Ez osztályhoz tartozó személyek természetének jobbik része már gyermekkorában elromlott és jelentéktelenné vált; ha az isteni világosság sugarai nem tudják felolvasztani rideg és kemény szívük önzését, örökre eltemetik boldogságukat. Ha gyengéd szívet akarunk, mint amilyen Jézusnak volt amikor a földön járt - és olyan megszentelt rokonszenvet, mint amivel az angyalok rendelkeznek a bűnös halandók iránt -, akkor ápolnunk kell a gyermekies rokonszenvet, mely maga az egyszerűség. Így kifinomodunk, felemelkedünk és a mennyei elvek irányítanak bennünket.

Túl sok gondot és terhet viszünk be családjunkba; és túl kevés természetes egyszerűséget, békességet és boldogságot ápolunk. Kevesebbet kellene törődnünk azzal, hogy mit mond a külvilág, de több figyelmet kellene fordítanunk családjunk tagjaira. A világi udvariaskodás fitogtatása és színlelése helyett több gyöngédségnek és szeretetnek, jókedvnek és keresztényi udvariasságnak kellene lennie a család tagjai között. Sokaknak meg kell tanulniuk, hogyan tegyék vonzóvá és az öröm helyévé otthonukat. A hálás szív és a barátságos tekintet

értékesebb a gazdagságnál és fényűzésnél. Az egyszerű dolgokkal való megelégedettség boldoggá teszi az otthonát, ha szeretet lakik benne.

Az apró figyelmesség sokat számít. - Isten az élet különböző eseményei által vizsgál és próbál meg bennünket. A kicsiny dolgok nyilatkoztatják ki a szív forrásait. Az apró figyelmességek, az élet számos apró eseményei és egyszerű előzenéségei összegzik az élet boldogságát; és a barátságos, bátorító, szeretetteljes szavak, valamint az élet apró figyelmességeinek elhanyagolása segíti összegezni az élet nyomorúságát. Életünk végén fogjuk tapasztalni, hogy énünk megtagadása a körülöttünk élők javáért és boldogságáért alkotja életünk feljegyzéseinek legjavát a mennyei könyvekben. Az a tény is kiderül, hogy az önmagunkkal való törődés - amely nincs tekintettel mások javára és boldogságára -, nem kerül el mennyei Atyánk figyelmét.

A férj, aki nem juttatta kifejezésre érzelmeit. - A szeretetteljes ház, ahol a szeretetet szavaikban, tekintetükben és tetteikben fejezik ki, az a hely, ahol az angyalok szívesen jelennek meg és megszentelik azt a dicsőség fényének sugaraival. Ebben az otthonban a szerény háztartási kötelességeknek varázsa van. Ilyen körülmények között az élet kötelességei nem lesznek kellemetlenek feleséged számára. Vidám lelkülettel fogja végezni azokat, és napfényhez hasonló lesz a körülötte levők számára, ő pedig szívében dalt fog zengeni az Úrnak. Most pedig úgy érzi, hogy nem rendelkezik szíved vonzalmával. Te adtál rá okot, hogy ezt érezze. Elvégezd a szükséges kötelességeket, amelyek rád, mint a család fejére hárulnak, de valami még hiányzik. Hiányzik a szeretet drága befolyása, mely a kedves figyelmességhez vezet. A szeretet látható kellene legyen a tekintetben, a modorban és hallható kellene legyen a hang hordozásában.

Csalódott, önző feleség. - A házasságban egyesülők erkölcsi jelleme kapcsolatok által vagy felemelkedik, vagy lesüllyed. A romlás munkája, amelyet az alacsonyrendű, csalárd, önző, fékezhetetlen természet valósít meg, hamar megkezdődik a házassági szertartás után. Ha a fiatal férfi bölcsen választ, akkor olyas valakije lehet, aki oldalánál áll, képességei szerint a végsőkig kiveszi részét az élet terheinek hordozásából, aki megneemesíti és finomítja őt, boldoggá teszi szeretetével. De ha a feleség szeszélyes jellemű, önhittent, követelve, vádolva, okolva megterheli férjét olyan indítékokkal és érzelmekkel, amelyek saját romlott természetéből származnak; ha nincs belátása és helyes ítélő képessége, hogy felismerje férje szeretetét és értékelje azt, hanem szeretetének elhanyagolásáról és hiányáról beszél - mert férje nem enged felesége minden szeszélyének -, akkor szinte elkerülhetetlenül előidézi a dolgok valódi állapotát, amelyek miatt sajnáltatja magát. Mindezeket a vádakát valósággá teszi.

A barátságos feleség és édesanya jellemzője. - Ahelyett, hogy pusztán a ház-

tartás lélekölő munkáiba süllyedne, a feleség és anya szánjon időt az olvasásra, hogy mindenről jól tájékozott, férjének jó társa legyen; és lépést tartson gyermekei fejlődő értelmével. Használja fel bölcsen alkalmait, hogy befolyásolja szeretteit a magasabb rendű életre! Szánjon időt arra, hogy a Megváltót válassza mindennapi társává és meghitt barátjává! Szakítson időt a Szentírás tanulmányozására és arra, hogy gyermekeivel kimenjen a szabadba és tanuljon Istenről műveinek szépsége által.

A feleség legyen vidám és élénk. Ahelyett, hogy minden pillanatot varrással töltene el, tegye az estét a napi kötelességek után kellemes, társas időszakká, családi összejövetellé. Így sok férfit rábírhatnának arra, hogy otthonuk társaságát a klubok vagy vendéglők elé helyezze. Sok fiút távol tartanának az utcától vagy az üzletektől. Sok leányt megmentenének a léha, félrevezető társaságtól. Az otthon befolyása a szülők és a gyermekek számára az lenne, amit Isten szánt annak: élethossziglani áldás.

A házásélet egyáltalán nem ábrándkép. Megvan a maga valós nehézsége és nem szép része. A feleség ne tekintse magát babának, akit dédelgetni kell, hanem asszonynak. Tegye vállait a valódi, nem pedig a képzelt terhek alá. Éljen értelmes, megfontolt életet és lássa be, hogy saját magán kívül más dolgokra is kell gondolnia... A valóságos életnek megvan az árnyoldala és gondja. Mindenki-re rátörnek a bajok. Sátán állandóan azon munkálkodik, hogy megingassa a hitet és megsemmisítse mindenki bátorságát és reménységét.

Tanács egy boldogtalan házaspárnak. - Házáséleted hasonló volt a pusztához, amelyben nagyon kevés a zöld terület, amire hálás megemlékezéssel tekinthetsz vissza. Ennek nem kellett volna így lennie.

A szeretet nem létezhet anélkül, hogy ne nyilvánuljon meg látható cselekedetekben, ahogyan a tűz sem tartható fenn tüzelőanyag nélkül. C. Testvérem, te méltóságodon alulinak érezted, hogy gyengédséget nyilváníts ki kedves cselekedetekkel, és arra az alkalomra várj, hogy meggyőzzed feleségedet szeretetedről a gyöngédség szavaival és kedves figyelmességgel. Változékony vagy érzelmeidben és nagyon befolyásolnak a körülmények... Amikor elhagyod üzletedet, hagyd ott üzleti gondjaidat, tanácsstalanságodat és bosszúságaidat. Menj haza családotodhoz vidám arccal, rokonszenvvel, gyengédséggel és szeretettel. Ez sokkal jobb, mintha feleséged miatt pénzt kell kiadnod orvosra és gyógyszerre. A vidámság egészség lesz testednek és erő lelkednek. Életetek nagyon nyomorúságos volt, amihez mindketten hozzájárultatok. Isten nem gyönyörködik boldogtalanságotokban; önuralmatok hiánya eredményezte ezt néktek.

Megengeditek, hogy érzelmeitek uraljanak benneteket. C. Testvér, te méltóságodon alulinak tartod, hogy kinyilvánítsd szeretetedet, kedvesen és szeretet-

tel beszélj. Azt gondolod, hogy a gyengéd szavak a lágyságnak és a gyengeségnek jelei, ezért szükségtelenek. Helyükbe ingerült szavak, a viszály, a küzdelem és a bíráló szavai kerülnek...

Nem rendelkezel a megelégedettség lelkületének elemeivel. Bajaidnál időzől; a tőled messze levő, képzeletbeli szűkölködés és szegénység mered feléd; szenvedsz, gyötrődsz és küzdesz. Állandóan aggódsz és hangulatod nyomott. Nem ápolod Isten iránti szeretetedet és szíved háláját mindazon áldásokért, amit jószágos mennyei Atyád reád árasztott. Te csupán az élet kellemetlenségeit látod. A világias örület a sűrű sötétség komor felhőjébe burkol téged. Sátán ujjong feletted, mert te nyomorúságot akarsz, amikor béke és a boldogság áll rendelkezésedre.

A kölcsönös szeretet és türelem jutalma. - A kölcsönös türelem és szeretet nélkül semmilyen földi hatalom sem tud megtartani téged és férjedet a keresztény kapcsolat közösségében. A házasságban való társas kapcsolatod legyen meghitt, gyengéd, szent és emelkedett, amely lelki erőt áraszt életedetekbe, hogy az legyetek egymás számára, amit Isten Igéje megkíván. Amikor eléritek azt a lelki állapotot, amit Isten megkíván tőletek, akkor megtaláljátok a mennyet idelent és Istent az életedetekben.

Emlékezzetek arra, kedves Testvéreim, hogy Isten szeretet, és az Ő kegyelme által boldoggá tehetitek egymást, ahogyan házassági fogadalmatokban megígértétek.

A férfiak és a nők elérhetik az Isten által eléjük tárt példaképet, ha Krisztust választják segítőjüknek. Amit az emberi bölcsesség nem képes megtenni, azt kegyelme elvégzi azokért, akik szeretetteljes bizalommal adják át magukat neki. Gondviselése egyesíteni tudja a szíveket a mennyből eredő kötélekkel. Szeretetük nemcsak gyengéd és hízalgő szavakból fog állni. A mennyei szövőszék a fonalakból és keresztyszálakból a földi szövőszéken szőtnél finomabbat, sőt tartósabbat sző. A végtermék nem közönséges szövet, hanem olyan anyag, amely eltűri a használatot, a bírálókat és a próbát. Szívet a szívvel a szeretet arany kötéleke köti össze, amely maradandó.

BOLDOG OTTHON, Szent kör

A családi kör szentsége. - Minden családot szent légkör vesz körül, amit meg kell őriznie. Senki másnak nincs joga e szent körhöz. A férj és a feleség legyen minden egymás számára. A feleség ne tartson titokban semmit férje előtt, amit másokkal tudat; és a férjnek ne legyen titkolni valója a felesége előtt, amit szintén másokkal tudat. A feleség szíve férje hibái számára a sír legyen; és a férj szíve

a felesége hibái számára a sír legyen. Egyik fél se tréfálkozzon a másik érzéseinek kárára. A férj vagy a feleség sohase panaszkodjon egymásról másoknak tréfából, vagy bármely más okból, mert amikor gyakran engednek e balga, tökéletesen ártatlannak látszó tréfának, egymással való nézeteltérésben vagy esetleg elidegenedésben végződik az. Láttam, hogy szent pajzs van minden család körül.

Tekintsük a családi kört szent helynek, a mennyi jelképének, tükörnek, amelyben önmagunkat tükrözzük vissza. Lehetnek barátaink és ismerőseink, ám ne avatkozzanak otthoni életünkbe. A tulajdon erős tudatát kell éreznünk, mely a kényelem, a nyugalom és a bizalom érzetét adja.

A nyelv, a fül és a szem legyen megszentelt. - A családi kör tagjai imádkozzanak azért, hogy Isten szentelje meg nyelvüket, fülüket, szemüket és testük minden tagját. Ha a gonosszal kapcsolatba kerülnek, nem szükségszerű, hogy az legyőzze őket. Krisztus lehetővé tette, hogy a jellem jó illatú legyen.

Mily sokan meggyalázzák Krisztust és félremagyarázzák jellemét a családi körben! Mily sokan nem nyilvánítanak ki türelmet, elnézést, megbocsátást és igaz szeretetet. Sokan rokonszenvvel és ellenszenvvel rendelkeznek, s úgy érzik, jogukban áll inkább saját romlott természetük kimutatása, mint Krisztus akaratának, cselekedeteinek és jellemének kinyilvánítása. Jézus élete telve van kedvességgel és szeretettel. Vajon belenövünk-e isteni természetébe?

Egység, szeretet és béke. - Az apák és anyák tegyenek ünnepélyes ígéretet Istennek - akit szeretnek és akinek engedelmeskednek -, hogy kegyelme által nem ellenkeznek egymással, hanem életük és vérmérsékletük azt a lelkiületet fogja képviselni, amelyet elvárnak gyermekeiktől, hogy azt becsben tartsák.

A szülők legyenek óvatosak, nehogy a vitatkozás lelkiülete belopózzék otthonukba; mert ez Sátán egyik eszköze, hogy bélyegét rányomja jellemükre. Ha a szülők otthonukban az egységre törekednek Krisztus életét uraló elvek elméjükbe vésése által, akkor messze űzik a viszályt, így az egység és a szeretet lakik ott. A szülők és a gyermekek részesülni fognak a Szentlélek ajándékában.

A férj és a feleség emlékezzen arra, elég terhük van anélkül is, hogy életüket nyomorúságossá tegyék a nézeteltérések megengedése által. Azok, akik helyt adnak a kis nézeteltéréseknek, meghívják otthonukba Sátánt. A gyermekek átveszik a csekély dolgok miatti elégedetlenség lelkiületét. A gonosz eszközei megteszik a maguk részét, hogy a szülők és a gyermekek hűtlenek legyenek Isten iránt.

Annak ellenére, hogy a házasságban lehetnek próbák, a férj és a feleség őrizték meg lelküket Isten szeretetében. Az apa úgy tekintsen gyermekeinek anyjára, mint aki megérdemel minden kedvességet, gyengédséget és rokonszenvet.

A család egységének titka. - A családban és a gyülekezetben való széthúzás

és vizsálya oka a Krisztustól való eltávolodás. Krisztushoz közel kerülni annyit jelent, mint közelebb kerülni egymáshoz. A családban és a gyülekezetben való igaz egység titka nem a tapintatos bánásmódban, nem a vezetésben, nem is a nehézségek legyőzésére irányuló emberfeletti erőfeszítésekben - habár ezektől is sok függ -, hanem a Krisztussal való egységben rejlik.

Képzeljünk el egy nagy kört, amelynek szélétől minden vonal a középpont felé halad! Minél jobban közelednek a vonalak a középponthez, annál közelebb kerülnek egymáshoz.

Igy van ez a keresztyén életben is. Minél közelebb kerülünk Krisztushoz, annál közelebb kerülünk egymáshoz. Isten dicsóul meg, midőn népe egységes tevékenységben egyesül.

Mindenki segítsen a másikat. - A család oly szent, társas közösség, amelyben minden tagnak részt kell vennie, mindenki segít a másikat. A házi munkának gördülékenyen kell haladnia, mint a jól szabályozott gép különböző részeinek.

A család minden tagja ismerje fel egyéni felelősségét és vegye ki részét, járuljon hozzá a család kényelméhez, rendjéhez és megszokott menetéhez. Senki se dolgozzon a másik ellen. Mindnyájan egységesen tevékenykedjenek egymás bátorításának nemes munkájában; gyakorolják a kedvességet, a béketúrést és a türelmet. Beszéljetez halkán, nyugodt hangnemben! Kerüljetez a zűrzavart és tegyetez meg mindent, hogy megkönnyítsetez az édesanya terhét...

A család minden tagja vegye tudomásul jogos részét, amit elvárnak tőle, hogy a többiekkel együtt elvégezzen. A hat éves gyermektől felfelé mindenki értse meg, elvárják tőle, hogy kivegye részét az élet terheinek viseléséből.

Alkalmas megoldás. - Otthon vagy bárhol legyen is, növekednem kell a kegyelemben abból a célból, hogy erkölcsi erőt adjak minden cselekedetemnek. Otthon is ügyelnem kell lelkületemre, szavaimra és cselekedeteimre. Időt kell szakítanom a személyes önképzésre, hogy gyakoroljam és neveljem magam a helyes elvekben. Példakép kell legyen mások számára. Istennek Igéjéről éjjel-nappal elmélkednem kell, és tanításait kamatoztatnom kell a mindennapi életemben. A Lélek kardja - amely az Isten beszéde - az egyedüli kard, amelyet bizton használhatok.

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

BOLDOG OTTHON, 355-362. (Az előzékenység és a kedvesség)

Az előzékenység számúzi az élet gondjainak nagy részét. - „Legyetek pedig egymáshoz jószágosak...” (Ef 4:32) - e tanítás által elménkbe vésett elv a család boldogságának alapja. Minden otthonban legyen úr a keresztényi előzékenység. Ez kevés fáradsággal jár, mégis hatalma van az emberi természet meglágyítására, mely nélkül kemények és durvák lennénk. Az udvariasság állandó gyakorlása - amikor készek vagyunk másokkal úgy cselekedni, ahogyan szeretnénk, hogy velünk is cselekedjenek - elűzné az élet bajainak felét.

Az előzékenység az otthonban kezdődik. - Ha azt akarjuk, hogy gyermekeink is kedvesek, előzékenyek és szerető szívűek legyenek, akkor példát kell mutatnunk.

A szülőknek még a kicsiny dolgokban is előzékenységet kell tanúsítaniuk egymás iránt. Legyen otthonunk törvénye a kedvesség. Ne engedjük meg a nyers beszédet, ne szóljunk elkeseredett szavakat!

Mindnyájuknak legyen vidám arca, szelíd hangja, udvarias modora, mert ezek az erő alkotóelemei! A gyermekeket vonzza a vidám, örömteli magatartás, ezért legyetek irántuk kedvesek és akkor ők is ugyanezt a lelkületet fogják tanúsítani irántatok és egymás iránt.

Előzékenység és önuralmad nagyobb hatással lesz gyermekeid jellemére, mint pusztán a szavak.

A kölcsönös kedvesség Édenné alakítja az otthont. - Ha a szülők kedvesen szólnak gyermekeikhez és megdicsérik őket amikor valami jót igyekeznek tenni, azzal előmozdítják erőfeszítéseiket és nagyon boldoggá teszik őket. Olyan varázsszal veszik körül a családi kört, amely elűz minden sötét árnyat és vidám napfényt hoz be. A kölcsönös kedvesség és türelem Édenné alakítja az otthont és a családi körbe vonja a szent angyalokat. De elmenekülnek abból a házból, ahol kellemetlen szavak hangzanak el, s ingerültség és viszály uralkodik. A barátságtalan magatartás, a panaszkodás és a harag kizárja otthonunkból Jézust.

A mindennapi élet előzékenysége és a szeretet, mely meg kell legyen a családtagok között, nem függ a külső körülményektől.

A kellemes szó, a szelíd magatartás és az őszinte szeretet, mely kifejezésre jut a szorgalommal, a rendszeretettel és a takarékossgal együtt minden tettben, még a kis kunyhót is a legboldogabb otthonná teszi. Az ilyen otthonra a Teremtő helyesléssel tekint le.

Sokan vannak, akiknek kevesebbet kellene foglalkozniuk a külvilággal és töb-

bet családjuk tagjaival. Kevesebb látszólagos udvariasságot és vonzalmat kellene tanúsítani az idegenekkel és a látogatókkal szemben, de több igazi szeretetből és rokonszenvből eredő előzékenységet kellene bemutatni otthonunk drága tagjai iránt.

Az igazi udvariasság meghatározása. - Nagy szükség van otthonunkban a valódi kifinomultság gyakorlására. Ez hatalmas bizonyosság az igazság érdekében. Bárkiben is megnyilvánul a közönséges beszéd és magatartás, az romlott szívre vall. A mennyből származó igazság sohasem alacsonyítja le az elfogadót, nem teszi nyerssé vagy durvává. Befolyásában az igazság lágyító és finomító hatású. Ha befogadják a szívbe, tiszteletteljessé és előzékennyé teszi az ifjakat. A keresztényi udvariasság csak a Szentlélek munkája által nyerhető el. Az nem áll tettetett vagy mesterkéltn udvariaskodásból, hajlongásból és kényszeredett mosolyból. Az udvariasság eme fajtájával a világiak rendelkeznek, de nélkülözik az igazi keresztényi udvariasságot. Az igazi kifinomultság, a valódi udvariasság csupán Krisztus evangéliumának gyakorlati ismerete által nyerhető el. Az igazi udvariasság, az igazi előzékenység mindenki iránti kedvességben nyilvánul meg, legyen az előkelő vagy alacsonyrendű, szegény vagy gazdag.

Az igazi udvariasság lényege az, hogy tekintettel vagyunk másokra. Az a nevelés tartós, amely növeli a rokonszenvet és a kedvességet. Hibás az az úgynevezett műveltség, amely az ifjút nem teszi engedelmessé szülei iránt, amely nem ismeri el kiválóságait, nem tűri el hibáikat, nem segíti őket szükségükben, nem teszi őket méltányossá, gyengéddé, nagylelkűvé és segítőkésszé fiatal, idős és szerencsétlen iránt egyaránt.

A keresztény udvariasság olyan aranykapocs, amely egyesíti a család tagjait a szeretet kötelékében és napról napra szorosabbá, erősebbé válik.

Az arany szabály váljon a család törvényévé. - A társadalom és a család kapcsolatának legértékesebb szabályai a Bibliában találhatóak meg. Az nemcsak az erkölcsösség legjobb és legtisztább mércéje, hanem az igaz udvariasság legértékesebb szabályozója. Megváltónk Hegyibeszéde felmérhetetlen értékű tanítást tartalmaz idősnek és fiatalnak. Azt gyakran kellene olvasnunk a családi körben, s drága tanításait szemléltetnünk kellene mindennapi életünkben. Váljon a család törvényévé a következő arany szabály: $\alpha\mu\alpha$ "Amit akartok azért, $\alpha\mu\alpha$ hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, $\alpha\mu\alpha$ mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal..." (Mt 7:12); $\alpha\mu\alpha$ valamilyen az apostoli intés: $\alpha\mu\alpha$ "...a tiszteletadásban $\alpha\mu\alpha$ egymást megelőzők legyetek" (Róm 12:10). Akik Krisztus lelkületét ápolják, azok udvariasak otthonukban, és jóakaratóan segítőkészek még a kicsiny dolgokban is. Állandóan arra igyekeznek, hogy mindenkit boldoggá tegyenek maguk körül, miközben elfeledkeznek magukról a mások iránti figyelmességükben. Ez a kereszténység fájának gyümölcse.

Ez az aranyszabály az őszinte előzékenység alapelve. Ezt leghívebben szemlélteti Jézus élete és jelleme. Ó! a szelídség és szépség mily ragyogó sugarai áradtak szét Üdvözítőnk mindennapi életéből! Mily jóság árad szét jelenlétéből! Ugyanez a lelkület nyilatkozik meg gyermekeiben is. Akikben Krisztus lakozik, azokat mennyei légkör övez. Tisztaságuk fehér ruhája az Úr kertjének illatát árasztja. Arcuk az ő világosságát sugározza, mely beragyogja az ösvényt a botladozó és fáradt lábnak.

Az illem legfőbb tanulmánya. - Az illemről valaha is írt legértékesebb tanulmány a Megváltónk által adott értékes tanítás, a Szentléleknek Pál apostol általi kijelentése, melyet kitörölhetetlenül bele kell vésni minden ember - legyen az ifjú vagy idős - emlékezetébe:

"...amint én szerettelek titeket, $\kappa\eta\kappa\alpha\upsilon\gamma$ szeressétek ti is egymást" (Jn 13:34).

A szeretet hosszútűrő, kegyes; $\kappa\eta\kappa\alpha$ szeretet nem irigykedik, $\kappa\eta\kappa\alpha$ szeretet nem kérkedik, $\kappa\eta\kappa\eta\mu$ nem fuvalkodik fel; $\kappa\eta\kappa\eta\mu$ nem cselekszik éktelenül, $\kappa\eta\kappa\eta\mu$ nem keresi a maga hasznát, $\kappa\eta\kappa\eta\mu$ nem gerjed haragra, $\kappa\eta\kappa\eta\mu$ nem rója fel a gonoszt, $\kappa\eta\kappa\eta\mu$ nem örül a hamisságnak, $\kappa\eta\kappa\epsilon$ együtt örül az igazsággal; $\kappa\eta\kappa\mu$ mindent elfedez, mindent hiszen, $\kappa\eta\kappa\mu$ mindent remél, mindent eltűr. $\kappa\eta\kappa\alpha$ A szeretet soha el nem fogy... (1Kor 13:4-8).

A Biblia udvariasságra int és sok példát mutat be az önzetlen lelkületre, a szelíd kedvességre, az igazi udvariasságot jellemző megnyerő magaviseletre. Ezek csupán Krisztus jellemének visszatükröződései. A világban látható minden igazi gyengédség és udvariasság - még azok között is, akik nem ismerik az ő nevét - Krisztustól származik. Azt akarja, hogy e jellemtulajdonságok tökéletesen visszatükröződjenek gyermekeiben. Célja, jellemének szépségét általunk szemléljék az emberek.

A kereszténység mindenikből jó modorú embert akar formálni. Krisztus előzékeny volt még üldözőivel is; és igazi követői ugyanezt a lelkületet tanúsítják. Figyeljük csak meg az uralkodók előtt álló Pált! Agrippa előtti beszéde az őszinte előzékenységet és a meggyőző ékesszólást példázza. Az evangélium nem a világban szokásos merev udvariaskodásra buzdít, hanem olyanra, amely a szív igaz kedvességéből ered.

Mi nem a világ által előzékenységnek nevezett megnyilatkozást kérjük, hanem azt az előzékenységet, amelyet mindenki magával vihet a boldogok lakhelyére.

Az igazi előzékenység indítéka a szeretet legyen. - Az élet külső illemszabályainak leggondosabb ápolása sem elég arra, hogy kizárjon minden ingerlékenységet, éles bírálatot és illetlen beszédet. Az igazi kifinomultság addig sohasem fog megnyilvánulni, amíg az „én”-t tekintik a legfőbb célnak. A szívben szeretetnek kell lakoznia. Az igaz keresztény a Mestere iránti mélységes szeretetéből meríti

tettei indítékait. Krisztus iránti vonzalmának gyökeréből sarjad a testvérei iránti önzetlen érdeklődése.

Az összes dolog közül, ami után az emberek vágyódnak, amit ápolnak és művelnek, semmi sem olyan értékes Isten szemében, mint a tiszta szív, a hálával és békével átitatott természet.

Amikor az igazság és szeretet isteni összhangja van a szívben, az szétárad szóban és tettben... Szívünkben őszinte jóindulatnak kell lennie. A szeretet a tulajdonosának a magatartás jóindulatát, illemét és kedvességét juttatja. A szeretet megvilágosítja az arcot, lággyá teszi a hangot, kifinomulttá és felemeltté teszi az egész embert. Összhangba hozza őt Istennel, mivel az mennyei tulajdonság.

Az igazi előzékenységet nem lehet megtanulni az illemszabályok pusztá gyakorlásával. A helyes magatartásformát minden időben meg kell őriznünk. Ahol az elvekben nem jutottak egyezségekre, a másokra való tekintet az elfogadott szokások teljesítéséhez vezet; az igazi előzékenység nem kívánja az elvek feláldozását a szokásokért. Nem ismeri a társadalmi osztályokat. Az önbecsülésre, az emberi méltóság megbecsülésére, a nagy emberi testvériség minden tagjának tiszteletére tanít.

A szeretet kifejezésre jut tekintetünkben, szavunkban és cselekedetünkben. - A szülők mindenekfelett vegyék körül gyermekeiket a vidámság, az előzékenység és a szeretet légkörével. Az otthon, amelyben szeretet lakozik - és ez kifejezésre jut tekintetünkben, szavaikban és cselekedetükben - az a hely, ahol az angyalok örömmel lakoznak. Szülők, áradjon szívetekbe a szeretet, a vidámság, a boldog megelégedettség napfénye, és annak üde befolyása hassa át otthonotokat! Tanúsítatok kedves, türelmes lelkületet és ugyanezt mozdítsátok elő gyermekeitekben, ápolván mindazt a kegyelmet, amely felvidítja a családi életet. Az így kialakított légkör olyan lesz gyermekeitek számára, mint a levegő és napfény a növényvilágnak, amely előmozdítja az egészséget és az életerőt.

A szelíd magaviselet, a vidám beszélgetés és a szeretetteljes cselekedetek a gyermekek szívét a szülőkéhez kötik a vonzalom selyemszálával és az otthon vonzalmáért többet tesznek a legritkább drágakőnél, amely aranyért vásárolható meg.

A különböző vérmérsékletűeknek egységbe kell olvadniuk. - Isten akarata szerint a különböző vérmérsékletű embereknek is kapcsolatban kell lenniük egymással. Amikor ez megtörténik, a család minden tagja vegye komolyan a másik érzéseit és jogait. Ez eszközökkel ápolni tudják a kölcsönös megértést és türelmet, ami által csillapodik előítéletük, jellemük nyers pontjai pedig elsimulnak. Biztosíthatja az összhangot és a különböző vérmérsékletűek keveredése mindenkinek hasznára lehet.

Az előzékenység hiányát semmi nem pótolhatja. - Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, de ugyanakkor szavaikban és magatartásukban nyerseks, barátságatlanok és udvariatlanok, még nem tanultak Jézustól. A kérkedő, másokat elnyomó, hibakereső ember nem keresztény; mert a kereszténység Krisztushoz hasonlóságot jelent. Némely hitvalló keresztény magatartásából annyira hiányzik a kedvesség és az előzékenység, hogy rossz színben tűnik fel mások előtt. Őszinteségében nem lehet kételkedni; becsületessége nem kérdőjelezhető meg, de őszintesége és becsületessége nem pótolja a barátság és előzékenység hiányát. A kereszténynek éppolyan rokonszenvesnek kell lennie, mint igaznak, könyörületesnek és előzékenynek, becsületesnek és őszintének.

Az udvarias tetteknek és a testvérek részéről való szelídség bárminemű elhanyagolása a családi körben - a szülőknek a gyermekekkel és a gyermekeknek a szülőkkel - a kedves, bátorító szavak mellőzése megerősíti azokat a szokásokat, amelyek a jellemet keresztényietlenné teszik. De amikor e kicsiny dolgokat teljesítik, azok hatalmas erővé válnak. Nagy méretűvé növekedik. Jó illatot árasztanak az életbe, mely szent tömjénfűstként száll fel Istenhez.

Sokan óhajtják a figyelmességet. - Sokan elmélyülten vágyakoznak a baráti rokonszenvre... Feledkezzünk el önmagunkról és keressük az alkalmat még a kicsiny dolgokban is, hálát adva a másoktól kapott jóindulatért, és vigyázzunk az alkalmakra, hogy megvidámítsunk másokat és könnyítsünk, enyhítsünk bánatukon és terhükön, a tapintatos kedvesség és szeretet apró tetteinek cselekvésével. E gondos figyelmességek, melyek családjukban kezdődnek, túlterjednek a családi körön, mely az élet boldogságának tartalmát kiegészíti. Ám e kicsiny dolgok elhanyagolása az élet keserűségét és szomorúságát fokozza.

A társadalmi kapcsolaton keresztül érintkezünk a világgal. - A kereszténység a társadalmi kapcsolatok által érintkezik a világgal. Minden férfitől és nőtől - aki megízlelte Krisztus szeretetét és szívébe fogadta az isteni világosságot - megkívánja Isten, hogy világosságot árásson azok sötét ösvényére, akik még nem ismerik a jobb utat.

Ezernyi apró figyelmességet nyilváníthatunk ki barátságos szavakkal és kedves tekintettel, amelyek visszaverődnek ránk. A nemtörődöm keresztények a mások iránti hanyagságukkal kinyilvánítják, hogy nincsenek Krisztussal egységben. Képtelenség egységben lenni Krisztussal, ugyanakkor barátságatlannak lenni másokkal, megfelelkezve jogaikról.

Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnket fejleszteniünk kell, hogy lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy saját érdekeink nem foglalnak le önzően, hanem vágyunk másokkal is megosztani áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák,

hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy az emberek javára, ahogyan ő tette. Ne legyen rólunk a világnak olyan benyomása, hogy a keresztények bús, örömtelen emberek.

Ha udvariasak és szelídek vagyunk otthon, kellemes természetünk jó illatát akkor is magunkkal visszük, amikor távol vagyunk otthonunktól. Amikor hoszútűrést, elnézést, szelídséget és bátorságot tanúsítunk családjunk körében, akkor a világ világosságává válunk.

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUSHOZ VEZETŐ ÚT, 15-20. (A bűnösnek Krisztusra van szüksége)

Az ember teremtésekor nemes testi és lelki tulajdonságokat és képességeket kapott. Tökéletes, Istennel összhangban élő lény volt. Gondolatai tiszták, céljai szentek voltak. De az engedetlenség megromtotta ezeket az erőket és tulajdonságokat, s a szeretet helyét az önzés foglalta el. A bűn következtében az ember természete annyira legyengült, hogy saját erejéből képtelen volt a gonosz hatalmának ellenállni. Sátán foglya lett és az is maradt volna örökké, ha Isten szeretetétől ösztönözve, közbe nem lép. A kísértőnek az volt a szándéka, hogy Istennek az emberrel való, már a teremtésnél meglévő tervét keresztelje, s ezáltal fájdalmat és romlást hozzon a világra. Nem riadt vissza még attól sem, hogy minden rosszat az isteni teremtés következményének tüntessen fel.

Bűntelen állapotában az ember a legbensőbb és legboldogítóbb összeköttetésben állt azzal, akiben van a „bölcösségnek és ismeretnek minden kincse elrejtve” (Kol 2:3). A bűnbeesés után azonban többé nem lelte örömét az ember a szentségben, és mindinkább elrejtőzött Isten jelenléte elől. A meg nem újult szív ma is hasonló állapotban van. Miután nem él összhangban Istennel, nem is talál örömet a vele való közösségben. A bűnös nem tudna örülni Isten jelenlétének, visszariadna a szent lények társaságától. Még ha szabadon léphetne is be a mennybe, nem volna öröm számára. Az önzetlen szeretet, amely ott uralkodik, és amely a legszorosabb összeköttetésben áll Isten végtelen szeretetével, nem találna visszhangra szívében. Gondolatai, érdekei és indokai épp az ellentétét képeznék azoknak, amelyek a menny ártatlan lakóinak szívét uralják. Zavaró hang lenne a menny összhangjában. Számára a menny a kínszenvedés lenne, vágyakozna elrejtőzni Előle, aki maga a világosság és minden öröm és boldogság központja. Istennek nem önkényes határozata zárja ki a gonoszokat a mennyből;

alkalmatlanságuk folytán önmagukat zárják ki a boldog közösségből. Isten dicsősége reájuk nézve emésztő tűz lenne. Inkább választanák a pusztulást és halált, csakhogy elrejtőzhessenek annak tekintete elől, aki értük a kereszten meghalt.

Lehetetlen, hogy saját erőnkből kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk. „Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki” (Jób 14:4). „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti” (Róm 8:7). Nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a maga kellő hatásköre, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet előidézhetnek ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek holt erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez vezetni.

Az Üdvözítő maga mondta: „Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát” (Jn 3:3). Az embernek új szívet, új vágyakat, új indokokat és terveket kell nyernie, hogy új életet folytathasson. Végzetes tévedés azt hinni, hogy csak azt a jót kell bennünk tovább fejleszteni, amivel már természetből fogva rendelkezünk. „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg” (1Kor 2:14). „Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek” (Jn 3:7). Krisztusról mondja az Írás: „őbenne vala az élet és az élet vala az emberek világossága” (Jn 1:4). „És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (ApCsel 4:12).

Nem elég Istennek atyai gondoskodását, szeretetét és irgalmasságát látnunk, nem elég, ha a törvény igazságát és bölcsességét felismerjük, és nem elég tudnunk, hogy azok a szeretet örökkévaló alapelveire épültek. Pál apostol ezt mind felismerte, amikor levelében kijelenti: „Megegyezem a törvénnyel, hogy jó”. „Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó” (Róm 7:16, 12). Azonban szomorúan és elkeseredetten fűzi hozzá: „...de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve” (Róm 7:14). Vágyakozott ama tisztaság és megújulás után, amelyet saját erejéből soha el nem érhetett, s azért így kiáltott fel: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7:24). E fájdalmas kiáltás tört ki minden időben, mindenütt az aggódó lelkek ajkán. Ezek számára csak egyetlen felelet van: „Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29).

Isten Lelke ezt az igazságot számos hasonlattal világítja meg és teszi érthető-

vé azok számára, akik bűneik terhétől szabadulni kívánnak. Jákóbot is büntudata terhelte, mikor testvérét, Ézsaut megcsalta, és az atyai házból menekülni volt kénytelen. Elhagyatva, kitaszítva és elszakadva mindattól, ami az életet értékesíti teszi, mindenekfelett egy gondolat nehezedett lelkére a legnagyobb súllyal, az, hogy bűnei elszakították Istentől, és a menny is elhagyta őt. Szomorúságában a puszta földre feküdt le, hogy kissé pihenjen; körülötte a csendes halmok, fölötte pedig a fenséges csillagpompájában ragyogó ég. Elaludt, és csodálatos álmot látott. A földről, amelyen feküdt, létra látszott az ég kapujáig felérni, és azon az Isten angyalai jártak fel s alá; közben a dicsőség hazájából a remény és vigasz isteni üzenete hallatszott. Ilyen módon jelentetett ki Jákóbnak az a Megváltó, aki kielégítheti lelkének vágyait és szükségleteit. Örömmel és hálával látta megnyilatkozni azt az utat, melyen ő, a bűnös, ismét közösségbe juthat Istennel. Álmának titokzatos létrája Jézust, az Üdvözítőt jelképezte, aki egyedüli közvetítő Isten és az emberek között.

Ugyanerre a hasonlatra utalt Jézus is a Náthánáellel folytatott beszélgetésében: „Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára” (Jn 1:52). A hitehagyás következtében az ember elidegenedett Istentől; a föld elszakadt a mennytől. A köztük tátongó mélységet semmi sem hidalta át. Azonban Krisztus ismét helyreállította az ég és föld közötti összeköttetést. Áldozata áthidalta a bűn következtében keletkezett rettenetes szakadékot, úgy, hogy Isten angyalai újból kapcsolatban lehetnek az emberekkel. Krisztus újból összekapcsolja a tehetetlen, elesett és bűnös embert a végtelen hatalom Forrásával.

Hiába álmodoznak az emberiség haladásáról, hiábavaló egyeseknek az emberiség megmentésére irányuló törekvése, ha az elesett emberi nem segedelmének és reményének egyedüli forrását figyelmen kívül hagyják. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá” (Jak 1:17). Isten nélkül nincs kiválóság vagy tökéletes jellem, és az Istenhez vezető egyedüli út: Krisztus. Ő maga mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14:6).

A halálnál is erősebb az a szeretet, mellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által Isten bennünk hat és alkot - az elesett emberiség megváltását szolgálja.

Óh, nézzük hittel ezt az értünk hozott áldozatot! Ismerjük el annak a fáradtságnak és hosszútűrésnek nagyságát, mellyel az ég az elveszett emberiséget megváltani és ismét az atyai házba visszavezetni akarja. Erősebb indítékok és

hatalmasabb közvetítők nem is működhetek volna közre. Vajon a kilátásba helyezett jutalom, a menny öröme, az angyalok társasága, Isten szeretetének és Fiának boldogító közössége, továbbá szellemi erőink növekedése és nemesedése, ne indítsanak-e arra bennünket, hogy szívünk szerető szolgálatát tökéletesen és mindörökre Teremtőnknek és Megváltóknak adjuk?!

Másrészt pedig a bűnök folytán bekövetkező istenítélet, az elkerülhetetlen megtorlás, jellemünk romlása, a végső megsemmisülés, melyekről Isten szava világosan beszámol nekünk, nem elégségesek-e arra, hogy Sátán szolgálatától visszatartsanak bennünket?

Miért ne ismerjük el Isten jószágát és hosszútűrését? Tehetett volna még többet érettünk? Törekedjünk ugyanolyan szeretetre iránta, mint amellyel Ő szeretett bennünket! Használjuk fel azon kegyelmi eszközöket, melyeket Isten előrelátásából rendelt részünkre, hogy átalakuljunk az Ő képmására, visszahegyeztessünk a szolgáló angyalok társaságába, teljes összhangba és közösségbe az Atyával és a Fiúval.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

THAT I MAY KNOW HIM, 104. (Összegzése és lényege)

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Jn 17:3.

A keresztény kegyelem és tapasztalat egészének összegzése és lényege a Krisztusba vetett hitben, Isten és az Ő elküldött Fiának ismeretében rejlik. De itt sokan kudarcot vallanak, mert hiányzik belőlük az Istenbe vetett hit. Ahelyett, hogy önmegtágadásában és megaláztatásában közösségbe akarnának kerülni Krisztussal, mindig önmaguk felsőbbrendűségét keresik... Ő, bárcsak értékelnénk Isten szeretetét, akkor szívünk kitágulna, korlátozott rokonszenvünk kiszélesedne, és elszakadna az önzés jeges korlátaitól, és megértésünk mélyebb lenne, mint most.

Mivel nem ismerjük Istent, nem hiszünk Krisztusban, nem hat bennünk mélyen az a megaláztatás, amelyet értünk elszenvedett, és nem vezet önmagunk megalázásához, Jézus felmagasztalásához... Ő, bárcsak úgy szeretnéd Őt, ahogy Ő szeretett téged, akkor nem kerülnéd el az Isten Fia szenvedésének sötét fejezeteiben való részvétet!

Ahhoz, hogy részesei lehessünk Krisztusnak az Ő szenvedésében, látnunk kell Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Amikor Krisztus megaláztatásán

szemléljük önmegtágadását és önfeláldozását, csodálkozunk a bűnös ember iránti isteni szeretet megnyilvánulásán. Amikor Krisztusért arra kapunk meghívást, hogy megalázó jellegű megpróbáltatásokon menjünk keresztül, ha megvan bennünk Krisztus lelkülete, szelíden kell elviselnünk azokat, nem nehezelve a sérelmekre, és nem állunk ellen a gonosznak. Kinyilvánítjuk azt a szellemet, amely Krisztusban lakott... Meg kell értenünk, mi Krisztus áldozata, munkája és szenvedései, hogy együttműködhessünk vele a megváltás nagy tervének kidolgozásában.

Istennek és Jézus Krisztusnak a jellemében kifejezett ismerete a legmagasabb iskola. Ez a kulcs, amely megnyitja a mennyei város kapuit. Ez a tudás Isten célja, hogy mindazok birtokában legyenek, akik Krisztust öltik magukra.

PRÓFÉTÁK ÉS KIRÁLYOK, 436-437. (A szabadító eljövetele-részlet)

Amikor a Megváltó végül megjelent – „emberekhez hasonlónak lett” (Fil 2:7) –, és elkezdte szolgálatát, a kegyelem munkáját, Sátán csak sarkát mardoshatta; míg Krisztus minden megalázkodásával és szenvedésével az ellenség fejét sebezte meg. A bűnözta gyötrelem átjárta bűntelen szívét, és miközben Krisztus elviselte a bűnösök ellenkezését, megfizette a bűnös ember adósságát és szét-törte bilincseit. Minden gyötrelem, minden bántás, az emberiség szabadulásához vezetett.

Ha Sátán elérte volna, hogy Krisztus egyetlen kísértésnek is engedjen, ha rá tudta volna venni egyetlen olyan tette vagy gondolatra, amellyel feltot ejt tökéletes tisztaságán, a sötétség fejedelme győzött volna az ember kezében, és megszerezte volna magának az egész emberiséget. Sátán meggyötörhette Krisztust, de nem tudta beszennyezni. Fájdalmat okozhatott neki, de nem tudta őt megfertőzni. Hosszú küzdelem és megpróbáltatás színterévé tette életét, de minden egyes támadásával egyre jobban csökkent Sátánnak az emberiség feletti hatalma.

A kísértés pusztájában, a Gecsemáné kertben és a kereszten Megváltónk megküzdött a sötétség fejedelmével. Sebei az emberiség javára aratott győzelmének jeleivé lettek. Amikor Krisztus a gonosz lelkek örvendezése és a gonosz emberek gyalázkodása közepette haláltusában függött a kereszten, Sátán csakugyan mardosta a sarkát, de pontosan ez a cselekmény zúzta össze a kígyó fejét. Krisztus megsemmisítette halála által „azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt” (Zsid 2:14). Ez a tette döntötte el az őslázadó sorsát, és örökre biztossá tette a megváltás tervét. Halálával Krisztus diadalmaskodott a halál hatalmán, feltámadásával pedig kitérte a sír kapuját minden követője előtt. Utolsó

nagy küzdelmében e prófécia teljesedését látjuk: „...ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod” (1Móz 3:15).

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában” (1Jn 3:2). Megváltónk utat nyitott: a legbűnösebb, a legnyomorultabb, a leglesújtottabb és legmegvetettebb ember is az Atyához juthat.

„Uram, te vagy Istenem! Magasztallak, dicsérem neved, mert csodákat vittél véghez, ősrégi terveket, való igazságot” (Ézsa 25:1).

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

NEVELÉS, 100-106. (Más példázatok)

„Aki bölcs, jegyezze meg ezeket, és értse meg az ÚR kegyelmes tetteit” (Zsolt 107:43 – új prot. ford.)!

Isten gyógyító hatalma áthatja az egész természetet. Ha egy fát kivágnak, ha egy ember megsérül vagy eltörik egy csontja, a természet azonnal munkába kezd, hogy helyrehozza a sebet. A gyógyító eszközök már a baleset előtt készen állnak, és amint megtörtént a baj, minden energiát a helyreállításra fordítanak. Így van ez a lelki életben is. Isten már azelőtt biztosította a gyógy módot, mielőtt még a bűn belépett volna világunkba. Minden lélek sebet kap az ellenségtől, aki enged a kísértésnek, de ahol van bűn, ott van Megváltó is. Jézus Krisztus ezt mondta munkájáról: a Szentlélek elküldött, hogy a „töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek..., hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat” (Lk 4:18).

Ebben a munkában együtt kell működnünk. „...ha előfogja is az embert valami bűn..., igazítsátok útba” (Gal 6:1). Az „útba igazítani”, „helyretenni” ige az eredetiben itt ugyanaz, mint amit arra az esetre használnak, amikor egy helyéről kiugrott csontot helyre kell tenni. Milyen szemléletes kép! Aki hibát követ el vagy bűnbe esik, az minden vonatkozásban kikerül a helyéről. Lehet, hogy felismeri tévedését és szívét mardossa a bűnbánat, de képtelen visszatérni a helyére. Összezavarodott, nyugtalan, elkeseredett, gyámoltalan. Az ilyen embert helyre kell tenni, meg kell gyógyítani, talpra kell állítani. „...ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant”. Csak a Krisztus szívéből áradó szeretet képes az effajta gyógyításra. A sebzett lelket csak az tudja helyreállítani, akiben úgy árad Krisztus szere-

tete, akár a fában az éltető nedv vagy a testben a vér.

A szeretetben csodálatos erő rejlik, mert Istentől származik. A szelíd felelet lecsendesíti a haragot, „a szeretet türelmes és jóságos”, „a szeretet sok vétet elfedez” (Péld 15:1; 1Kor 13:4 – új prot. ford.; 1Pt 4:8). Ha mindezt megtanulnánk, milyen csodálatos gyógyító erővel bírna az életünk! Milyen hatalmasan átalakulna az élet, és a föld a mennyhez lenne hasonló, annak előízét éreznénk!

Ezeket az értékes leckéket egyszerűen meg lehet tanítani, úgy, hogy a kisgyermek is megérthessék. A gyermek értelme még fogékony, könnyen tanítható, és ha mi, idősebbek is olyanok leszünk, mint a kisgyermek (Mt 18:3), ha elsajátítjuk a Megváltó egyszerűségét, szelídségét és gyöngéd szeretetét, akkor nem lesz majd nehéz a kicsinyek szívét érinteni és megtanítani nekik a gyógyítás szeretetteljes művészetét.

Isten legkisebb és leghatalmasabb műve is tökéletes. Ugyan az a kéz függesztette fel a bolygókat a világuŕben, mint amelyik megformálta a mező virágait. Vizsgáljuk meg mikroszkóp alatt a legapróbb útszéli növényt, és figyeljük meg, hogy minden apró része sajátos szépségű és teljes! Tehát, bármilyen szerény legyen is kötelességünk, végezzük azt valódi odaadással, a leghétköznapibb feladatokat is szeretetteljesen és hűséggel, mert ez kedves Isten szemében. Az Ő munkatársai leszünk, ha az egyszerű dolgokat is lelkiismeretesen, odafigyelve tesszük és elnyerjük Teremtőnk tetszését, aki mindent lát és mindent tud.

Az égen átívelő szivárvány ragyogó ívével arra a szövetségre emlékeztet, „amelyet Isten kötött a földön élő emberekkel és állatokkal” (1Móz 9:16 – új prot. ford.). Az Isten trónját körülvevő szivárvány is a békesség szövetségének jele, amit Isten kötött az Ő gyermekeivel.

Ahogy a felhőkben látható ív a napfény és a vízcseppek összjátéka folytán alakul ki, úgy az Isten trónja körül ragyogó szivárvány az Ő kegyelmének és igazságának egységét jelképezi. A megtérő bűnösnek Isten ezt üzeni: Életed van, mert „váltságdíjat találtam” (Jób 33:24)!

„Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad” (Ézs 54:9-10).

A csillagok üzenete

A csillagoknak szintén van örözüenete az emberek számára. Azokban az elkerülhetetlen órákban, amikor szívünk csügged és a kísértések hevesen támad-

nak, amikor az akadályok le küzdhetetlennek tűnnek, úgy érezzük, nem tudunk megfelelni az élet kihívásainak, és az ígérek délibábként tűnnek a semmibe; vajon miből kaphatnánk erőt és kitartást, ha nem azokból a leckékből, amelyeket Isten a kijelölt pályájukon haladó bolygókon keresztül tanít nekünk?

„Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen. Miért mondod Jákób és sólsz ekként Izrael: Elrejtetted az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége! Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbajával támogatlak.” „Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobb kezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek” (Ézs 40:26-29; 41:10, 13)!

A pálmafa a nap perzselő hevében és a heves homokviharokban is zöldell, sőt, gyümölcsöt is terem a sivatag közepén, mert gyökereit élő források táplálják. Üde lombjuk messzire látható a kopár, elhagyatott földön, és a fáradt utazó élete árán is meggyorsítja rogyadozó lépteit, hogy odaérjen enyhét adó árnyékába és az éltető vízhez.

A sivatagban álló fa nagyszerűen jelképezi, mi a terve Istennek gyermekeivel ebben a világban. Nekik kell elvezetniük kimerült, nyugtalan, vesztükbe rohánzó embertársaikat a bűn sivatagában az élet vizéhez. Be kell mutatniuk nekik a Teremtőt, aki így hívja őket magához: „Ha valaki szomszójához, jöjjön énhozzám, és igyék” (Jn 7:37).

A széles, mély folyók, a népek kereskedelmi és utazási útvonalai világszerte nagy megbecsülést kapnak, de mi a helyzet a méltóságos folyamokat tápláló kis patakokkal? Ha azok nem lennének, a nagy folyók egyszerűen eltűnnének. Tőlük függ a létük. Így van ez a vezető poszton lévő emberekkel is, akiket úgy tisztelnek, mintha a siker egyedül nekik lenne köszönhető, holott ahhoz számtalan szerényebb dolgozó munkája szükséges, akiről a világ tudomást sem vesz. A föld legtöbb munkásának sem tiszteletet, sem elismerést nem adnak, és ezért nagyon sokan elégedetlenek. Úgy érzik, elvesztegetik az életüket. Ám a kis patak, amely csöndben kanyarog a berkeken és mezőkön át, életet, termékenységet és szépséget ajándékozik környezetének, ezért éppen olyan hasznos, mint a széles folyam. S mivel élteti a folyót, ezzel segít neki elérni azt, amit önmaga sosem tudott volna teljesíteni.

Erre a tanításra sokaknak szüksége van. Túlságosan is bálványozzuk a te-

hetséget és irigyeljük a magas pozíciót. Túl sokan vannak, akik a kisujjukat sem mozdítják, ha nem ismerik el őket vezetőnek, s akiket nem is érdekel a munka, ha nem kapnak érte dicséretet. Meg kell tanulnunk hűségesen kihasználni a számmunkra biztosított adottságokat, eszközöket és lehetőségeket, valamint megelégednünk azzal a pályával, amit a Menny nekünk kijelölt.

A bizalom leckéje

„Kérdezd csak az állatokat, tanítanak téged, vagy az ég madarait, ők is megmondják! ...még a tenger halai is elbeszélnek neked!” „Nézd a hangyákat, figyeld meg, hogyan élnek!” „Figyeljétek meg az égi madarakat!” „Nézzétek a hollókat” (Jób 12:7-8; Péld 6:6; Mt 6:26; Lk 12:24 – új port. ford.)!

A gyermekeknek nem csak beszélni kell ezekről az állatokról, hadd tanuljanak csak tőlük! A hangyákat figyelve megtanulhatják a szorgalmas munkát, azt is, milyen kitartóan kell megküzdeni az akadályokkal és előre gondoskodni a jövőnkéről. A madarak a bizalom drága leckéjét tanítják meg velünk. Mennyei Atyánk gondot visel róluk, de maguknak kell összegyűjteni az eleséget, felépíteni a fészket és felnevelni utódaikat. Minden pillanatban ki vannak téve a ragadozók támadásainak, akik el akarják pusztítani őket. Mégis milyen vidáman végzik a dolgukat! Milyen örömteli az énekük!

A zoltáríró csodálatosan szemlélteti, miként gondoskodik Isten az erdő állatairól.

„A magas hegyekben vadkecskék járnak, a sziklákon mormoták találnak lakóhelyet”

(Zsolt 104:8 – új prot. ford.).

„Forrásokat fakasztottál a völgyekben, hogy patakok csörgedezzenek a hegyek között... Felettük, az ágakon madarak énekelnek, s fészket raknak a patak mellett”

(Zsolt 104:10, 12 – új prot. ford.).

Az Alpokban élő sasokat gyakran leveri a vihar a keskeny hegyszorosokba. A viharfelhők az erdőbe rekesztik ezt a hatalmas madarat, sötét tömegük elzárja előle a napfényes magasságokat, ahová fészket rakta. A szabadulásra tett erőfeszítései reménytelennek tűnnek. Ide-oda csapódik, erős szárnyaival sújtva a levegőt, s közben vijjogásával felébreszti a hegyek visszhangját. Végül egyetlen győzelmi kiáltással szélesebben felfelé száll, áttöri a sötét felhőket és ismét a szikrázó napsütésben találja magát, a viharfelhők pedig messze lent maradnak. Időnként bennünket is a nehézségek csüggesztő sötétje vesz körül. Magukba zárnak a hazugságok, a csapások, az igazágtalanságok. Olyan felhők ezek, ami-

ket nem tudunk eloszlatni. Mindhiába küzdünk a körülményeink ellen. A szabadulásnak ilyenkor csak egyetlenegy módja van. A földet vastagon borítja a homály és a köd, de a felhők felett Isten fénye ragyog. Hitünk szárnyain az Ő jelenlétének világosságába emelkedhetünk.

Sokat tanulhatunk ezekből a példákból. Önállóságot attól a fától, amely egyedül áll a pusztában vagy a hegyoldalon, gyökereit mélyen ereszti a talajba, s így keményen dacol a viharokkal. A korai befolyás fontosságát a göcsörtös, alakatlan törzsű fától, ami valami miatt még csemete korában elhajlott, és már semmilyen földi erő nem tudja visszaadni neki elvesztett szimmetriáját. A szent élet titkát a vízililiomtól, amely egy iszapos tóban, víznövényekkel és szeméttel körülvéve engedi le szárát a meder tiszta homokjába, és onnan nyerve életet makulátlan tisztaságban emeli fel illatos szirmait a fény felé.

Tehát, miközben a gyermekek és fiatalok elméleti tudást a tanáraiktól és a tankönyvekből szereznek, engedjük, hadd vonják le a tanulságokat és fedezzék fel az igazságot ők maguk! Kertészkedés közben tegyük fel nekik a kérdést, mit tanulnak a növények gondozása közben. Amint a gyönyörű természetet csodálják, kérdezzük meg őket, vajon miért öltöztette Isten a réteket és az erdőket ilyen csodálatos szépségbe és miért ékesítette változatos szín pompával? Amikor virágot szednek, kérjük meg őket, hogy gondolják át, vajon miért őrizte meg Isten számunkra az Édenkert ezen hírnökeit! Tanítsuk meg őket arra, hogy a természetben járva mindenütt vegyék észre, hogy Isten gondol ránk, és mindent azért teremtett, hogy szükségleteinket betöltse és boldogságunkat biztosítsa.

Csak az tanulja meg a természetből a legmélyebb leckéket és kapja meg legmagasabb szolgálatait, aki felismeri benne Atyánk keze munkáját, és a föld gazdagságában és szépségében az Ő kézírását tudja olvasni. Egyedül az tudja szíve teljességével értékelni a hegyek és a völgyek, a folyók és a tengerek jelentőségét, aki úgy néz azokra, mint Isten gondolatainak, a Teremtő kinyilatkoztatásának a kifejezőire.

A Biblia írói sok illusztrációt kölcsönöztek a természetből, ezért ha megfigyeljük a teremtett világ dolgait – a Szentlélek vezetése által –, képesek leszünk egyre teljesebben megérteni Isten Igéjének tanításait. Így lesz a természet az Ige kincstárának a kulcsa.

A gyermekeket bátorítanunk kell, hogy keressenek a természetben olyan jelenségeket, amelyek szemlél te tik a Biblia tanításait, és keressék az Írásban a természetben megfigyelt dolgok párhuzamait. Kutassák a természetben és a Szentírásban mindazt, ami Krisztust jelképezi és amit a Megváltó használt az igazság szemléltetésére. Így elsajátítják azt a képességet, hogy Őt lássák meg a fában és a szőlőtőben, a lilomban és a rózsában, a napsugárban és a csillagok-

ban. Megtanulják az Ő hangját hallani a madarak dalában, a fák susogásában, a mennydörgés hangjában és a tenger hullámverésében. Így a természet minden eleme a Teremtő drága tanítását fogja közvetíteni számukra.

Akik ezen az úton ismerik meg Krisztust, azok számára a föld soha többé nem lesz magányos, elhagyatott hely. Az Atya háza lesz, amit betölt a Megváltó jelenléte, aki egykor testben is az emberek között lakott.

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK A PRÉDIKÁTOROKNAK, 162-168. (Felhívás igazságra és hűségre-részlet)

„TI PEDIG MINDANNYIAN TESTVÉREK VAGYTOK.”

Beszélni kell hittestvéreimmel közelben és távolban. Nem hallgathatok. Nem dolgoznak helyes, kifogástalan elvek alapján. Akik felelős tisztségeket kaptak, ne gondolják, hogy fontos állásuk tévedhetetlen ítélőképességű emberekké teszi őket.

Emberek minden tevékenysége az Úr igazságszolgáltatása alá tartozik. Jó volna, ha mindenki mérlegelné, hogy a Magasságosé a tudomány. Akik Istenben és az Ő bölcsességében bíznak, s nem a sajátjukban, azok biztos úton járnak. Sose gondolnak arra, hogy joguk volna elkötni a nyomtató ökor száját, mennyire sértő tehát, hogy ember irányítsa embertársát, aki Isten munkatársa, s akit az Úr Jézus meghívott. „Jöjjetek hozzám, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok és találtok nyugalmat a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűséges, az én terhem könnyű.” „Isten munkatársai vagyunk, Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.”

Az Úr nem helyezte emberi ügyvivőit a magukban is csak tévedők parancsa alá és felügyelete alá. Nem adott embereknek hatalmat arra, hogy mondják: ezt tedd és azt ne tedd. Ám Battle Creekben olyan hatalmat gyakorolnak, amit Isten nem adott. Ő ítélkezik majd felettük, akik ilyen hatalmat ragadtak magukhoz. Van bennük valami az Uzza lelkületből, aki Isten ládáját érintette, mintha Isten nem tudna szent frigyládája felett őrködni. Gyakoroljanak Isten ügyvivőivel szemben sokkal kevesebb emberi fölényt és tekintélyt. Testvéreim, az uralom Istené, bízzátok Reá.

IDŐSZERŰ FELADATUNK

Időszerű nagy feladatunk megköveteli, hogy emberek menjenek szerte mindenfelé, közelben és távolban, a főutakra és az ösvényekre, hogy terjesszék a világosságot, tárják fel az életnek Igéjét. Vajon Isten egy emberre vagy tanácsra bízta-e, hogy az ügyét kezébe vegye, mintha a munkások, Isten tulajdonai, az ő felügyeletük, irányításuk alatt állnának?

Isten művével kapcsolatos ügyvitel, bármelyik, vagy összes ágazatában, olyan embereket igényel, akik Istennel összhangban dolgoznak, mert a műben képesség és siker csak az embernek és az isteninek együttműködése által érhető el., Teljes és legjobb bizonyíték szolgáltatása nélkül, nevezetesen, hogy érti a mennyei és örökkévaló dolgokat, senkit se hatalmazzunk fel, hogy szolgálatot teljesítsen a lélekmentéssel kapcsolatos munkákban. Megszenteletlen kezekre és agyra úgyis igen nagy hatalmat ruháztunk, helytelen lépéseket tettünk, amelyek nem egyeznek Isten akaratával és útjaival.

Egyetlen ember sem megfelelő bírója embertársa feladatának, kötelességeinek. Az ember Istennel szemben felelős. Az egész menny méltatlankodva szemléli, hogy halandó tévelygő emberek kezükbe veszik felebarátaik felett az ítélezést, az igazságszolgáltatást, mintha az Úr bízta volna meg őket, hogy felemelkedjenek vagy lealázzanak. Emberek furcsa, különleges elveket létesítettek, hogy embertársaik gondolatait és munkáit irányítsák, uralják, mintha halandó emberek, istenek volnának.

Mi a helyzet néhány testvérünkkel, akik e szent felelősségek hordozói? Akik nem lelkiek, akik nem szentelték oda magukat Istennek azokat ne bízzuk meg szolgálattal, azok ne gyakoroljanak hatalmat munkatársaik akarata vagy munkája felett. Ha emberek nincsenek naponta összeköttetésben Istennel, ha nem keresik Őt teljes szívükkel, hogy alkalmassá váljanak a munkára, akkor Hatalmat tulajdonítanak maguknak, hogy uralják mások lelkiismeretét. Isten jelenlétének tudata tiszteletet ébresztene és meglágyítaná a lelket, de erre el nem juthatnak. Ha Isten szeretete nem lángol a lélekben, akkor az embertárs iránti szeretet is kihűl. Szívüket nem érinti embertársaik szenvedése. Az önzés szennyes nyomai láthatók életükben és jellemükben. Néhányan mindvégig magukon hordják bélyegeit.

Vajon Isten ügyének vezetését ilyen kezekre bízzuk-e? Vajon lelkeket, akikért Krisztus meghalt, kiszolgáltassunk-e ilyen emberek eljárásának, bánásmódjának, akik a mennyből áradó világosságot visszautasították? Tartózkodjunk ember alkotta törvénytől, tervektől és módszerektől, amelyek ellentétben állnak

Isten ígérének elveivel, az ember és embertársa viszonylatában. „Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”

A JELENLEGI RENDSZEREN VÁLTOZTASSUNK

Változtassunk a dolgok jelenlegi rendjén, mert különben Isten haragja zúdul rájuk, akik nem Krisztus vonalán dolgoznak. Vajon megbízott-e Isten egyet is közületek, hogy öröksége felett uralkodjék? Pedig évek óta így folynak a dolgok. Isten mindezt látja és neheztel miatta. Ha emberek közbelépnek, ha Isten és emberi ügyvivői közé állnak, szégyent hoznak Istenre, ártanak a lelkeknek, akik bátorításra, részvételre és szeretetre szorulnak. Arra kényszerülök, hogy felhívja munkásainkat. Bármilyen tisztséget töltötök is be, ne emberekben bízzatok, ne emberi segítségre támaszkodjatok.

Isten Lelke arra késztet, hogy mondjam nektek, akik az Úr művével kapcsolatban álltok, sose felejtsetek el, hogy teljesen Istentől függök, s ha csak egy órát, vagy egy percet töltötök el, anélkül, hogy az ő kegyelmében bíznátok, anélkül, hogy szíveteket meg ne nyitnátok a mennyei bölcsesség előtt, tudván, hogy Krisztus nélkül semmit sem cselekedhettek, nem lesztok képesek megkülönböztetni a közönséges tüzet a szent tűztől. A legrosszabb jellemből származó szavak hangzanak majd ajkatokról, hogy kiirtsák a reményt, a bátorságot és a hitet. A menny könyveiben így jegyzik fel: Szavaitokat nem Isten ihlette, hanem az ellenség, aki megsebezte, ütlegelte Krisztust, vérén vásárolt tulajdonainak személyében. Végtelen értékű lelkekkel közönyösen bántak, elfordultak tőlük, magukra hagyták kísértéseik alatt és Sátán harcterére kényszerítették őket.

Jób barátai nyomorult vigasztalók voltak, mert életét csak még jobban elkeserítették, elviselhetetlenebbé tették. Jób pedig nem volt bűnös, mint ahogyan feltételezték. Akik gonosztetteik miatt gyötrődnek és szenvednek, és Sátán a kétségbeesésbe akarja taszítani őket, azok szorulnak leginkább segítségre. A Sátán által legyőzött léleknek mélységes a gyötrelme, a lelki tusája, mert érzi, hogy vesztes és tehetetlen, - mégis milyen kevés megértést tapasztalhat részükről, akiknek gyengéd részvétellel kellene viseltetniük a tévelygőkkel szemben!

Akit az önvád marcangol, állapota a legszánandóbb, olyan, mint a szédült, tántorog, s a porba hull. Sokan, akik magukat igazaknak vélik, nyomorult vigasztalóknak bizonyultak, nyersen, gorombán bánnak ezekkel a lelkekkel. Miközben szívük keménysége megmutatkozik, mert sértenek és elnyomnak, éppen azt művelik, amiben Sátán gyönyörködik. A megkísértett, megpróbált lélek semmit sem lát világosan. Elméje zavart, nem tudja mit tegyen. Ne ejtsünk ki tehát szavakat, amelyek szenvedéseit csak fokozzák.

HOGYAN BÁNJUNK A TÉVELYGŐKKEL

Üdvözítőnk mondotta: „Aki pedig megbotráncoztat egyet e kicsinyek közül, akik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. Jaj a világnak a botráncozások miatt! Mert szükség, hogy botráncozások essenek, de jaj annak az embernek, aki által a botráncozás esik. Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg nem utáljatok, mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját. Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett vala. Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik, vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-e ott, és a helyekre menvén, nem keresi-e azt, amelyik eltévelyedett? És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább örvend azon, mint a kilencvenkilencen, amely el nem tévelyedett. Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül.”

„Nem azért jöttem” - mondotta Jézus - hogy az igazakat /kik nem érzik a megtérés szükségességét/ hanem, hogy bűnösöket hívjak megtérésre. Akik Isten munkatársai, azok Krisztus vonalán dolgoznak majd. Sok szegény lélek él, akit félreértének, nem értékelnek, aki csüggedt és lelki tusáját vívja, - elveszett, tévelygő juh. Elméje ködös, nem találja meg Istenét, s majdnem reménytelen hitetlenség fogja el. Ámde mélységesen sóvárogva áhítja a bűnbocsánatot, a békességet.

Mialatt ez a kép elétek tárul, felvetődik a kérdés: Hát nincsenek keresztyének, akikhez ilyen lelkek fordulhatnak, enyhülést keresve? Erre a kérdésre Isten válaszol: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnan estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd, ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.” Krisztus követői közül sokan hideg, keményszívű farizeuskodásba estek, Jézus szeretete kihalt.”

A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, akinél van az isteni hét lélek és a hét csillag. Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak, mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseeknek.” Íme, a probléma megoldása. Az itt vázolt személyeknek volt világosságuk, amely egészen más eljárásra készítette volna őket, ha követték volna a világosságot, ha megerősítették volna a többieket, akik haló félben voltak. Az önszívükben izzó világosságot, amikor Jézus szól szívükhöz: „Megbocsáttattak néked a te bűneid,” elevenen tarthatták volna, ha segítenek a rászorulókon.

Az elvégzendő feladatot világosan vázolja előttünk: „Vigyázz és erősítsd meg a többiek, akik haló félben vannak, mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseznek. Megemlékezzél azért, hogy vetted és hallottad, és tartsd meg, és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád.” Sokan hallották és befogadták az élet Igéit, az igazság mélyen hatott rájuk, ámde, hogy lelkük kihűljön, hitük elhomályosodjék és pedig önigazultságuk, önteltségük, büszkeségük, s az igazság ismeretének tudata miatt, amelyet azonban meg nem valósítottak. Ha az igazságot nem gyakorolják, elveszti erejét. A szív bezárul mennyei befolyása előtt, s akiknek Krisztusért munkálkodniuk kellene, elrestülnek, s a lelkek, akiken segíthetnének, csüggedtségükben, sötétségben és kétségbeesésben hagyatnak.

SEGÍTS SÜLLYEDŐ LELKEKNEK

Lelkek éheznek rokonszenv, részvét után, éheznek az élet kenyerét, de nincs bizalmuk, hogy nagy ínségüket feltárják. Akik Isten művével kapcsolatban felelősségeket hordoznak, értsék meg, hogy ünnepélyes kötelességük, hogy ilyen lelkeken segítsenek. S tudnának is segíteni rajtuk, ha megőrizték volna Krisztus szeretetének halk, szelíd lágyító befolyását. Vajon ezek a szegény, haló félben lévő lelkek segítségért fordulnak-e hozzájuk? Nem. Csak addig tették, amíg segítséget remélhettek. Egyetlen, segítőkész kezét sem látják.

Ez az ügy a következőképpen tárult elém. Fuldokló, a hullámokkal viaskodó embert láttam, aki csónakot vett észre. Utolsó erejét összeszedve, eléri a csónakot, oldalába kapaszkodik. Gyengeségében még beszélni sem tud, de az arcán látható aggodalom részvétet ébresztene minden érző ember szívében. Ám nyújtják-e kezüket a csónakban ülők, hogy beemeljék? Nem! Az egész menny szemléli, ahogyan a benn ülők leütik a kapaszkodó, gyenge kezeket, a szenvedő embertárs pedig alámerül a vízbe s többé nem látható. Ezt a jelenetet többször is ismételten láttam. Tanúja volt Ő is, Aki éppen ilyen lelkekért életét adta váltságul. Az Úr lenyújtotta Önkezeit, hogy mentsen. Az Úr maga végezte azt a munkát, aminek végzésével embereket bízott meg, nevezetesen, hogy Krisztusnak a bűnösök iránti irgalmát és részvétét kinyilatkoztassák. Jézus mondja: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” Kálvária ennek a szeretetnek a mélységét nyilatkoztatja ki mindannyiunk előtt.

Vannak lelkek, sötétségben, telve önváddal, gyötrellemmel és aggodalommal, de akik érzik, hogy Isten igazságos és jó. Az Úr életben tartja bennük a remény szikráját. A szegény, elsötétedett lélek érzi, hogy ha Isten elé járulhatna, könyörülne rajta Krisztusért. Megkönnyebbülne szörnyű félelmétől és gyötrel-

métől. Próbálkozott, hogy emberekkel beszéljen, de állítólagos barátai nyersen visszautasították, megrótták, kigúnyolták. A szemrehányások néha majdnem kioltották a remény utolsó szikráját is. Aki tudatában van saját őszinte és becsületes szándékainak, rájön, hogy Istentől nem kell úgy félnie, mint a keményszívű emberektől. A gyötrődő lélek elfordul olyan emberek téves ítéletétől és kárhöz-tatásától, akik nem olvasnak a szívben, de vállalkoznak embertársaik megítélésére. Hozzá fordul tehát, akinél nincs a félreértésnek még árnyéka sem. Hozzá, Aki ismeri a szív indulatait, a kísértések erejét. Isten ismeri a múlt minden tényét, ám mindazt mérlegelve a tusakodó lélek Istenre bízva ügyét, mert tudja, hogy Ő az irgalom és részvét Istene.

ESSÜNK INKÁBB ISTEN KEZÉBE

Dávid, amikor választhatott bűnhődése eshetőségeiben, felkiáltott: „Essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az Ő irgalmassága és ne essen ember kezébe.” Érezte, hogy Isten ismeri a lélek tusáját, aggodalmát. Ha valaki bepillanthat Isten jellemébe, nem az embereknél tapasztalt szívtelenséget és bosszúálló lelkületet látja, felismeri, hogy a szenvedés és a próba Istennek rendelt eszközei gyermekeinek céljából, hogy útjaira megtanítsa őket, hogy kegyelmét megragadhassák. „Ki féli közületek az Urat? És ki hallgat az ő szolgája szavára? Ő, aki sötétségben jár és nincs fényessége neki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez!” Ha a szegény, hanyatló lélek eljut Isten szeretetének folyamához, így kiált fel: „Ha megpróbálna engem, tiszta aranyként jönnek ki kezéből.” A szenvedő lélek türelmes, bizakodó, Istenben győzelmet arat, rossz körülmények között is.”

Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő és hív legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” „Lévén annak okáért nagy Főpapunk, Aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem olyan Főpapunk van, Aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem Aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” „Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.”

Ha halandó, tévedő ember fontosabbnak tartja magát Istennél, ha önmagát igaznak, szentnek tartja, de ha élete nem arról a gyengéd lelkületről tanúskodik, mint amely a mi Urunk Jézus életét jellemezte, akkor tudhatjuk, hogy Isten

hamar elmozdítja gyertyatartóját helyéből, - ha meg nem tér. Az egész menny meglepetten látja az emberi ügyvivők rettenetes közönyösségét. Emberek, akik maguk is bűnre kísértetnek és bűnbocsánatra szorulnak, mégis önelégültek, érzéketlenek hittestvéreik iránt, akit az ellenség törbeejtett, s akinek ínsége és veszedelme részvétet, Krisztuséhoz hasonló igyekezetet igényel, hogy lábát a szilárd Sziklára állíthassa.

VÉGZETES CSALÁS

Emberek gyakran félelmes, végzetes csalás áldozatai. Minthogy Isten művében bizalmi állást töltenek be, saját becslésük szerint igen nagyra tartják magukat. Nem gondolnak arra, hogy mások is éppen olyan értékesek Isten szemében, mégis elhanyagolják, nyersen kezelik, megsebzik, ütlegelik, sorsukra hagyják őket, nyersen kezelik, megsebzik, ütlegelik, sorsukra hagyják őket.

Hassa át Isten meggyőző, átformáló ereje mindazokat, akik szent dolgokkal foglalkoznak, de akik bizonyos s csak Isten által ismert okokból képtelenek különbséget tenni Isten szent tüze s az általuk ajánlott idegen tűz között. Ez az idegen éppen úgy szegyent hoz Istenre, mint amelyet Nádáb és Abihu mutatott be. Isten szeretetének szent tüze az embert gyengéddé, szívessé, együtt érzővé tenné a veszélyben forgókkal szemben. Akik éles, fölényes hangot használnak, s valóságban így szólnak: „Szentebb vagyok nálad, nem látod magas tisztségemet, állásomat?”

Ám nem az állás teszi az embert. Jellemének egyenessége, Krisztus lelkülete teszi az embert hálássá, önzetlenné. Távol tartja a részrehajlást, a képmutatást, Isten pedig ezt értékeli. Akiknek élete Istenben elrejtett élet a Krisztusban, nekik mondja az Úr: „Íme, az én markaimba metszettek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen.”

Üzenetet közvetítek az Úr szava által a bizalmi tisztségeket betöltő hittestvéreimnek, Ésaías 55. fejezetét. Tanulmányozzátok ezt a fejezetet. Ne gondolja senki sem, hogy felette áll munkatársainak, mert munkabeosztása több felelőséggel jár. Ha Dánielhez hasonlóan csak életszentsége által, - nem pedig önmagát - tökéletességeiben, önző, csalárd eljárásban akkor majd nyoma sem lesz életében a gőgnek vagy öntelt beképzeltségnek, ám megnyugszik rajta Isten bölcsességének lelke.

A SZENT ÉS AZ IDEGEN TŰZ

A mű szentségét képviseli, magasztalja az igazságot emberek és angyalok előtt. Krisztus jellemének szent jó illatát árasztja. Ez az Isten gyújtotta szent

tűz. Ami ezen kívül van, az idegen tűz, utálatos Isten előtt, s annál irtóztatóbb, amennyivel tisztsége a műben több és nagyobb felelősséggel jár.

Istentől üzenetet közvetíték Sion bűnözőinek, nekik, akikhez Krisztus szólott: „Vigyázz és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak, mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljesekek.” Mindenkor szent tüzet áldozatok, mert akkor Krisztus cselekedeti, szeretete, irgalma, szentsége száll fel Isten színe elé, szent, jó illatú áldozatként elfogadható áldozatként.

Ámde idegen tüzet mutattak be áldozatul, mert nyersen, keményen beszéltek, beképzeltségükben, önmagasztalásukban, önigazultságukban. önkényeskedtek, Isten népe szabadságát korlátozták, mert megkötözték őket terveikkel és szabályaikkal, amelyeket nem Isten szerzett, sőt még eszébe sem jutott. Mindez: idegen tűz, Isten nem ismeri el, az Ő jellemét pedig állandóan helytelenül szemlélteti.

Üzenetem van számotokra: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok Őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban. Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti utjaitok az én utjaim így szól az Úr! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én utjaim utjaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál! Mert mint leszáll az eső és a hó az égből és oda vissza nem tért, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.”

„És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. És a hűség hiányzik, és aki a gonoszt kerüli, prédává lesz. És látta ezt az Úr és nem tetszik szemeinek, hogy jogosság nincsen. És látá, hogy nincsen senki, és álmélgodott, hogy nincsen közbenjáró, ezért karja segít neki, és igazsága gyámolítja őt. És felölté az igazságot, mint páncélt, és a szabadítás sisakja van fején, felölté a bosszúállás ruháit, mint köpenyt, és búsulással vevé magát körül, mint egy palásttal. És félík napnyugattól fogva az Úrnak nevét, és naptamadattól az ő dicsőségét, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, amelyet az Úr szele hajt, és eljő Sionnak a Megváltó, és azoknak, akik Jákóbban megtérnek hamisságukból, szól az Úr.”

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 119-121. (Megújulásra való felhívás-részlet)

GYÜLEKEZETI ÉBREDÉS ÉS BŰNBÁNAT

Keljen fel és bánja meg visszaeséseit Isten előtt a gyülekezet! Ébredjenek az őrállók és fújják hangosan a trombitát! Félreérthetetlen figyelmeztetést kell adnunk! Isten ezt parancsolja szolgálóinak: „Kíálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit!” (Ésa 58:1). Fel kell tudni hívnunk az emberek figyelmét. Ha ezt nem tudjuk megtenni, minden próbálkozás értelmetlen lesz. Még ha mennyei angyal szólna is hozzájuk, szavai nem jelentenének többet, mintha süket fülekhez intéznék azokat.

A gyülekezetnek munkába kell állnia! Isten Lelke nem jöhet el addig, amíg az út el nem készül számára. Komoly önvizsgálatot kellene tartani! Egyesült és kitartó imádkozásra, valamint hit által az Isten ígéreteire való hivatkozásra van szükség. Ne a testünkre öltünk gyászruhát, mint a régi időkben, hanem lelkünket alázzuk meg mélységesen! Semmi okunk nincs az öndicséretre és önelégültségre. Alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt! Ő meg fogja vigasztalni és áldani az őszinte keresőket.

A munka előttünk áll. Be akarunk-e kapcsolódni? Gyorsan kell dolgoznunk, határozott lépésekkel kell előrehaladnunk! Fel kell készülnünk az Úr nagy napjára! Nincs vesztegetni való időnk önző célokra fordíthatnánk. A világot figyelmeztetni kell! Mit teszünk egyénileg azért, hogy mások elé tárjuk a világosságot? Isten minden emberre bízott munkát. Mindenkinek van feladata, amit nem hagyhatunk figyelmen kívül, ha nem akarjuk elveszíteni lelkünket.

Testvéreim! Meg akarjátok szomorítani a Szentlelket, hogy eltávozzon tőletek? Ki akarjátok zárni az áldott Megváltót, mert nem vagytok felkészülve jelenlétére? Veszni hagyjátok a lelkeket az igazság ismerete nélkül, mert kényelmeteket jobban szeretitek, mint azt a terhet hordozni értük, melyet Jézus értetek hordozott? Ébredjünk fel álmunkból! „Józanok legyetek, vigyázatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8). (The Review and Herald, 1887. március 22.)

A REFORMÁCIÓ MEGÚJULÁSSAL JÁR EGYÜTT

Sok szívben szinte nyoma sincs a lelki életnek, és ez nagyon elszomorít. Attól tartok, hogy a világ, a test és az ördög elleni küzdelmet feladtuk. Kiegyezzünk-e félholt keresztényekként a világ önző és telhetetlen lelkületével, osztozva annak istentelenségében és mosolyogva annak csalásain? - Ne! Ragaszkodjunk az igazság alapelveihez Isten kegyelméből! Kezdeti bizalmunkat tartsuk meg erősen mindvégig! „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok!” (Róm 12:11). Egy Mesterünk van, a Krisztus. Rá kell tekintenünk! Bölcsességet kell nyernünk tőle! Kegyelme által meg kell őriznünk megbízhatóságunkat! Szelíden és töredelmesen állva Isten előtt be kell mutatnunk Krisztust a világnak!

Gyülekezeteinkben több prédikációt akartak. A tagok a Szentlélek helyett a szószék kijelentéseire támaszkodtak. Mivel lelki ajándékaikat nem használták, azok gyengeséggé korcsosultak. Ha a prédikátorok új területeken kezdenének dolgozni, akkor a tagokra nagyobb felelősség hárulna, s ezáltal képességeik fejlődnének.

Isten súlyos vádat emel a prédikátorok és népe ellen lelki gyengeségük miatt: „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondd: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss” (Jel 3:15-18). Isten lelki ébredésre és reformációra szólítja népét. Ha ez nem jön el, akkor a langymelegek még visszataszítóbbak lesznek az Úr számára, mígnem megszűnik gyermekeinek tekinteni őket.

A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és szív erőinek megélénkülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció mögött pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, valamint szokások és tettek megváltozása áll. A reformáció nem teremheti meg a szentség jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és reformációnak el kell végezniük kijelölt feladatukat, és ebben a tevékenységben egyesülniük kell (The Review and Herald, 1902. február 25).

A NAGY KÜZDELEM, 36-44. (Üldözés az első századokban)

Amikor Jézus kinyilatkoztatta tanítványainak Jeruzsálem végzetét és a második advent eseményeit, megjövendölte azt is, hogy Isten népének mi lesz a sorsa Urunk mennybemenetelétől kezdve, egészen addig, amíg hatalommal és dicsőséggel visszatér, hogy megszabadítsa népét. A Megváltó az Olajfák-hegyéről letekintve már látta az apostoli egyházra nemsokára rázúduló viharokat. Be-pillantva a távolabbi jövőbe, szeme elé tárultak azok a vad, pusztító viharok, amelyek az üldözés sötét századaiban megtépázzák követőit. Néhány rövid, de súlyos kijelentéssel megjövendölte, hogy e világ urai milyen rettenetes sorsra ítélik Isten egyházát (Mt. 24:9, 21–22). Krisztus követőinek ugyanazt a megalázó, meggyalázott, fájó utat kell taposniuk, amelyen Mesterük járt. A világ Megváltója elleni gyűlölet mindazok ellen fel fog lángolni, akik az Ő nevében hisznek.

Az őskeresztény egyház történelme tanúsítja a Megváltó szavainak teljességét. A föld és a pokol hatalmai Krisztus ellen sorakoztak fel akkor, amikor csatasorba álltak Krisztus követői ellen. A pogány világ tudta, hogy az evangélium diadala a pogány templomok és oltárok elsöprését jelenti. Ezért összegyűjtötte erőit, hogy a kereszténységet megsemmisítse. Fellángolt az üldözés tüze. A keresztényeket megfosztották javaiktól, és kiűzték otthonukból. A keresztények „sok szenvedésteljes küzdelmet” álltak ki (Zsid. 10:32). „Megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is” (Zsid. 11:36). Sokan vérükkel pecsételték meg bizonyágtevéseiket. Előkelőket és rab-szolgákat, gazdagokat és szegényeket, művelteket és műveletleneket egyaránt irgalmatlanul lemészároltak.

Ezek az üldözések, amelyek Néro uralkodása alatt, Pál apostol vértanúhalála idején kezdődtek, kisebb vagy nagyobb hevességgel századokon át tartottak. A keresztényeket a legrettenetesebb bűncselekményekkel vádolták – hamisan. Azt mondták, hogy miattuk vannak a csapások – az éhínség, a járvány, a földrengések. Közutálat és gyanakvás tárgyává lettek. A besúgók pedig jutalom ellenében készek voltak elárulni az ártatlanokat, akiket azután a birodalom elleni lázadókként, a vallás ellenségeiként és a társadalom tehertételeiként elítéltek. Sokat közülük a vadállatok elé dobtak, vagy élve elégettek az amfiteátrumokban. Egyeseket keresztre feszítettek; másokat vadállatok bőrébe bújattak, és az arénába dobva széttéptek a kutyákkal. Büntetésük sokszor nyilvános ünnepségek fő szórakozása volt. Hatalmas tömegek gyűltek össze, hogy élvezzék ezt a látványt. A haldoklók kínlódását kinevették és megtapsolták.

Krisztus menedéket kereső követőire úgy vadásztak, mint a vadállatokra. Kénytelenek voltak elhagyott, néptelen helyeken elrejtőzni. „Nélkülözve, nyo-

morgattatva, gyötörtetve, akikre nem volt méltó e világ”, bujdosnak „pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban” (37:38. vers) A katakombák ezreknek nyújtottak menedéket. A Róma környéki hegyek alatt hosszú járatokat vágtak a talajban és a sziklákban. Sötét és bonyolult folyosóhálózat vezetett a város falain túl több mérföldnyire. Krisztus követői e föld alatti menedékhelyeken temették el halottaikat; és itt találtak otthonra is, amikor meggyanúsították és törvényen kívül helyezték őket. Amikor az Életadó életre kelti a nemes harc megharcolóit, Krisztus ügyének sok-sok mártírja jön majd elő azokból a sötét üregekből.

Jézusnak e tanúi a leghevesebb üldözések idején is makulátlanul megőrizték hitüket. Minden kényelemtől megfosztva, a napfénytől elzárva, a föld sötét, de békés ölen találtak otthonra. Panasz nem hagyta el ajkukat. Hitről, béketúrásról, reménységről tanúskodó szavakkal bátorították egymást, hogy el tudják viselni a nélkülözést és a gyötrelmeket. Semmilyen földi áldás elvesztése nem tudta őket rákényszeríteni arra, hogy Krisztusba vetett hitüket megtagadják. Minden próba és minden üldözés csak egy-egy lépés volt, amellyel közelebb jutottak a megnyugváshoz és a jutalomhoz.

Sokan Isten régebbi szolgálóihoz hasonlóan, „kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek” (35. vers). Mindez Mesterük szavaira emlékeztette őket, aki azt mondta, hogy amikor Krisztusért üldözik őket, legyenek nagyon boldogok, mert nagy lesz jutalmuk a mennyben; mert korábban így üldözték a prófétákat is. És ők örültek, mert Krisztus méltónak találta őket arra, hogy az igazságért szenvedjenek, és győzelmi énekük felhangzott a lobogó lángok között. Hitszemükkel felfelé néztek, Krisztust látták és az angyalokat, amint a legmélyebb érdeklődéssel tekintenek le a mennyből, és helyeslően figyelik kitartásukat. Isten trónjától egy hangot hallottak: „Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját!” (Jel. 2:10)

Sátán hiába próbálta erőszakkal megsemmisíteni Krisztus egyházát. Nem szűnt meg a nagy küzdelem, amelyben Jézus tanítványai feláldozták életüket, amikor ezek a hűséges zászlóvivők elhullottak őrhelyükön. Vereségük győzelem volt. Isten munkásait megölték, de az ügy biztosan haladt előre. Az evangélium tovább terjedt, és követőinek száma nőtt. Behatolt még a „római sasok” számára megközelíthetetlen területre is. Egy keresztény, aki vitába szállt az üldözést szorgalmazó pogány uralkodókkal, ezt mondta: „Ha meggyilkoltok, megkínóztok, elítélték bennünket... Igazságtalanságotok tanúsítja, hogy ártatlanok vagyunk... Kegyetlenségtekből nincs..., hasznotok.” Ez még inkább vonzott másokat meggyőződésükhöz. „Minél több embert kaszaboltok le közülünk, annál többen csatlakoznak hozzánk. A keresztények vére magvetés.”

Ezrek kerültek börtönbe, és ezek áldozták fel életüket, de mások léptek a helyükbe. A keresztény hit mártírjainak, akiket Krisztus győzőknek nevezett, az üdvösségük biztosítva van. A nemes harcot megharcolták, és Krisztus eljövetelekor megkapják a dicsőség koronáját. A szenvedés, amelyet elviseltek, a keresztényeket közelebb vitte egymáshoz és Megváltójukhoz. Életük példája és haláluk tanúvallomása el nem halkuló bizonyágtevés volt az igazságról; és Sátán alattvalói a legváratlanabb órában – hátat fordítva addigi életüknek – Krisztus zászlaja alá sorakoztak.

Sátán ezek után úgy próbált Isten kormányzata ellen sikerebben harcolni, hogy zászlaját a keresztény egyházban tűzte ki. Ha Krisztus követőit Sátán rá tudja szedni arra, hogy Isten szemében gyűlöletes dolgot cselekedjenek, akkor erejük és bátorságuk alábbhagy, állhatatosságuk megtörik, Sátán pedig könnyűszerrel foglyul ejtheti őket.

Sátán csellel próbálta elérni azt, ami erőszakkal nem sikerült. Az üldözés megszűnt. Helyébe a földi jólét és a földi dicsőség veszélyt rejtő varázsa lépett. Számos bálványimádó elfogadta a keresztény hit egyes tanítását, miközben megtagadott más fontos igazságokat. Azt mondták, hiszik, hogy Jézus az Isten Fia, és hisznek halálában és feltámadásában is, de nem ismerték el bűnös voltukat, és nem érezték, hogy szükségük van megtérésre, életük megváltozására. Tettek néhány engedményt, és azt javasolták, hogy tegyék ezt a keresztények is, és legyen egyesülésük alapja a Krisztusba vetett hit.

Az egyház nagy veszélybe jutott. Börtön, kínvallatás, tűz és kard ehhez képest áldást jelentett. Egyes keresztények szilárdan kitartottak, és kijelentették, hogy nem tudnak megalkudni. Mások szívesen feladták hitüket, vagy változtattak néhány vonásán, és egyesültek azokkal, akik részlegesen fogadták el a kereszténységet. Azt mondták, hogy ez az eljárásuk a pogányok igazi megtérésének eszköze lehet. Ez alatt Krisztus hűségese követői mérhetetlenül győtrődtek. Sátán a kereszténység színlelésének köpenyében befurakodott az egyházba, hogy megrontsa a keresztények hitét, és elterelje figyelmüket az igazság Igéjéről.

A keresztények többsége végül beleegyezett a normák leszállításába, és a kereszténység egyezsége lépett a pogánysággal. A bálványimádók csatlakoztak az egyházhoz, és állítólag megtértek, de továbbra is ragaszkodtak a bálványimádáshoz, csak most imádatuk korábbi tárgyait felcserélték Jézus, sőt Mária és a szentek szobraival. A bálványimádás áporodott kovásza tehát bekerülve az egyházba tovább végezte a maga átkos munkáját. Egészségtelen tantételek, babonás rítusok és bálványimádó ceremóniák keveredtek az egyház hittételeibe és istentiszteletébe. Amikor Krisztus követői a bálványimádókkal szövetkeztek, a keresztény vallás megromlott, és az egyház elvesztette tisztaságát és erejét.

Voltak azonban néhányan, akiket ezek a csalások nem vezettek félre. Hűségesek maradtak az igazság szerzőjéhez, és egyedül Istent imádták.

Azok, akik Krisztus követőinek vallották magukat, mindig is két táborra oszlottak. Míg az egyik tábor a Megváltó életét tanulmányozva buzgón igyekezett megváltozni és Példaképe mintájára átalakulni, a másik tábor távol tartotta magát a tévedéseit leleplező, világos, gyakorlati igazságoktól. Az egyház, amikor hitben még erős volt, akkor sem csupán igazakból, tisztákból és őszintékből állt. Megváltónk azt tanította, hogy a szántsándékkal vétkezőket nem szabad befogadni az egyházba, de Ő kapcsolatba lépett gyenge jellemű emberekkel; tanította őket, és példát mutatott nekik, hogy alkalmuk legyen felismerni és kijavítani hibáikat. A tizenkettő között volt egy áruló. Krisztus Júdást is tanítványai közé fogadta, nem jellemhibái miatt, hanem azok ellenére. Júdás tehát együtt járt a tanítványokkal, hogy Krisztus tanításából és példájából megtanulja, milyen a keresztény jellem, és meglátva hibáit, megtérjen, és Isten segítségével lelke megtisztuljon „az igazság iránt való engedelmességben”. De Júdás nem járt abban a világosságban, amelyet az irgalmas Isten reá sugárzott. Bűnnel telt életével kihívta Sátán kísértéseit. Jellemének rút vonásai kerültek túlsúlyba. Helyet adott lelkében a sötétség hatalmainak, és haragudott, ha hibáit Jézus megróttá. Így lett képes annak a félelmes bűnnek az elkövetésére: Mestere elárulására. Mindazok, akik a kegyesség színlelésével bűnt dédelgetnek magukban, éppígy gyűlölik azokat, akik bűnös életük elítélésével megzavarják békéjüket. Ha alkalom kínálkozik, Júdáshoz hasonlóan elárulják azokat, akik javulásuk érdekében megrótták őket.

Az apostolok szembeszálltak a gyülekezetben azokkal, akik kegyességet színlelve titokban bűnt dédelgettek lelkükben. Ananiás és Safira csalt. Úgy tettek, mintha mindent odaáldoztak volna Istennek, pedig kapzsi lélekkel egy részt visszatartottak maguknak. Az igazság Lelke kinyilatkoztatta az apostoloknak a képmutatók valódi jellemét, és Isten büntető ítélete megszabadította a gyülekezetet a tisztaságán ejtett szennyfolttól. A képmutatókat és gonosztevőket megrémítette az a megdöbbenő bizonyíték, hogy Krisztus Lelke, aki mindent lát, jelen van a gyülekezetben. Ezek az emberek nem tudtak sokáig közösségben maradni azokkal, akik szokásaikkal és jellemükkel híven képviselték Krisztust. És amikor Krisztus követőit próba és üldözés sújtotta, csak azok kívántak Krisztus tanítványai közé lépni, akik készen voltak mindent elhagyni az igazságért. Ezért amíg az üldözés tartott, az egyház viszonylag tiszta maradt. De amikor megszűnt a harc, a kevésbé odaadó hívek is csatlakoztak a gyülekezethez, és az út nyitva állt Sátán számára, hogy megvesse lábát a gyülekezetben.

A világosság Fejedelme és a sötétség fejedelme között nincs semmiféle szö-

vetség, és követőik között sem lehet. Amikor a keresztények hajlandók voltak a félig megtért pogányokkal szövetségre lépni, akkor olyan útra léptek, amely egyre távolabb vezetett az igazságtól. Sátán ujjongott, hogy olyan sok krisztuskövetőt sikerült félrevezetnie. Ezután még nagyobb erővel igyekezett hatni rájuk, és azt sugallta nekik, hogy üldözzék Isten hűségeseit. Senki sem tudta olyan jól, hogyan lehet támadni az igazi keresztény hitet, mint azok, akik valamikor védtek. Ezek a hitehagyó keresztények félig pogány társaikkal szövetkezve, harcot indítottak Krisztus legfőbb tanításai ellen.

Kétségbeesett harcot kellett vívniuk azoknak, akik híven és szilárdan ellenálltak a csalásoknak és az utálatosságoknak, amelyek papi öltözettel álcázva találtak utat az egyházba. Az egyház a Bibliát már nem tartotta a hit zsinórmértékének. A vallásszabadság elvét eretnekségnek nevezte, követőit pedig gyűlölte, és törvényen kívül helyezte.

Hosszú és kemény küzdelem után az a néhány hűséges elhatározta, hogy megszakít a hitehagyó egyházzal minden kapcsolatot, ha az továbbra sem hajlandó megtisztítani magát minden hamisságtól és bálványimádástól. Tudták, hogy ha engedelmeskedni akarnak Isten szavának, feltétlen szükség van az elkülönülésre. Nem mertek tévelygést megtűrni, amely egyrészt az ő számukra végzetes, másrészt olyan próbát mutat, amely veszélyezteti gyermekeik és unokáik hitét. A béke és egység kedvéért készek voltak minden olyan engedményre, amely nem veszélyezteti Isten iránti hűségüket; de úgy érezték, hogy az elvek feláldozása túl drága ára volna a békének. Ha az egységet csak az igazság és az igaz élet megnyirbálásával lehet megszerezni, akkor legyen különválás, sőt háború!

Az egyház és a világ javát szolgálná, ha azok az elvek, amelyek annak idején az állhatatos lelkeket vezérelték, újraélednének azok szívében, akik magukat Isten népének vallják. Aggasztó az a közömbösség, amely a tantételekkel, a keresztény hit oszlopaival szemben mutatkozik. Tért hódít az a vélemény, hogy elvégre is ezek nem létfontosságúak. Ez a romlottság Sátán eszközeinek a kezét erősíti. Most ezek, akik magukat Krisztus követőinek vallják, szívesen fogadják azokat a hamis elméleteket és végzetes tévedéseket, amelyeket a hűségesek a múltban életük kockáztatásával elutasítottak és lelepleztek.

Az őskeresztények tagadhatatlanul különleges emberek voltak. Feddhetetlen életük és rendíthetetlen hitük állandó rosszallásként hatott, amely megzavarta a bűnösök „nyugalmát”. Kevesen voltak, és nem dicsekedhettek vagyonnal, ranggal, sem megtisztelő címmel, de a gonoszok félték tőlük, amikor tanításukat hallották, és jellemüket megismerték. Gyűlölték őket, miként a gonosz Kain is gyűlölte Ábelt. Akik a Szentlélek befolyásának ellenállva halálra adták Isten né-

pét, ezt ugyanazért tették, amiért Kain megölte Ábelt. Pontosan ez volt az oka annak is, hogy a zsidók elvetették, és keresztre feszítették a Megváltót – mert jellemének tisztasága és szentsége állandóan megfeddte önzésüket és romlottságukat. Azok, akik szeretik és követik a bűn útját, gyűlölik és támadják a hű tanítványokat Krisztus korától kezdve, napjainkig.

Hogyan lehet akkor az evangéliumot a békesség üzenetének nevezni? Amikor Ésaías megjövendölte a Messiás születését, a Megváltót a „békesség Fejedelmé”-nek nevezte. Amikor az angyalok meghirdették a pásztoroknak, hogy Krisztus megszületett, ezt énekelték a betlehemi síkság felett: „Dicsőség a magasságos mennyeekben az Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” (Lk. 1:14) Látszólag ellentmondás van a prófétikus kinyilatkoztatások és Krisztus e szavai között: „Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert” (Mt. 10:34). De ha igazán megértjük e kijelentéseket, tökéletes összhangot találunk a kettő között. Az evangélium a békesség üzenete. A kereszténység olyan életforma, amely – ha elfogadják és követik – békét, összhangot és boldogságot teremt az egész földön. Krisztus vallása szoros testvéri közösségbe vonja mindazokat, akik elfogadják tanításait. Jézus azért jött e földre, hogy megbékítse az embert Istennel, és ezáltal egymással is. A világ jó részét Sátánnak, Krisztus legelkeseredettebb ellenségének hódol. Az evangélium olyan életelveket kínál az embereknek, amelyek homlokegyenest ellenkeznek szokásaikkal és vágyaikkal. Ezért szembefordulnak az evangéliummal. Gyűlölik a tisztaságot, amely leleplezi és elítéli bűneiket. Üldözik és pusztítják azokat, akik hangoztatják az evangélium jogos és szent követelményeit. Az evangélium tehát azért nevezhető kardnak, mert magasztos igazságai gyűlöletet és ellenségeskedést váltanak ki képviselői ellen.

Az a titokzatos gondviselés, amely megengedi, hogy az igazak szenvedjenek a gonoszok kezétől, elbizonytalanít sok gyenge hitű embert. Egyeseknek még az Istenbe vetett bizalma is megrendül, mert Isten eltűri, hogy a legbecstelenebb embereknek jól menjen a dolguk, míg a legjobbak és legerkölcösebbek e gonoszok kegyetlenségétől szenvednek és gyötrődnek. Miként tűrhet el Isten, aki igazságos és irgalmas, és akinek a hatalma végtelen, ilyen igazságtalanságot és sanyargatást? – kérdezik. Ez a probléma nem ránk tartozik. Isten elég bizonyítékát adta szeretetének. Nem szabad kételkednünk jóságában csak azért, mert nem értjük intézkedéseit. A Megváltó, előre látva, hogy a próba és sötétség óráiban milyen kételyek fognak a tanítványok lelkére nehezédeni, ezt mondta nekik: „Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek. Nem nagyobb a szolgálta az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd” (Jn. 15:20). Jézus többet szenvedett értünk, mint amennyit bármelyik követője szen-

vedhet a gonosz emberek kegyetlensége miatt. Akiknek kínzást és mártírhalált kell szenvedniük, azok csupán Isten drága Fiának nyomdokaiba lépnek.

„Nem késik el az ígérettel az Úr” (I. Pt. 3:9). Isten nem felejtí és nem hanyagolja el gyermekeit, csak hagyja hogy a gonoszok kimutassák valódi jellemüket, nehogy azoknak, akik követni kívánják Isten akaratát, téves fogalmaik legyenek róluk. Az igazak még azért is kerülnek a szenvedések kohójába, hogy ők maguk is megtisztuljanak; hogy példájukból mások is meglássák, milyen kézzelfogható a hit és a kegyesség; hogy következetességük kárhóztassa a gonoszt és a hitetlent.

Isten hagyja, hogy a gonosz boldoguljon, és kimutassa Istennel szembeni gyűlöletét, hogy amikor betelik gonoszságának mértéke, és elpusztul, ebben a pusztulásban mindenki Isten igazságos és irgalmas voltát ismerje fel. Az isteni bosszúállás napja sietve közeleg. Mindazok, akik áthágták Isten törvényét, és sanyargatták népét, megkapják cselekedeteik méltó büntetését. Isten minden kegyetlenséget és jogtalanságot, amit hűséges gyermekei ellen elkövettek, úgy büntet meg, mintha Krisztus ellen tették volna.

De van egy még fontosabb kérdés is, amellyel korunk gyülekezeteinek foglalkozniuk kell. Pál apostol kijelenti, hogy „mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak” (II. Tim. 3:12). Akkor miért van az, hogy napjainkban olyan ritkán üldözik a keresztényeket? Ennek csak az az oka, hogy az egyház alkalmazkodik a világ normájához, és ezért nem vált ki ellenkezést. Korunk vallásában nincs meg az a tisztaság és szentség, amely Krisztus- és az apostolok-korabeli keresztények hitét jellemezte. A kereszténység azért olyan népszerű a világ előtt, mert kiegyezik a bűnnel; mert Isten szavának nagyszerű igazságait közömbösen veszi; mert olyan kevés az életadó kegyesség az egyházban. Éledjen csak fel az őskeresztény egyház hite és ereje, az majd életre kelti a gyűlölet szellemét, és felszítja az üldözés tüzét!

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

AT – Apostolok Története
BO – Boldog Otthon
BP – Bizonyágtételek a Prédikátoroknak
EÉ – Előtted az Élet
ÉÉM – Az Én Életem Ma
ÉTT – Étrendi és Táplálkozási Tanácsok
ESz – Az Evangélium Szolgái
Ev – Evangélizálás
GH – Gondolatok a Hegyibeszédről
Gy – Gyermekevelés
ICsK – Isten Csodálatos Kegyelme
JÉ – Jézus Élete
JVÚ – Jézushoz Vezető Út
KP – Krisztus Példázatai
Nev – Nevelés
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnymán
PK – Próféta és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféta
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok és Látomások
TSzM – Tanácsok a Szombatiskolai Munkához
ÜI – Üzenet az Ifjúságnak
1-3ÉJE – Értelem Jellem Egyéniség
1-3Sz – Szemelvények E.G. White Írásaiból 1-3. kötet
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek 1-9. kötet

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

1-21MR – Manuscript Releases vol. 1-21.
1T – Testimonies for the Church, vol.1.
AM – An Appeal to Mothers
CET – Christian Experience and Teachings
CH – Counsels on Health
CT – Counsels to Parents, Teachers, and Students,
CTBH – Christian Temperance and Bible Hygiene,
FE – Fundamentals of Christian Education
FLB – The Faith I Live By
FW – Faith and Works
GW92 – Gospel Workers 1892
HP – In Heavenly Places
LHU – Lift Him Up
MM – Medical Ministry
PM – The Publishing Ministry
RH – The Review and Herald
SD – Sons and Daughters of God
ST – The Signs of the Times
1-4SP – The Spirit of Prophecy, vol. 1-4.
TDG – This Day With God
YI – The Youth's Instructor

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Păzitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUB

Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Lélegkondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

április 6.

A pakisztáni Narang Mandi gyülekezet számára
(4.old.)

május 4.

Misszió számára
világszerte
(25.old.)

június 1.

egy missziós
projekthez a csendes-
óceáni régióban
(46.old.)

